

பாலயாடம்

எட்டாம் புத்தகம்

அன்பளிர்

மிக்கவைந் செய் தெய்வம்
யாழ்ப்பாணம்

அன்பளிப்பு
கல்வியறிவு
கல்வியறிவு
கல்வியறிவு

அன்பளிப்பு

மில்க்வைற் சவர்க்காரத் தொழிலக
அதிபர்

சிவநெழிப்புரவலர், சிவதர்மவள்ளல், சமாதான நீதவான்

தீரு. க. கனகராசா அவர்களால்

அவர்களுக்கு
அன்பளிப்பாக வழங்கப்பெற்றது.

"திருஆலவாய்,"
த. பெ. இல. 77,
யாழ்ப்பாணம்.

இலங்கை

அரசினர் பாடபுத்தக பரிசீலனைச் சபையாரின்

புதிய நிகந்தனைகளுக்கு அமையத்

திருத்திப் புதுக்கிய 6-ம் பதிப்பு.

14-3-52

பாலபாடம்
எட்டாம் புத்தகம்

பண்டிதர் ம. வே. திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை
தொகுத்தது.

யாழ்ப்பாணம், சைவபரிபாலன சபையாரால்
தங்கள்

சைவப்பிரகாச யந்திரசாலையில்
அச்சிடப்பெற்றது.

நிருத்திப் புதுக்கிணாயம் பதிப்பு

ஜய ௧௯ ஆவணி மீ

1954

விஷய அட்டவணை

பாடம்	பக்கம்
1 கடவுள் வழிபாடு ...	1
2 சும்பகர்ணன்	4
3 செல்வம் ...	12
4 சும்பகர்ணன் போர்க்கேகுதல் ...	16
5 சின்னத்தம்பிப் புலவர் ...	21
6 தீமை செய்தார்க்கு நன்மை செயல்	27
7 பூர்வ இந்திய மகாரிசுந் கற்றவர்களே	37
8 லப்தஹாரி ...	44
9 ஆரணிய காண்டம் I	59
10 ஆரணிய காண்டம் II ...	66
11 அன்பு ...	75
செய்யுட் பாகம்	
12 நீதிக் கவித்திரட்டு ...	80
13 ஆசாரக் கோவை ...	84
14 வில்லி பாரதம் ...	86
15 அடியவர்க்கெளியார் மண் சமந்தமை	90
அரும்பத விளக்கம் ...	99
(உரை) செய்யுட் பாகம்	
நீதிக் கவித்திரட்டு ...	112
ஆசாரக் கோவை	119
வில்லி—பாரதம் (பழம்பொருந்து சருக்கம்)	120
அடியவர்க்கெளியார் மண் சமந்தமை	130

எட்டாம் புத்தகம்.

1. கடவுள் வழிபாடு

[இது, யாழ்ப்பாணம் புலோலிநகர் பேராசிரியர் சு. சிவபாதசுந்தரம் அவர்கள் B. A. இயற்றிய “சைவசமய சாரம்” என்னும் அரிய சிறிய நூலிலிருந்து அநுவதித்தது]

கடவுளுடைய திருவடிகளை அடைதற்காகவே நாம் பிறவி எடுத்தோமாதலால், அத் திருவடிகளைச் சீந்தித்தலும் துதித்தலும் வணங்குதலுமே எமது முக்கியமான கடமையாகும். உடம்பு நயப்படுதற்கு உணவும், மனம் நயப்படுதற்குக் கல்வியும் வேண்டப்படுதல் போல, ஆன்மா நயப்படுதற்குக் கடவுள் வழிபாடு வேண்டப்படும். உடம்பும் மனமும் ஆன்மாவின் கருவிகள்; உடம்பு தொழில் செய்தற்கும், மனம் ஆராய்தற்கும் கருவியாயுள்ளவை. கருவிகளிலும் பார்க்கக் கருவிகளையுடையவன் மேலானவன். ஆதலால், உடம்பிலும் மனத்திலும் மேலானது ஆன்மா. ஆகவே, உடம்பை நயப்படுத்துதற்குவேண்டிய உணவிலும், மனத்தை நயப்படுத்துதற்கு வேண்டிய கல்வியிலும் மேலானது ஆன்மாவை நயப்படுத்துவதாகிய கடவுள் வழிபாடு. அன்றியும், இவைகள் ஆன்மாவுக்குக் கருவியாயிருத்தலால், இவற்றின் முக்கியமான தொழில் ஆன்மாவுக்கு வேண்டிய கடவுள் வழிபாட்டில் ஈடுபடுதலே யாம். ‘திருக்கோயிலை வலம்வந்து சுவாமிக்குப் பூவைச்சாத்தித் தோத்திரம் செய்யாத உடம்பினாற் பயனில்லை’ என்றார் திருநாவுக்கரசு நாயனார். ‘கடவுளுடைய திருவடிகளைத் தொழுதற்குத் துணையாய் நில்லாத கல்வியினாற் பயனில்லை’ என்றார் திருவள்ளுவ நாயனார்.

“ஆக்கையாற் படனென் — அரன்
கோயில் வலம்வந்து

பூக்கையாலட்டிப் போற்றி என்னுதவீவ்
வாக்கையாற் பயனென்”

—திருநாவுக்கரசு நாயனார்.

கற்றதனா லாயபயன் என்ஊல் வாலறிவன்
நற்றூள் தொழாஅர் எனின்”

—திருவள்ளுவ நாயனார்.

கடவுள் வழிபாட்டிற்கு உரிய நேரங்கள் காணும் மாணியு மாம். இவ்வழிபாடு பலவாறுகச் செய்யப்படுகின்றது. சிலர் தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய அருட்பாக்களைப் பாடிக்கடவுளைத் தோத்திரஞ் செய்து தியானித்துச் சிந்தித்து வணங்குவர். வேறு சிலர் இவற்றோடு திரு ஐந்தெழுத்தை ஓதுவர். சுப்பிரமணிய தொண்டர்கள் திருப்புகழ் முதலிய அருட்பாக்களையும் திரு ஆறெழுத்தையும் ஓதுவர். வேறு சிலர் சுப்பிரமணியர் முதலிய மூர்த்திகளுள் ஒன்றுக்குப் பூசைசெய்வர். மற்றொரு சிலர் சிவலிங்க பூசை செய்வர். இன்னுஞ் சிலர் கோயிலுக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்து வழிபடுவர்.

கடவுளை நாம் தரிசிக்கும்போதும் பூசிக்கும்போதும் “எங்கும் வியாபகமாயுள்ள இறைவனே! சிறியேனுடைய வழிபாட்டிற்காக இங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் இப் பெருங்கருணையை நான் எவ்வாறுதான் துதிப்பேன். உன்னுடைய திரு முன்னிலையில் நின்று உன்னுடைய கருணையைப் பெருகும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்ததே; உன்னை நான் மறந்து விடுகிறேனே!”

“பனைக்கை மும்மத வேழ முரித்தவன்
நினைப்ப வர்மனங் கோயிலாக் கொண்டவன்
அனைத்து வேடமா மம்பலக் கூத்தனைத்
தினைத்த னைப்பொழு தும்மறந் துய்வனே.”

புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா வுன்னடி யென்மனத்தே
வழுவா திருக்க வரந்தர வேண்மேல்வ் வையகத்தே
தொழுவார்க் கிரங்கி யிருந்தருள் செய்பா திரிப்புலியூர்ச்
செழுநீர்ப் புனற்கங்கை சேஞ்சடை மேல்வைத்த தீவண்ணனே.

என்று அந்த அந்த நேரம் மனத்திலே வருவனவற்றைச் சொல்லி ஆனந்திப்போம். கடவுள் வழிபாடு இவ்வளவோடு நில்லாமல்

எமது பிற செயல்களிலும் செறிந்திருக்கின்றது. நித்திரை விட்டெழும்பும்போது 'சிவ சிவ' என்று சொல்லி எழுந்திருக்கிறோம். உடனே கை வாய்கழவி 'சிவ சிவ' என்று சொல்லித் திருநீறு பூசுகிறோம், குளிக்கும்போது கடவுளைச் சிந்திக்கிறோம், உண்ணும்போது கடவுளுக்கு நிவேதித்து உண்ணுகிறோம். உண்டு முடிந்தவுடனே 'சிவ சிவ' என்று சொல்லித் திருநீறு பூசுகிறோம். வெளியே போகும்போதும் அப்படியே செய்கிறோம். நித்திரைக்குப் போகும்போது சிவபிரானைத் தோத்திரித்துத் திருஐந்தெழுத்தை ஒதிக்கொண்டு உறங்குகிறோம்.

கடவுள் வழிபாடு எமது ஒழுக்கத்தையும் சீர்படுத்தக் கூடியது; தீய ஆசைகளேனும் தீய எண்ணங்களேனும் எழும் போது சிவ சிந்தனை செய்தால், அச்சிந்தனை இவற்றைக் கருக்கி மீளவிடாமல் அழித்துவிடும். அது மனத்தைத் தூயதாக்கி இறைவன் எழுந்தருளியிருத்தற்குத் தகுதிவாய்ந்த இடமாக்கும். இவ்வண்மையை,

'தேடிக் கண்டுகொண்டேன் — திரு
மாலோடு நான்முகனுந்
தேடித்தேடொணாத் தேவனையென்னுளே
தேடிக் கண்டுகொண்டேன்'

நாடி நாரண னுன்முக னென்றிவர்
தேடி யுந்திரிந் துங்காண வல்லரோ
மாட மாளிகை சூழ்தில்லை யம்பலத்
தாடி பாதமென் னெஞ்சு ளிருக்கவே.

என்னும் திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருவாக்குகளிற் காண்க.

நாம் எதை அதிகமாகச் சிந்திக்கின்றோமோ, அதில் எமக்கு உறுதியான பற்று உண்டாகின்றது. கள்ளை அதிகமாக நினைக்கிறவனுக்குக் கள்ளாண்மை ஒரு பைத்தியமாகின்றது. அறிவிலை அதிகமான விசார முள்ளவனுடைய மனம் கல்வியிலன்றி வேறொன்றிலுஞ் செல்லாது. சங்கீதத்தை அதிகமாகச் சிந்திப்பவன் சங்கீதமயமாகின்றான். கடவுளிலே சிந்தனையைச் செலுத்துபவன் கடவுளின் அருள்மயமாகின்றான்.

“நிலைபெறுமா நெண்ணுதியே நெஞ்சே நீவா
 நித்தலுமெம் பிரானுடைய கோயில் புக்குப்
 புலர்வதன்முன் அலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டப்
 பூமாலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித்
 தீயொரக் கும்பிட்டேக் கூத்து மாடிச்
 சங்கரா சயபோற்றி போற்றி யென்றும்
 அலைபுனல்சேர் சேஞ்சடையெம் மாதீ பென்றும்
 ஆரூரா வேன்றென்றே யலருநிலே”.

பரிக்ஷ வினாக்கள்: 1. நாம் பிறவியெடுத்த நோக்கமென்ன?
 2. ஆன்மா நயப்படுதற்கு வேண்டிய செயல் எது? 3. ஒருவன் படித்
 தவனாயிருப்பினும் அவன் தெய்வத்தை வழிபடானாயின் அவன் படித்த
 படிப்பும் பயனற்றது என்னுங் கருத்தமைந்த திருக்குறளைச் சொல்லுக.
 4. கடவுளை வழிபடும் முறைகள் எவை? 5. கடவுள் வழிபாட்டினால்
 அடையக்கூடிய நன்மை எவை? 6. இப்பாடத்தில் வரும் ஒரு செய்
 யுளை மனனம்பண்ணிச் சொல்லுக.

இலக்கணம்: ஒருவர் தங்கருத்தின் நிகழ்பொருளைப் பிறர்க்கு அறி
 வித்தற்கும், பிறர் கருத்தின் நிகழ்பொருளைத் தாம் அறிதற்கும் கருவி
 யாகிய ஒலியே “சொல்” எனப்படும். இச் சொற்கள் ஒழுமுத்தா
 லாயினும் இரண்டு முதலிய பல எழுத்துக்களாலாயினும் ஆக்கப்பட்டுப்
 பொருளை விளக்கி நிற்பனவாகும்.

உதாரணம்: கை, கால், முகம், உடம்பு, புத்தகம், தடுமாற்றம்,
 சொற்கள்: பெயர், வினை, இடை, உரி என நான்கு வகைப்படும்.

2. கும்பகர்ணன்

[இதில், இலங்கைக் கிறைவனான இராவணன் இராமபிரானோடு முகனான்
 யுத்தஞ் செய்து தோல்வியுற்று மீண்டு வந்து பலவாறு சிந்தித்தமை
 யும், பின்னரும் தன் மந்திரியாகிய மகோதரன் சொற்கேட்டு இராம
 பிரானுடன் சமர் செய்யக் கருதித் தன் தம்பியாகிய கும்பகர்ணனை
 யுத்தத்திற்குப் போகச்சொல்ல, அக் கும்பகர்ணன் தமையனுக்குப் புத்தி
 யுக்கட்டியதும், தமையன் தன் புத்தியைக் கேளாமை நண்டு அவனுக்கு
 முந்திக் தானே போரிற் சென்று மாளவேண்டுமென நிச்சயித்துப்
 போர்க்குச் சென்றதுங் கூறப்படுகின்றன].

“வாரணம்பொருத மார்பும் வரையினையெடுத்த தோளும்
நாரதமுனிவற் கேற்ப நயம்பட வுரைத்த நாவும்
தாரணிமவுலி பத்துஞ் சங்கரன் கோடுத்த வாளும்
வீரமுங்குகளத்தே போட்டு வேறுங்கையோ டிலங்கைபுக்கான்”

இலங்கைக் கிறைவனாகிய இராவணன், பூரீராமருடன் புரிந்த முதனாள் யுத்தத்தில், தன்னுடன் வந்த நால்வகைச் சேனைகளையும் பறிகொடுத்துத் தசக்கிரீடமு மிழந்து, சங்கரன் கொடுத்த வாளு மொடியப்பெற்று, நிராயுதனாய், ஊர்ந்த தேருமின்றிப் பாதசாரியாய் மானமுங் கோபமுந் துயரமும் மனத்தை வாட்ட, நாணத்தினுற் பூமியையே பார்த்தவனாய்த் தன்னகரை யடைந்து, மாளிகையிற் புகுந்து, ஓர் ஆசனத்தின்மீதுருந்தான். இருந்தவன் தன்யைல் நின்ற கஞ்சுகியென்பாளை நோக்கித் தனதொற்றிற் சிலரை விரைவீற்றருப்படிபணிக்க, மனோகதி, வாயுவேகன், மருத்தன், மாமேகன் என்னும் நால்வர் அரசன் முன்னர் அடி வணங்கி நின்றனர். நின்றவரை அரசன் நோக்கி, “நீவர் அதிவிரைவில் நஞ்சைரிய மனத்தையும் ஈண்டழைத்து வருதிர்” எனலும், அவர்கள் அவனை வணங்கி வாயுவினுங் கடிதிற சென்றனர். இராவணனுடைய உள்ளத்தில் மானமென்னும் நெருப்புச் சுவாலித் தெரிந்தது. அவன் யுத்தகளத்தில் தனக்கு நேர்ந்த மானபங்கத்தை யுன்னி உள்ளமுடைவான்; சங்கரன் அளித்த வாளும் தசக்கிரீடமும் அற்றமைபற்றி அறிவழிவான்; சானகியையெண்ணி யெண்ணி மனம் புண்ணுவான்; ஆயினும், இவையனைத்தும் அவனுக்குப் பெருந் துன்பத்தை விளைத்தனவல்ல; தான் யுத்தத்திற் புறங்கொடுத்தோடியமையைச் சீதை யறிந்தாற் சிரிப்பாளே யென்னு மெண்ணமொன்றே அவனுள்ளத்தைப் பெரிதும் உபாதித்தது. அகத்தி லெழுந்த துன்பத்துக்காற்றாதவனாய் அரசுக்கள் அயலேயிருந்த ஆமளியை யடைந்தான்.

இராவணன் செயலைக் கண்ட மூதாதையாகிய மாலியவான், அவன் போர்க்குடைந்து மீண்டான் என்பதைக்குறிப்பாலுணர்ந்து அவனை யணுகி, “வாட்டமென்பதனைக் கேட்டு மறியா வாட்டிறல் வேந்த, இன்று நின் வதனம் வாட்ட

முற்றதற்குக் காரண மென்ன? உன் நெஞ்சஞ் சஞ்சலமடை தற்கேதுவென்ன? கொஞ்சமுங் கூசாது கூறுதி” யென்றான்.

இராவணன் கெட்டுயிர்த்து, “பெரியோய், அரிபிரமேந்திராதி தேவர்களை யெல்லாம் வென்று இதுகாறும் பகையின்றித் திரிலோகங்களையும் அரசுபுரிந்தேன்; என் நாமத்தை எடுத்துரைக்க எவரு மஞ்சவர்; ஆனால் இன்று மானுடர் இருவரால் எனக்கு நேர்ந்த மானபங்கத்தை வதென வெடுத்தியம்புவேன்; இராக்கத சேனை முழுவதும் இளையவன் விடும் அம் பொன்றுக்காற்று; கார்த்தவீரியன் முதலாம் போர்த்தொழில் வல்லாரை தேரே பார்த்துள்ளேனன்றோ? அவர்களெல்லாம் இவன் பாததூளிக்கு மாற்றார்; இராகவன் திறலை யென்னவென் றெடுத்துரைப்பேன்! வேதந் தப்பினபோதும் அன்னான் தனுஷுமிழ் சரங்கள் தப்பா; அடுத்தெமை அடவருவதைக் கண்டேனன்றி, அவன் சர மெடுப்பதையுந் தொடுப்பதையும் விடுப்பதையுந் கண்டிலேன்; காற்றினிற் கடியதும், கூற்றினிற் கொடியதும், கனலினில் வெய்யதுமான ஒரு குரங்கையே தனக்கு ஊர்தியெனக் கொண்டான்; அத்தூயவன் வாளி ஊழித்தீயையுந் தீக்கும்; செல்லுந்திசையையுந் தீக்கும்; சொல்லும் வாயையுந் தீக்கும்; உன்னும் உளத்தையுந் தீக்குமப்பா; போயதைக் கண்டாலன்றி நீயதை யறிவதெங்ஙனம்! ஆனால் குட்டுப்பட்டாலும் மோதிரமிட்ட கையாற் படல்வேண்டுமென்பர்; அவமானம் வந்தாலும் வலியோரால் வரல்வண்டும்; நாசம்வந்துற்றபோது நல்லதோர் பகையைப் பெற்றேன்; பேசிடில் எனக்கு நேர்ந்த பெரும்பழி இதுவே” என்றான்.

மாலியவான் தன் பேரனை நோக்கி, “அப்பனே, முன்னமே நான் உனக்கு வேண்டிய உறுதிமொழிகளை யெல்லாம் எடுத்துரைத்தேன்; அவற்றை அவட்சியஞ் செய்தனை; உற்றவையுரைத்து உன்னடி பற்றி யிரந்து நின்ற உன் தம்பி விபீஷணனைத் தெற்றென முனிந் தகற்றினை; இதம்பயக்கும் மொழிகளை யெடுத்திடிக் துரைத்தபோதும் நீ அவற்றைக் கைக்கொள்ளுகின்றிலை; இதனால் நீ, ஆரும் பரவும் உன் பேருஞ்சீரும் பாரு மிழந்து அதோகதி யடைதல் திண்ணமென்பதையறிதி” என்றான்.

மாலியவான் கூறிய மாற்ற மனைத்தையும் அப்புறத்திருந்து கேட்ட மகோதரன் என்னும் மந்திரி மனம் பொருளாய் விரைந்து வந்து அவனைச் சினந்து “முதியோய், அறமூப் படைந்தமையால் நீ அரசனுக்கு உறத் தகாதன சொற்றனை” எனக் கூறிப் பின்னர் அரசனை நோக்கி, “அரசே, எக் கரு மத்தையும் எண்ணித் துணிதல் வேண்டும்; துணிந்தபின் எண்ணுவமென்ப திழுக்காகும்; எத்துணை யிடர் வந்தபோதும், எடுத்த கருமத்தை யிடையில் விடுதல் பெரியோர் கடனன்று; அரணிருந்த மலையெடுத்த அண்ணலே, இவ்விருநரர் தமக்கஞ்சி நீ மனம் நையலாகுமா? அரியயன் முதலாம் அமரரைப் புறங்கண்ட நீ இவ்விருவரைப் பெரியரென்றுன்னுகின்றனையோ? உன் ஆவியை விடவந்தாலும் இராகவன் தேவியை விடுதல் புத்தியன்று; என்னை! உன் உற்ற தம்பியாகிய கும்பகர்ணனை மறந்தனையோ? அவன் உயிருடனிருக்க நீ அஞ்சவேண்டிய தென்னை? விரைவில் அவனை அமர்செய்ய அனுப்புதி; அவனுடைய தோற்றத்தைக் கண்டமாத் திரத்த பகைவரனைவரும் அஞ்சி யகல்வர்; இன்னுஞ் சிறிது காலதாமதஞ் செய்வையேல், இவ் விலங்கையிலுள்ள இராகவர்களாகிய எம்மையெல்லாம் இராகவன் குரங்குகள் மரங்களாக மதித்து, எங்கள் கரங்களிலுஞ் சிரங்களிலும் பாய்ந்து குதித்து விளையாடத் தலைப்படும்” எனக் கூறி நின்றான்.

இரண்டகமுடையவனாகிய மகோதரன் கூறிய வார்த்தையால் இராவணன் மனம் மாறுபட்டது, என்னை! இறுதியே யுறுவதானால் இடையொன்றுற் றடையுண்டாமோ! அவன் மகோதரனை நோக்கி, “நீ என் அரிய அமைச்சனாதலின், எனக் குரியது கூறினை” என்று புகழ்ந்து, பின்னர்த் தன் தம்பியை அழைத்து வரும்படி அயலே நின்ற கிங்கரர் நால்வரைப் பணிக்க, அவர்கள் கூற்றுவன் தூதர்போற் காற்றினும் விரைவாகச் சென்று கும்பகர்ணன் மாளிகையை யடைந்தனர். நான் முகனிடத்தில் நித்தியவரங் கேட்க நினைத்து நாத் தடுமாறி நித்திரைவரங் கேட்டுப் பெற்றவனாகிய கும்பகர்ணன், குன்றமொன்று படியிற் சாய்ந்து கிடத்தலை மான, கிடந்து நெடுந் துயில் கொள்வதைக் கண்டு, துயிலுணர்த்தும் வண்ணம் அக்

கிங்கரர் நால்வரும் தம்மால் ஆனமட்டும் முயன்றும் பலியாமை கண்டு மிக்க சீற்றங்கொண்டு அவனை நோக்கி:—

“உறங்குகின்ற கும்பகன்ன, உங்கள்மாய வாழ்வெலாம்
இறங்குகின்ற தின்றுகாண், எழுந்திராய்; எழுந்திராய்
கறங்குபோல விற்பிடித்த காலதூதர் கையிலே
உறங்குவாய், உறங்குவாய் இனிக்கிடந் துறங்குவாய்”.

‘என்றுமீறி லாஅரக்கர் இன்பமாய வாழ்வெலாஞ்
சென்றுதீய நம்முடனான் தெரிந்துதீமை தேடினான்;
இன்றிறத்தல் திண்ணமாக, இன்னமும் உறக்கமேன்”
என்றுதங்கள் கைகளால் அலைத்தலைத் தெழுப்பினார்.

அதற்கவன் எழுந்திராமை கண்டு அந்நால்வரும் அரசனிடஞ்
சென்று குட்பகர்ணன் துயிலுணராமையைக் கூற, இராவணன்
யானை சிங்கங்களை அவன்மேல் உழக்கச்செய்து எழுப்புதிரென
ஆஞ்ஞாபிக்க, அவர்கள் அங்ஙனஞ் செய்தும் அவன் துயி
லெழாமை கண்டு பின்னரும் மன்னவனுக்குத் தெரிவித்தனர்.
உடனே அவன் ஆயிரம் மல்லரை யேவினன். சென்ற மல்லர்
குட்பகர்ணனது சுவாசவாயுவில் அகப்பட்டுப்போவதும் வருவது
மாகிப் பின்னர் ஒருவாறு பின்புறஞ் சென்று துயில் நீக்க
முயன்றனர்; அவனைக் கையாற் றெட்டெழுப்ப அஞ்சி அவன்
காதிலே சங்கு பேரிகை முதலியவற்றை முழக்கினார்கள்;
தண்டங்கொண்டு அவன் கதுப்பிலே தாக்கினார்கள்; வேல்
சுட்டி முதலியவற்றை அவன் செவிபுட் புகுத்தினார்கள்; குட்ப
கர்ண னெழுந்திலன்; மல்லர் மன்னனை வணங்கி, “அரசே,
நாங்கள் ஆயுதங்கள் கொண்டு ஆனமட்டும் முயன்று கையு
மலுத்தேம், உம்பியெழுந்திலர்” என்று முறையிடுதலும், அரக்
கன் பரிவீரர் பலரையேவிக் குதிரைகளை அவன் மார்பில்
வலசாரி யிடசாரியா யூரும்படி பணித்தலும், அவர்கள் அங்ங
னஞ் செய்தும் அனுசூலமடையாமை கண்டு அரசனுக் கறைந்
தனர். “அரசன், ஆயிரமரக்கரை இருப்புலக்கை கைக்
கொண்டு தாக்கி அவனை எழுப்பும்படி பணிக்க, அவர்கள்
அங்ஙனஞ் செய்தலும், கும்பகர்ணன், பொன்றினவன் எழுந்
தாற்போற் புடைபெயர்ந்தங் கெழுந்திருந்தான், எழுதலும்,
அதுகண்ட அரக்க ரஞ்சிக் குவை குவையாக ஊனைக் குவித்

தனர் ; மலை மலையாக மற்சத்தை யடுக்கினர். குடங் குடமாகக் கள்ளை நிரைத்தனர் ; அவற்றை யெல்லாம் அவன் ஒருங் கெடுத் தருந்திப் போதாமை கண்டு தன் கடைவாயை நக்கி னான் ; பின்னர் அறுநூறு வண்டிகளில் அடிசில் கொடுப்பாய்க் குவித்துப் பன்னூறு கட்டுடங்கடையும் அவன் முன்பு நிரைத் தனர். அவன் அவற்றையெடுத் துண்டவுடன் அவை அவ னுக்குப் பசியை ஞாபகப்படுத்திவிட்டன; பின்னரும் எண் ணிறந்த எருமைக் கடாக்களை யுண்டு தன் பசி ஒரு சிறிது தணிந்திருந்த கும்பகர்ணனுக்கு, “உம தண்ணன் உம்மை யழைத்தான்” என அரக்கர் கூற, சரேலென எழுந்து முன்னே னிடஞ் சென்று அவனை வணங்குதலும், நின்ற குன்றமொன்று சென்ற குன்றமொன்றைத் தழுவினாற்போல, இராவணன் தன் னிளவலை மார்போ டணைத்துத் தழுவி அவனுக்கு வேண்டிய ஊனும் நறவும் உண்ண வுதவித் தானே தன் கைகளினால் அவனைப் போர்க்கேரலம் புனைதலும், அவன் தன் முத்தோனை நோக்கி, “அண்ணா, இவ் வாயத்தங்க ளனைத்தும் எதன பொருட்டோ” என வினவினன். இராவணன், “தப்பீ, மானுடரிருவர் வாரைப் படையொடும் நம் மாநகரணுகினர் ; நீ போய் அவர்தமை வென்று பொள்ளென மீண்டு வா” என்றான்.

கும்பகர்ணன் தன் தமையனை நோக்கி “அண்ணா, சானகி யால் வந்த சஞ்சலம் இன்னமுந் தீர்ந்ததில்லையோ? வானளா விய நின் புகழ் மாய்தலானதோ, சீதையைச் சிறை நீக்கும்படி யான் முன் கூறிய வார்த்தையைக் குறித்திலாய்கொலோ, விதியை யார் வெல்ல வல்லார் ; இராமனை வெல்லலா மென் பதையர், சீதையைப் புல்லலாமென்பதையும் மறந்துவிடுதி ; புலத்திய முனிவர் வழித்தோன்றல்களாயுள்ள யாம் இங்ஙன் அறந்திறம்பி வாழ்வது அடுக்குமா? சீதையைச் சிறையிட்ட மையால், நின் வாழ்வை நங்குலப் பகைஞானுகிய இந்திர னுக்குக் கொடுத்தனை ; அரிதிற் பெற்ற சீர்த்தியைக் கெடுத்தனை ; தானவருயிரை யெல்லாம் படுத்தனை ; அறத்தை விடுத்தனை ; மறத்தை யடுத்தனை ; அசே, அறநெறியாலோ, மற நெறியாலோ இவ்வாழ்வனைத்தையும் ஈட்டினை ; அம் மானுடர் புண்ணியத்தைக் கடைப்பிடித் தொழுகுபவர் ; நீ பாவவழியிற்

பயில்கின்றாய்; பாவம் புண்ணியத்தை வெல்லமாட்டாத; மாற்றலர் எம்முடன் அமராற்றவும் வல்லரோவென மனத்திற்கொள்ளாதே; காலாற் கடல் கடந்த காற்றன்ன குரங்குளது; வாலியின் மருமத்தைப் போழ்ந்த அவன் சரமிருக்கின்றது, சீதையும் இங்குச் சிறையிருக்கின்றனள்; கொலையுண்ண யாமிருக்கின்றேம்; ஆதலால், மானுடர்க்கு வருங்குறை யாதுமில்லை; அண்ணா, தம்பியின் வார்த்தையென்று யான் சொல்வதைச் சிறிதும் தள்ளாதே; சொல்வதைக் கேள்: சீதையைக் கொடுபோய் இராகவனிடம் விடுத்து, நீ செய்த அபராதத்தைப் பொறுத்தருளும்படி அவனை வேண்டுவையேல், அவன் நின்னை முனியான்; அவனருள் பெற்று நம் மரிய தப்பியாகிய விபீஷணனுடன் வாழுதி; இது இஷ்டமில்லையாயின் இன்ன மொன்றியம்புவேன்; பாகம் பாகமாக நின் சைநியத்தை யுத்தத்திற்கு அனுப்ப, மாற்றலர் அவற்றை யழிக்க, அதன் பொருட்டு நீ யிருந்து இங்ஙனம் வருந்தவது புத்தியன்று; அரக்கர் சைநியம் முழுவதையும் ஒருங்கு திரட்டி அமர் புரிந்து, வென்றற் புகழும்; பாண்டால் வீரசொர்க்கமும் அடையலாம்” என்று கூறினான்.

“கும்பகன்னா, எனக்குப் புத்தி புட்படுவதற்கன்று யான் உன்னை இங்கழைத்தது; அற்பராம் மனிதரை என்முன் நின்று புகழாதே; உன் ஆண்மை நன்று! நன்று!! அரக்கர் குலத்திற்குப் பிறந்தும் அமர் செய்ய அஞ்சுகின்றாயே; அவரோடும் அமர் புரிய உன்னிடத்தில் ஆண்மை யில்லையேல், ஊனுடன் நறவும் மாந்தி அல்லும் பகலும் உறங்குதி; மானுடரை வணங்கி மற்கடத்தைக் கும்பிட்டு வாழத்தக்கவர்கள் யீயும் உன் தப்பியுமே; நான் அப்படிச் செய்யேன்; பகைவரை முடிக்கும் வழியை யான் அறிவேன்; போ, என் கண்ணில் எதிர்ப்படாதே” என இராவணன் சினந்து கூறி, அயல் நின்றோரை நோக்கி, “என் நால்வகைச் சேனையையும் யுத்தத்திற்குப் புறப்படச் செய்குதி” என்று கையில் ஒரு குலத்தை எடுத்துக் கொண்டெழுந்தான். அதுகண்ட அவன் தம்பி அவனை வணங்கி, “அண்ணலே, பொறுத்தருள்” என்று அவனது கையிலிருந்த குலத்தைத் தான் வாங்கி நின்று பின்னிது கூறுவான்: “அண்ணா, யான் நினக்குக் கூறுவ தின்னமொன்றுளது; யான் சமரில் வென்று இவண் மீண்டு வருவேனென எண்ணேல்; விதி

பிடர்பிடித் துந்தச் செல்கின்றேன் ; பொன்றுவேன் என்பது திண்ணம் ; யான் போரில் மாண்டபின்னாயினுஞ் சானகி சிறையை விடுக்குதி ; மானுடர் என்னை வென்றுளாரெனில், இவங்கை காவல ! உன்னை அவர் வெல்லுவது நிசம் ; இந்திரசித்தும் இராமன் றப்பி யம்பினால் இறப்பது திண்ணம் ; செய்தபின்னிரங்குவதால் எய்தும் பயன் யாதமில்லை ; கொற்றவ ! இற்றைநாள் வரையில் யான் செய்த குற்றமது முளதேல் பொறுக்குதி ; அண்ணா ! உன் அரிய நிருவதனத்தை இனி யான் எப்போது காண்பேன் ; விடை பெற்றேன் ; செல்கின்றேன் ” எனக் கூறிக் கண்ணீரருவி பாயச் சென்றான். இராவணனுடைய இருபது கண்களும் கண்ணீர் கலும்ந்தன.

பரிக்ஷ வினாக்கள் : 1. யுத்தத்திற் புறங்கொடுத்த மீண்ட இராவணனுக்கு மாலியவான் செய்த உபதேச மென்ன ? 2. மீட்டும் இராமரோடு யுத்தஞ் செய்யும்படி இராவணனைத் தூண்டிவிட்டவன் யார் ? 3. “இறுதியே யுறுவதானால் இடையொன்றூற் றடையுண்டாமோ ” என்ற வாக்கியம் இப்பாடத்தில் எதற்காக எடுத்துக் காட்டப்பட்டது ? 4. கும்பகர்ணனைத் தயிலுணர்த்தும்போது கிங்கரர் சொன்னதாகவுள்ள கவிகளிரண்டையும் மனப்பாடமாக இசையேர்ப்படி, 5. கும்பகன்னன் தன் தமையனுக்குச் சொல்லிய நல்ல புத்தியைச் சுருக்கிச் சொல்லுக. 6. தம்பி சொன்ன புத்தியைத் தமையன் கேட்டுக் கொண்டானா ? அவன் மறுத்து என்ன சொன்னான் ?

இலக்கணம் : பொறிகட்கும் மனத்துக்கும் விடயமாகிய பொருளை உணர்த்துஞ்சொல் பெயர்ச்சொல் எனப்படும் ; பொருள், இடம், காலம், சினை என்னும் நான்கும் பொருள் என ஒன்றாய் அடங்கும். பொருட்கு உரிமைபுண்டு நிற்பனவாகிய பண்பும் தொழிலும் பொருளெனவும் படுதலால், அவைகளை யுணர்த்துஞ் சொல்லும் பெயர்ச்சொல் எனப்படும். பொருளினது புடைபெயர்ச்சி எனப்படும் வினைநிகழ்ச்சியை உணர்த்துஞ் சொல்லாகிய வினைச்சொல்லும், பெயர்த்தன்மைப்பட்டு, அப்பொருளை யுணர்த்தும். இங்ஙனமாகவே பெயர்களனைத்தும், 1. பொருட்பெயர், 2. வினையாலணையும் பெயர், 3. பண்புப்பெயர், 4. தொழிற்பெயர் என்னும் நால்வகையுள் அடங்கும்.

வினா : 1. சொல் என்பதென்ன ? 2. சொற்கள் எத்தனை எழுத்துக்களால் ஆக்கப்படும் ? 3. உதாரணங் கூறுக

3. செல்வம்

[இது பொருட் செல்வத்தையும், அச்செல்வம் மக்கள் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாததென்பதையும், அதனால் அடையும் இம்மை மறுமைப் பயன் களையும் இனிது விளக்குவது; நாவலர்வர்கள் வசனநடையாகவுள்ளது.]

செல்வமாவது இரத்தினம் பொன் வெள்ளி நெல் முதலாயின. தருமத்துக்கும் இன்பத்தக்கும் துணைக் காரணம் செல்வம். இதுபற்றியன்றோ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் "முனிவருமன்னரு முன்னுவ பொன்னான் முடியும்" என்றும், 'வறியாரிருமை யறியார்' என்றும் திருக்கோவையாரில் அருளிச் செய்தார்.

அழியாப் பொருளாகிய கல்வியையும் கல்வித் தேர்ச்சிக்கு உரிய புத்தகங்களையும் கொள்ளுதற்கும், பசி முதலியவைகளினால் வருந்தாது கவலையற்றிருந்து கல்வி கற்றற்கும், சுற்ற கல்வியை அழகு செய்து தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படுத்தற்கும் கருவி செல்வமே. கல்வி யுடையவரும் வறியவராயின், பசி நோயினாலும் தீராக் கவலைகளினாலும் வருந்தி, தாம் முன்கற்ற கல்வியையும் மறந்துவிடுவர். வறியவர் மெய்நாற பொருளைத் தேளிய அறிந்து போதித்தாராயினும், நாம் இவர் சொல்லை விருப்பிக் கேட்போமாயின், கண்ணோட்டத்தினால் இவர் குறையை முடித்தல் வேண்டுமே என்று டயந்து, யாவருங்கேளாதொழிவர். ஆதலின் அவர் வாய்ச்சொல் பயனில் சொல்லாய் முடியும்.

செல்வ மில்லாதவர், வறுமைத் துன்ப மொன்றினான் மாத் திரமா, அத் துன்பம் மூலமாகச் செல்வர் வீட்டுவாயிலை நோக்கிச் செல்லுதற் றுன்பமும், அவரைக் காணுதற் றுன்பமும், கண்டாலும் அவர் மறுத்தபோது உண்டாகுந் துன்பமும், மருதவிடத்தும் அவர் கொடுத்ததை வாங்குதற் றுன்பமும், அதனைக் கொண்டுவந்து போசனத்திற்கு வேண்டு மவைகளைக் கூட்டுதற் றுன்பமும் முதலிய பல துன்பங்களாலும் நாடோறும் வருந்துவர்.

எல்லா நன்மையும் உடையவராயினும் பொருளில்லாத வரை அவருடைய தாய் தந்தை மனைவி மைந்தர் முதலாயின

வரும் அவமதிப்பர்; ஒரு நன்மையும் இல்லாதவராயினும், பொருளுடையவரை அவர் பகைவரும் நன்கு மதிப்பர் வறியவரிடத்தே தாம் கொள்வதில்லாமைமன்றிக் கொடுப்பதுண்டாதலும் உடைமையால், அது நோக்கிச் சுற்றத்தார் யாவரும் கைவிடுவர்

கல்வியும், தருமமும், இன்பமும், கீர்த்தியும், மனிதருள்ளே பெருமையும், உறவும், நினைத்தது முடித்தலும், வெற்றியுமாகிய எல்லாம் செவ்வமுடையவருக்கே உண்டு. செவ்வ மில்லாதவர் உலகத்திலே நடைப்பிணமாவர். ஆதலினால் யாவரும் செல்வத்தை இடையரு முயற்சியோடு வருந்திச் சம்பாதித்தல் வேண்டும்.

பொருள் சம்பாதிக்கும் நெறிகளாவன: வித்தை சுற்பித்தல், உயிர்க்கு உறுதி பயக்கும் நூல்களையும் உரைகளையும் செய்து வெளிப்படுத்தல், வாணிகம், இராசசேவை, சிற்பம் முதலியவைகளாம். ஞான நூலை வேதனத்தின்பொருட்டுக் சுற்சிக்கலாகாது; சுற்சித்தவர் நரகத்தில் வீழ்ந்து வருந்துவர்.

பொருள் சம்பாதிக்குமிடத்து, தரும நெறியாலே சம்பாதித்தல் வேண்டும். தரும நெறியால் வந்த பொருளே மேற் சொல்லிய பயன்க ளெல்லாவற்றையுங் கொடுக்குர்; களவு, பொய்ச்சான்று சொல்லல், பொய் வழக்குப் பேசல், பொய்ப்பத்திரம் பிறப்பித்தல், விசுவாசகாதகம், பரிதானம் வாங்கல், சுங்கம் கொடாமை முதலிய பாவ நெறிகளாலே பொருள் சம்பாதிக்கலாகாது. * பாவ நெறியால் வந்த பொருள் முன் செய்த புண்ணியத்தையுங் கெடுத்து, இம்மையிலே தீராத வசையையும், சுந்தநி நாசத்தையும், இராச தண்டத்தையும், மறுமையிலே நரகத் துன்பத்தையும், பிறவித் துன்பத்தையும் விளைவிக்கும்.

காலந்திராரும் சம்பாதிக்கப்படும் பொருளை நான்கு பாகமாகப் பகுத்து, அவைகளுள் இரண்டு பாகத்தைத் தமது அனுபவத்துக்கு ஆக்கி, ஒரு பாகத்தை ஆஸ்தியின்பொருட்டுச் சேர்த்து, எஞ்சி நின்ற ஒரு பாகத்தைக்கொண்டே தருமஞ் செய்தல் வேண்டும். ஆஸ்தியின் பொருட்டுச் சேர்க்காது செல

விட்டவர், பின்பு வியாதியினாலேனும் சிழப்பருவத்தினாலேனும் பொருள் சம்பாதிக்குந் திறமை இல்லாதபொழுது, பெண்டிர் பிள்ளைகளோடு வருத்தமடைவர். ஆக்காலத்திலே பெண்டிர் பிள்ளைகளும் அவரை உபசரியாத கைவிடுவர்

முதலிற் செலவு சுருங்கினால், பொருள் ஒருகாலத்தும் நீங்காது. முதலிற் செலவு சுருங்கக்கூடாதாயின், முதலுக்கொக்கவாயினும் செலவழித்தல் வேண்டும்; எனனுக்கு முதலிற் செலவு மிகுமோ, அவன் வாழ்க்கை உள்ளதுபோலத் தோன்றி, மெய்மையால் இல்லையாகிப் பின்பு அத்தோற்றமு மில்லாமற் கெட்டுவிடும். வரவு செலவுக் கணக்கெல்லாம் அப்பொழுது அப்பொழுது சிறிதந் தவறாமல் எழுதிக்கொள்ளல் வேண்டும். கணக்கெழுதாமல் யாதொன்றுஞ் செய்யலாகாது. மாதந் தோறும் வரவுசெலவு இருப்புக் கணக்குப் பார்வையிட்டு முடித்தல்வேண்டும்.

சம்பாதிக்கப்பட்ட பொருளிலே, அனுபவத்தின் பொருட்டும் தருமத்தின் பொருட்டும் செலவிட்டதொழிய எஞ்சி நின்றதைக்கொண்டு, தக்க பிரயோசனத்தைத் தருதற்குரிய விளைநிலம் தோட்ட முதலியவை வாங்கவேண்டும்; அல்லது முதற் பொருளுக்கும் வட்டிக்குங் குறைவுடாத ஈட்டையுந் தகுதியாகிய சான்றியையு முடைய பத்திரத்தையும் பெற்றுக் கொண்டு வட்டிக்குக் கொடுத்தல்வேண்டும்; கடனுடையவன் தர்மிடத்து வைத்த அசைக்கப்படு பொருளாகிய ஈட்டை, அவனுக்குக் கொடுக்குமளவும், கெடுதியும் குறைவும் விகாரமும் பயனின்மையும் உருமாற்றமும் அடையாமற் காத்தல் வேண்டும். அந்த ஈட்டைத் தாம் அனுபவித்தால் வட்டியில்லை, அநியாய வட்டியும் வட்டிக்கு வட்டியும் வாங்குதல் பெருங்கொடும் பாவம். பிராமணன் ஒரு காலத்தினும் வட்டி வாங்குதல்கூடாது; ஆபத்துக் காலத்தில் மாத்திரம் வாங்கலாம்.

தந்தை வழியாகவேனும், தாய் வழியாகவேனும், தாயினுடைய தந்தை முதலானவர்களின் வழியாகவேனும் வந்த பொருள் தாயம் எனப்படும் வித்தை கற்பித்தல், வேளாண்மை, வாணிகம், சிற்பம், சேவை முதலிய தொழில்களாலும் யாசனத்தாலும் அடையப்பட்ட பொருள் உடைமை எனப்படும்.

இவ்வுடமைப் பொருளைத் தம திச்சைப்படி தான முதலானவை களாகச் செய்யலாம். பெண்ணின் பொருட்டுத் தந்தை முத லானவர்களாலே கொடுக்கப்பட்ட பொருள் சீதனம் எனப் படும். சீதனப் பொருளைக் கணவனேனும் தந்தையேனும் உடன் பிறந்தாரேனும் கொள்ளுதற்கும் கொடுத்தற்கும் உரியரல்லர்

இத்தேசங்களிலே, பலவகைத் தொழில்கள் செய்து சீவனஞ் செய்யச் சத்தியுடையவர்களுள் அவை செய்யாது சோம்பேறி களாய் இருந்துகொண்டு அநேகர் நாணமன்றிப் பலரிடத்துஞ் சென்று யாசித்தும், அநேகர் தாயப் பொருளையே கொண்டும், அநேகர் தம் மனைவியருடைய சீதனப் பொருளையே கொண்டும், அநேகர் தாவர சங்கமங்களாகிய தாயத்வையுப் சீதனத்தையும் ஈடுவைத்தும், விக்கிரயஞ் செய்தும் சீவனஞ் செய்கின்றார்கள். (தாவரம் = அசைக்கப்படாத பொருள், சங்கமம் = அசைக் கப்படு பொருள்). அறிவும் ஆண்மையும் மானமும் உடையவர்கள் இப்படிச் செய்வார்களோ, செய்யார்கள். கூழேயாயினும் தமது தொழின் முயற்சியாலே கிடைத்தது அமர்தமேயாகும். பருப்பு, நெய், பாயசம், வடை, தயிர் முதலியவற்றோடு கூடிய அன்னமேயாயினும், யாசனத்தினாலாவது பிறருடைய தொழின் முயற்சியினாலாவது கிடைத்ததாயின், அது விஷமேயாகும். தொழின் முயற்சிகள் சுவதேசத்திலே பவிக்காவிடின், இதர தேசங்களிலாயினுஞ் சென்று, தாமே வருந்திச் சம்டாதித்துச் சீவனஞ் செய்தலே அறிவும் ஆண்மையும் மானமும் உடையவ ருக்கு அழகு. இத்தேசங்களில் அநேகர் பணம் வைத்துக்கொண் டும் யாசித்துச் சீவனஞ் செய்கின்றார்கள். இவர்களுக்குப் பிணைக் கொடுப்பவர்கள் உண்மையை ஆராய்ந்தார்களாயின், தங்களைப் பார்க்கினும், இவர்களை செல்வம் உடையவர்கள் என்று அறி வார்கள். இவர்கள் நாட்டு வேடர் எனப்படுவார்கள். பொருள் வைத்துக்கொண்டு யாசித்துப் புசித்தவர்கள் நரகத் துன்பத்தை அநுபவித்து, மறுபிறப்பிலே பாடாய்ப் பிறந்து அன்னம் இட்டவருக்கு உழைப்பார்கள்.

பரிசை வினாக்கள் : 1. செல்வத்தைப்பற்றி மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் கூறிய வாக்கியங்களாவை? 2. கல்விக்கும் செல்வத்திற்கு முள்ள தொடர்பைக் கூறுக. 3. பொருளில்லாதவர் உலகத்தில் எவ்

வாறு மதிக்கப்படுவர்? இதற்கு மேற்கோளாக நீ அறிந்த பாட் டொன்றைப் படித்துக் காட்டுக. 4. செல்வ முடையவரால் என்ன என்ன செய்தல் முடியும்? 5. பொருள் சம்பாதிக்கும் வழிகளை எழுதுக. 6 வருவாய்க்கு மேற்படச் செலவுசெய்வோர் கதி எப்படி முடியும்? இதற்கு மேற்கோளாக ஒரு பாட்டுச் சொல்லுக. 7. தாயம், உடைமை சீதனம் என்னுமிவைகளை விளக்கிக் கூறுக. 8. நாட்டு வேடரென்று சொல்லப்படுவோர் எவர்?

இலக்கணம் : 1. பொருளால் வருபெயர்கள் : தமர், நமர், எயர் முதலியன (கிளை); ஒருவன், ஒருத்தி (எண்); சபையார், சங்கத்தினர் (குழு). 2. இடத்தால் வருபெயர்கள் : பொருப்பன், இடையன், மன்னன், தொண்டைநாட்டான், யாழ்ப்பாணத்தவன் முதலியன. 3. காலத்தால் வருபெயர்கள் : ஐயாண்டினன், கார்த்திகையான், ஆதிரையான் முதலியன. 4. சீனயால் வருபெயர்கள் : செக்கண்ணன், குண்டோதரன், பல்லன் முதலியன. 5. குணத்தால் வருபெயர்கள் : பெரியன், சிறியன், கூனி, அந்தணன், நல்லன், தீயன் முதலியன. 6. தொழிலால் வருபெயர்கள் : ஓதுவார், இரப்போர், கணக்கன், திருடர் முதலியன.

வினா : பெயர்ச் சொல்லாவது யாது? பெயர்களனைத்தும் எத்தனை வகையு ளடங்கும்?

4. சும்பகர்ணன் போர்க் கேகுதல்

[சும்பகர்ணன் யுத்தகளத்திற் சென்றபோது, இராமர் அவன் தோற்றத்தைக் கண்டு அற்புதமடைந்து அவன் யாரென்று விசேஷணை வினவ, விசேஷணன் அவன் வரலாற்றையும் அவனிடத்தாய் பொருந்திய சீல நற்குணங்களையும் எடுத்து இராமபிரானுக்குச் சொல்ல, இராமபிரான் அவனைத் தர்பக்கல் இட்டுவர முடியுமேல் அங்கனஞ் செய்யும்படி விசேஷணனை யனுப்பியதும், விசேஷணன் சும்பகர்ணனை யடைந்து விஷயத்தைக்கூறி இராமபிரானிடம் வரும்படி கேட்க, அவன் அதற்கு மறுத்துப் பல காரணங்காட்டியதும் ஈற்றில் தன் நமயன் பொருட்டு யுத்தத்தில் மாண்டதுமாகிய வரலாறு இதிற் கூறப்பட்டுள்ளது].

சூஜ ரத துரக பதாதி யென்னும் நால்வகைச் சைவியமும் தன்னைச் சூழ்ந்து வர யுத்தத்திற்குச் சென்ற சும்பகர்ணனை ஸ்ரீராமர் கண்டு அற்புதமெய்தி, "இஃதென்ன விற்தை! இப் பாரிய யாக்கையன் யாவனோ? இவனது தோளோடு தோள் செலத் தொடர்ந்து நோக்கிட நாள் பல செல்லுமால்; மேருகிரி

காலுங் கரமுஞ் சிரமும் பெற்றுச் சமர்வேட் டெழுந்ததோ, அன்றேல் அரக்கனும் இராவணன் கமது குரக்கினத்தை வெருக்கொள வதைக்கும்படி கொண்ட கோலமோ, அறி கிலைன்” என்று அயலே நின்ற விபீஷணனை விளித்து “விபீஷண! இவன் யாவன்” என வினவி, அவன் அவரடி வணங்கி நின்று கூறுவான்.

“ஐய, இவன் இலங்கேசனுக்குத் தம்பி, எனக்குத் தமையன், இவன் நாமம் கும்பகர்ணன், பாற் கடலிற் பள்ளி கொள்ளும் விஷ்ணு தாயாக அறிதயிலொழிந் தெழுந்தால் அசுரர்கள் நாசமாவர்; இவன் தானாகத் தயிலுணர்ந் தெழுந்தால் இமையவர் படுவர்; இது திண்ணம்; வேதாவிடம் நித்தியவரம் பெற முயன்று நாத்தடுமாறி நித்திரை வரம் பெற்றுள்ளவன்; உறக்கமே பெரிது முடையவன்; இவன் முந்தொருநூன்று, இந்திரனிருந்தபடியே ஐராவதத்தைத் துதிக்கையிற் பற்றிக் கறங்கெனச் சுழற்றியவன்; தேவியின் சிறையை விட்டுய்யும்படி தன் மூத்தோனுக்கு வேண்டிய புத்தி புகட்டினான்; அன்றோன் இவன் வார்த்தையை அலட்சியஞ் செய்தமையால், இனி மாள்வது திண்ணமென வுன்னி இங்கே வந்தனன்” என்று கூறி விபீஷணன் இறைஞ்சி நின்றான்.

இங்ஙனம் விபீஷணன் கூறுதலும், அதுகேட்டயலே நின்ற சுக்கிரீவன், “சுவாமீ, அங்ஙனமாயின், இவனைக் கோறலால் எய்தும் பயன் யாதுபில்லை; இவன் வருவனெல் எம் பக்கல் சேர்த்துக்கொள்ளுவோம்” எனலும், ஸ்ரீராமரும் “ஆய், அதுமிகவும் நன்று; இவனிடம் செல்பவர் யார்” என்றார். அப்பொழுது விபீஷணன், “சுவாமீ, யானே சென்று அவனுக்கான புத்தி புகட்டிக் கூடுமானால் நம்பக்கல் அவனை யிட்டுக் கொடுவருகின்றேன்” என்று ஸ்ரீராமரிடம் அநுமதி பெற்றுத் தன் தமையனிடஞ் சென்றான். விபீஷணன் வரவைக் கண்ட ஓற்றர் சிலர் அதனைக் கும்பகர்ணனிடந் தெரிவித்தற்கிடையில், விபீஷணன் தன் மூத்தோனை யடைந்து அவனடி பணிந்தான்.

தன்னடி பணிந்த தம்பியைத் தமையன் தழுவி, “இளவலே, நீ யொருவன் தப்பினை யென்றிருந்தீன்; அடைக்கலம் புகுந்த நீ அவர்தமை விட்டு அறிவிலார்போல எம்மை மீண்டடைந்த

தென்னை? இளையோனே, யாமோ கூற்றுவன் கரத்தி லகப்பட்டுக் கூத்தாடிக் களிக்கின்றேம்; புலத்திய முனிவர் மரபை நீயாவது ஷ்ளங்கச் செய்வாயென உவந்திருந்தேன்; உனக்கு அபயங்கொடுத்த அவ்விரு மேலோரும் நீ யாதும் பிழையியற்றினும் பொறுப்பேர யன்றி உன்னைப் 'போ'கொைச் சொல்லார்; நீயோ நல்லொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித் தொழுகுகின்றமையால், அழிவின்றி எஞ்ஞான்று மிருக்கத் தேவரிடம் ஆசிபெற்றுள்ளனை; அங்ஙனமாயினும் நஞ் சாதிக்குணம் இன்மையும் உன்னை விட்டகன்றிலது போலும்; ஐய, நீ அந்த அயோத்தி வேந்தர் கட்டு அடைக்கலமாகி உய்யாயென்னில், வெய்ய அமர்க்களத்தில் யாபெல்லாம் முடிந்தபின் கையினால் எள்ளுந் தண்ணீரும் இறைத்தற்கு ஒருவருண்டா? சொல்லுதி' என்று கண்களினின்றும் நீர் ததும்பக் கூறினான்; விபீஷணன், "அண்ணா, உனக்கு யான் உரைப்பதாகிய கருமமொன்றுளது" எனலும், "அது யாது இயம்புதி" என்று தமையன் பணிக்கத்தம்பி கூறலுற்றான்;

"ஐயனே, என்னை அடைக்கலமாகக் கொண்ட இராமபிரான் இவ் வுலக வின்பத்திற்கேதுவாய பொருட் செல்வத்தை மாத்திர மன்றிப் பேரின்பத்திற்கேதுவாய அருட் செல்வத்தையுந் தர வல்லார்; அவரைச் சரணென வடைந்தோர் அணுவளவுஞ் சஞ் சலமுறார்; எனக்கு அவர் தருவதாகிய இவ்விலங்கையும் மற்று மெல்லாம் உனக்கு யான் றந்து உன்னேவலின்வழி நிற்பேன்; இதனைக்காட்டிலும் உனக் குறுதி பிறிதில்லை; தீயன செய்வ ரேல் தாயென்றும், தந்தையென்றும், சகோதரபென்றும், மனைவி மக்களென்றும், தமரென்றும் பாரார் பெரியோர்; அவர்களை அக்ஷணமே துறந்து செல்லல் கடனன்றே; நீயவை யறிதியன்றே; நினக்கு யான் உரைப்பதென்னை? தூயவை துணிந்தபோது பழிவந்து தொடர்வதுண்டோ? பரகராமர் பெற்ற தாயென்றும் பாராமல், செய்த குற்றத்தின்பொருட்டு அவனைத் தடிந்தார்; கண்ணுதற் பரம்பொருள் பிழைசெய்த பிரமன் றலை யொன்றைக் கிள்ளி அவனைத் தண்டித்தாரன்றே? தீவினைசெய்த ஒருவன்பொருட்டுத் தீங்கிழையாதோரும் மாள வேண்டுமென்று விதியுண்டோ? நம்முடம்பில் ஓரிரணமுண்டாகுமானால் அதனை வெட்டிச் சுட்டுப் பரிகரிப்பார் நன்னைக் கங்கொண்ட சத்திர வைத்தியர்; கடல் வளைவாயிருந்தால் அந்த வளைவைத் திருத்திப் பிரயாணஞ்செய்ய முயலுவார்

உலகிலுண்டா? நம் முன்னோனைக் காக்கலாமெனவுன்னி ஆன
மட்டும் முயன்றும் பலிக்கவில்லை; அண்ணலே, உண்டதும்
நெடுமுறக்கங் கொண்டதும்ன்றி நீயும் இதுகாறும் உன்
னுயிர்க்கு உறுதியுயக்கும் மார்க்கத்தைக் கண்டிலை; நன்மையை
விடுத்துத் தீமையை நாடலாமா? கனி வருங்காலத்து ஐய,
பூக்கொய்யக் கருதலாமோ? அந்த ஸ்ரீராமரே தம்பிடம் உன்னை
யழைத்துவரும்படி பணித்தார்; அதனாலும், என்மீது நீ வைத்த
அன்பினாலும் அங்கு வருதி; என் வேண்டுகோளை மறுக்காதே”
என்று தன் முன்னவன் கால்களில் வீழ்ந்து கண்ணீர் பெருக
விபீஷணன் இவந்து நின்றான்.

“தம்பீ, என்னை நெடுமாளாக அன்னைபோல் அன்பாக
வளர்த்து இப்பொழுதும், ‘தம்பீ, போய் என் பகைவரை
வென்று வா’ என்று எனக்குப் போர்க்கோலம் புனைந்து என்னை
நம்பிப் போர்க்களத்திற் கனுப்பிய என் அண்ணன்பொருட்டு
இந்த உயிரை விடுவேனெயன்றி, நீர்க்குமிழிபோல் நிலையற்ற
இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு ஆசைப்பட்டு என் தமையனுக்குத்
துரோகஞ்செய்து இப்பாரிய உடலைச் சுமந்துகொண்டு திரிய
மாட்டேன்; நமது தமையன் ஒரு பிழையைச் செய்தால் நாம்
இயன்றவரையில் அவருக்குச் சொல்லி அதனைத் திருத்த
முயற்சுவேண்டும்; திருந்திலெனக் கண்டால், அவருண்டியை
யுண்டு வாழ்ந்த நாம் அவர்க்குமுன் அபாக்களத்தில் உயிர்
விடுதலன்றோ அழகு; அரிபிரமேந்திராதி தேவர்க ளஞ்சத் திரி
லோகங்களையும் அரசுபுரிந்த நம்மண்ணன் தன் தம்பியரின்றித்
தனியே யுத்தகளத்தில் மாண்டுகிடக்க நாம் விடலாமா? கைலை
யங்கிரியைப் பேர்த்தெடுக்க முயன்ற அண்ணனுடைய
திண்ணிய புயங்களை, அந்தகன்றாதர் பாசத்தாற் பிணித்து யம
லோகத்திற்குக் கொண்டுபோகும்போது நாமும் உடன் செல்ல
வேண்டாமா? இராச்சிய மெனப்படும் இந்த அற்ப செல்வத்
தைப் பொருளெனவுன்னி, என் தமையன் பகைஞரைப்
புகழ்ந்து வாழ்வேனென்றா எண்ணினை; தம்பீ, என்னைச்
சாமானியனென் நெண்ணாதே; கூற்றுவனும் என்னுடன் சம
ரேற்றுகிறீர்கள வாற்றாத தோற்றேடுவன்; அநாமனை, அங்கதனை,
சுக்கிரீவனை, நீலனை, சாம்புவனை நொடிப்பொழுதில் ஐயித்துப்
பணிப்படலத்தை யோட்டிய கதிரவனை இலகுவன் காண்டி;

நெருங்கிய குரங்கினங்களை யெல்லாம் சிசுண்டமாருதத்தி ல்கப் பட்ட பஞ்செனப் பறந்திடச் செய்குவன் பார்த்தி; இராமன் இலக்குமணன் என்னும் இருவருந் தவிர வேறியார் வந்து எதிர்ப்பினும் அவர்களை உயிருடன் விடமாட்டேனென அறிதி; ஆனால் தம்பி, இங்ஙனம் யான் கூறுகின்றே னென்பதை யெண்ணி நீ யவர்கள் நட்பைக் கைவிடாதே; நீயோ ஈசனிடத் தும் வேதாவிடத்தும் வரம்பெற்று நன்னெறியைக் கடைப் பிடித் தொழுகலாய்க்கை; சிரஞ்சீவியாய் எந்நாளும் வாழும் பாக்கியம் பெற்றுள்ளனை; சிறிதுங் காலதாமசஞ் செய்யாது தசரத் குமாரர்பாற் போகுதி; யாமெல்லாஞ் செருக்களத்து மடிந்தபின் எங்கட்குச் செயற்பால தீக்கடன் நீர்க்கடன்களை விதிப்படி செய்ததி; ஆவது விதியெனில் அனைத்து மாயிடும்; போவது விதியெனில் அனைத்தும் போய்விடும்; வருந்தியழைத் தாலும் வாராத வாரா, பொருந்துவன போயினென்றற் போகா; அறிவிற் சிறந்த உனக்கு யானெடுத்து அறைவ தென்னை? எம்பொருட்டு நீ இம்மியின்றிணையு மிரங்கேல்” என்று கூறிக் கும்பகர்ணன் கண்ணீர் சொரியத் தன்மம்பியை யணைத்து முத்தமிட்டு வருந்தி நின்றான். விபீஷணனும் அவ னடிகளிற் பின்னரும் வீழ்ந்து வணங்கி, “இனி யான் யாது கூறினும் பயனில்லை”யென வுன்னித் தன் றமையனை கோக்கி, “அண்ணா, யான் தசரத குமாரர்பாற் செல்கின்றேன், விடையிடுதி; உடற்பிறப் பென்பதும் இன்றோடு அற்றதோ” என்று கூறி அவனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு கண்ணீர் அருவி போற் சொரியச் சேனாசமுத்திரம் முழுவதையுங் கடந்து கொண்டு ஸ்ரீராமரிடம் சென்றான்.

அங்ஙனஞ் சென்ற விபீஷணன் அவரை வணங்கி, “ஐய, என் முத்தோனுக்கு ஆனபுத்தி யனைத்து மெடுத்துரைத்தேன்; ஆயினும் அவன் மறுத்தனன்; சாதியபிமானம் அவனைவிட்டு நீங்கிலது” என்று கூறினன். ஸ்ரீராமர், “விபீஷணா, உன் முன் னிலையில் உன் தமையனுயர் கவரக் கூசியே இங்ஙனம் பணித் தேன்; என்செயலாம், விதியை யார் விலக்கும் நீரார்” என் றியம்பினர்.

கும்பகர்ணன் பின்னர்க் கடுஞ்சமர் புரிந்து தன்னுடன் எதிர்த்த நீலன், அங்கதன், அருமன், சுக்கிரீவன் முதலாம்

கவிக்குலத் தலைவர்களுடைய, இலக்குமணரையுஞ் செயித்தி சுற்றில் இராகவ னேவிய பாணத்தால் தன் தமையன்பொருட்டு உயிர் விடுத்தான். இவனது சகோதர பாசம் மெச்சத்தக்கது.

பரீட்சை வினாக்கள் : 1. "தோளொடு தோள்செலத் தொடர்ந்து நோக்கிட நான் பல செல்லுமால்" என்றதன் கருத்தென்ன? 2. கும்பகன்னனுடைய தோற்றத்தைக் கண்டு இராமர் கூறிய உவமையென்ன? 3. கும்பகன்னனிடத்தில் நித்திரை யகப்பட்டமைக்குக் காரணமென்ன? 4. விபீஷணன் கும்பகன்னனை இராமர்ப்பக்கல் சேரச்செய்வதற்குச் சொன்ன நியாயங்களைச் சுருக்கிக் கூறுக. 5. கும்பகன்னன் விபீஷணனுக்குச் சொன்ன புத்தியென்ன? 6. விபீஷணன் கும்பகன்னனை இராமர்ப்பக்கல் வரும்படி கேட்டபோது அவன் உடன்படாது எடுத்துக்காட்டிய காரணங்களைத் தொகுத்துச் சொல்லுக. 7. "கனிவருங் காலத்து ஐய பூக்கொய்யக் கருதலாமோ" என்ற வாக்கியத்தின் கருத்தை விரித்தெழுதுக. 8. கும்பகன்னனு விபீஷணனு உத்தம சகோதரன்?

இலக்கணம்: பெயர்ச் சொற்களுக்குத் திணை, பால், எண், இடம் வேற்றுமை என்னுமிவைகளுஞ் சொல்லப்படும்; திணை: உயர்திணை அஃறிணை என இருவகைப்படும் மனிதரும், தேவரும், நரகரும் உயர்திணையெனச் சொல்லப்படுவர்; மிருகம் பறவை முதலிய உயிருள்ளனவும், நிலம், நீர் முதலிய உயிரற்றனவும் அஃறிணை யெனப்படும்.

குத்திரம்: "மக்கள் தேவர் நரகர் உயர்திணை மற்றுயிருள்ளவும் அல்லவும் அஃறிணை."

வினா: பொருள், இடம், காலம், சிணை, குணம், தொழில் என்னுமிவற்றால் வரும் பெயர்கட்கு ஒவ்வொரு உதாரணங் கூறுக.

5 சின்னத்தம்பிப் புலவர்.

[இது இற்றைக்கு இருநூறு வருடங்கட்குமுன், ஒல்லாந்தர் இந்த இலங்கையை ஆண்ட காலத்தில் இவ்வியாழ்ப்பாணத்திலே விளங்கிய சின்னத்தம்பிப் புலவரின் கல்வித் திறமையையும், அவர் செய்த நூல்களையும் தொகுத்துக் கூறுவது.]

வரகவியாகிய சின்னத்தம்பிப் புலவர் இற்றைக்கு இருநூறு வருடங்கட்கு முன்னர், ஒல்லாந்தர் இந்நாட்டை ஆண்ட காலத்தில், யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரில் வாழ்ந்த வில்லவராய முதலியாரென்னும் பிரபுவின் புதல்வராவர், வில்லவராய முத

லியார் உயர்குடிப் பிறப்பு, கல்வி அறிவு, ஒழுக்கம், செல்வம், செல்வாக்கு, அதிகாரம் முதலிய சகுணங்களோடும் நற்செயல்களோடும் கூடியவர்; இம் முதலியாருடைய கல்வித் திறமையையும் நற்குண நற்செய்கை செல்வம் செல்வாக்கு என்னும் இவைகளையும் அறிந்த ஒல்லாந்த அரசினர், தேச வழமையை எழுதுவதற்கு அக்காலத்து விளங்கிய அறிஞர் பன்னிருவரை ஒரு சபையாகக் கூட்டி அச்சபைக்கு வில்லவராய முதலியாரையே தலைவராக நியமனஞ் செய்தனர். அச் சபையார் எழுதிய தேச வழமையே இப்பொழுதுங் கையாளப்பட்டு வருவதாகும். அருளம்பல முதலியார், சந்திரசேகர மானமுதலியார், மண்புலி முதலியார், வன்னியராய முதலியார், சயம்புநாத முதலியார், சேனாதிராச முதலியார், இராசரத்தின முதலியார் என்னும் பிரபுக்கள் நமது வில்லவராய முதலியாரின் தலைமையில் அச்சபையிலிருந்து தேச வழமையை எழுதியுள்ளார்கள்.

1707-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 5-ந் தேதி இவர்கள் தேச வழமையை எழுதி முடித்தவுடன், ஒல்லாந்த தலைவருக்கு எழுதிய கடிதம் தேசவழமைப் பிரதியிற் காணப்படுகின்றது.

இப்படியான அறிவிற் சிறந்த வில்லவராய முதலியாருடைய புத்திரராகிய இவர் சிறுபிராயத்திற் கல்வி கற்றலை அலட்சியஞ்செய்து வினையாட்டிலேயே தம் சிந்தை செல்லப் பெற்றிருந்தாரென்றும், மாடு மேய்க்கும் சிறுவருடன் கலந்து வினையாடிக்கொண்டு நிற்கஞ் சமயத்தில், இவரது தந்தையாராகிய முதலியாரைக் காணும்படி இந்தியாவிலிருந்து இங்கு வந்த தமிழ்ப்புலவ ரொருவர், “முதலியாருடைய வீடு எவ் விடத்ததோ” என்று இவரைக் கேட்க, அப்பொழுது ஏழாயசுப் பிராயமுடையவராகிய இவர் வசனத்தில் அப் புலவருக்கு விடை சொல்லாமல்,

“பொன்பூச் சோரியும் போலிந்தசேமுந் தாதிறைக்கும்
நன்பூ தலத்தோர்க்கு நன்னிலலாம் — மின்பிரபை
வீசுபுகழ் நல்லூரான் வில்லவரா யன்கனக
வாசலிடைக் கொன்றை மரம்.”

என விடையிறுத்தனரென்றுஞ் சொல்வர். அதன்பின்பே இவர் வரகவியென்பது உலகோர்க்குப் புலனாயிற்று. இவர் வரகவி

யென்பதற்கு ஆதாரமாக இன்னும் பல ஐதிகங்கள் உண்டு. அவற்றுள் ஒன்றைமாதிரி இங்கே எடுத்துக் காட்டுகின்றோம்.

இப் புலவர் பால்பத்திற் கல்வி கல்லாத வினையாட்டி லேயே மனஞ் செல்வாராய்த் திரிவதைக் கண்ட தகப்பனார் பல முறை புத்தி புட்டியும் கடிந்தும் தண்டித்தும் இவரைத் திருத்த முயன்று இயலாமை கண்டு தம் வீட்டை விட்டு அகற்றிவிட்டார். தந்தையார் இவ்வண்ணஞ் செய்தாரேனும் "பொல்வாத சேயெனில் தார்தள்ளல் நீதியோ, புகலிடம் பிறிது முண்டோ" என்றவாறு, இவர் தாயார் தம் பிள்ளையை முதலியார் இல்லாத சமயம்பார்த்து விட்டிற்கு வந்து உண்டுவிட்டுப் போகுப்படி இரகசியமாக ஒழுங்கு செய்திருந்தார். இப்படித் தினந்தோறும் கரவாக விட்டிற்கு வந்து தாயிடம் உண்டு சென்ற இவர், ஒருதினம் கூரையின் உட்புறத்தே ஒரு வெள்ளேடு சொருகியிருப்பதைக் கண்டு அதனையெடுத்துப் பார்த்தபோது, தமது பிதாவின் கையெழுத்தில் ஒரு அந்தாதிச் செய்யுளில் இரண்டு அடிகள்மாதிரி வரையப்பட்டிருத்தலைக் கண்டு, மற்றை இரண்டு அடிகளையும் எழுதி அச்செய்யுளைப் பூரணமாக்கி ஏட்டினைப் பழையபடி சொருகிவிட்டு வினையாடப் போய்விட்டார்.

அன்று சிறிதுநேரஞ் செல்லத் தம் வீட்டிற்கு மீண்டுவந்த முதலியார் தாம் பாடிக் குறையில் வைத்த செய்யுளை நிரப்பும்படி அந்த ஏட்டை எடுத்துப் பார்த்தபோது ஈற்றடி இரண்டும், தாம் எண்ணியிருந்ததினும் பார்க்க, அதிக சொற்சுவை பொருட்சுவைகளோடு வரையப்பட்டிருத்தலைக் கண்டு அற்புதங்கொண்டு, 'இங்கு யார் நான் இல்லா நேரத்தில் வந்தார்' என்று தம் மனைவியாரை வினவ, அவர் சிறிது யோசித்துவிட்டுப் பின்னர் "உங்கள் மகனைத் தவிர வேறு எவரும் இங்கே வரவில்லை" என்று தெரிவிக்க, முதலியார் அடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டு தன் மகனைக் கூப்பிடுவித்து அன்பு பாராட்டி வித்தை கற்பித்து வந்தனர் நமது புலவர் வரகவியா யிரப்பிதோடு மாத்திரம் அமையாது, இலக்கண இலக்கியங்களைச் சந்தித்த விபரீதமற ஆசானிடத்திற் கிரமமாகப் பயின்றுள்ளாரென்பது, அவர் இயற்றிய நூல்களை ஆராய்வார்க்குத் தெற்றெனப் புலப்படும்.

மேலும் நமது புலவர் புராணேதிகாசங்களை நன்கு ஆராய்ந்து அவற்றின்கணுள்ள நுண்பொருளை யுணர்ந்தள்ளாரென்பது கீழ்வரும் ஐதிகத்தால் இனிது விளங்கும். ஒல்லாந்தர் காலத்தில் உத்தியோகம் அரசசம்மானம் என்னுமிவைகளோடு வாழ்ந்த கணேசையர் என்பவர் தமது இல்லத்திற் பல வித்துவான்களை அழைத்து நாள்தோறும் இராமாயணத்திற்கு அர்த்தஞ் சொல்லுவித்து வந்தாரென்றும், ஒருநின்ப அவ்வித்துவான்கள் கம்ப சூத்திர மொன்றிற்குப் பொருள் காணவியலாது பயங்கியவிடத்து, இப்புலவர் அதன் பொருளை அச்சபையி லுள்ளார்க்குத் தெள்ளிதில் விளக்கிச் சபையோரை அற்புகமுறச் செய்தாரென்றும், அதற்கு மகிழ்ந்து கணேசையர் நல்லூரிலுள்ள பண்டாரக்குளம் என்னும் வயலைப் புலவருக்குச் சந்தானமாகக் கொடுத்தாரென்றும் வரலாறுண்டு.

சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்றிய நூல்கள்: மறைசையந்தாதி, கல்வளை யந்தாதி, கரவையேவலன் கோவை, பருளை விநாயகர்பள்ளு என்னுமிவைகளாம். இவற்றுள் முதனின்ற மறைசையந்தாதியை, நமது புலவர் சிதம்பரம், வேதாரணியம் முதலாம் சிவஸ்தலங்கட்கு யாத்திரை சென்றகாலத்து வேதாரணியேசுவரர்மீது பாடினரென்ப. அவ்வந்தாதிக்க உடுப்பிட்டி அ. சிவசம்புப் புலவரும், மதுரை மகாவித்துவான் சபாபதி முதலியாரும் தனித்தனி உரை இயற்றியுள்ளனர். அவ்வந்தாதி சிவசம்புப் புலவருடைய உரையோடு யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலன சபையாரால் அச்சிடப்பெற்றுள்ளது.

இரண்டாவதாக வுள்ள கல்வளையந்தாதி சண்டிருப்பாயிலுள்ள புராதன தலமாகிய கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய விநாயகர்மீது பாடப்பெற்றதாகும். சிவசம்புப் புலவரவர்களின் மாணக்கரும் இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியருமாகிய வல்லை, ச. வைத்தியலிங்கபிள்ளை இவ்வந்தாதிக்கு ஒரு நுட்பமான உரையெழுதிப் பல வருடங்களுக்குமுன்னர் அச்சிடுவித்து வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அந்த உரையையே “பழைய உரை” என்னும் பெயரோடு சென்னை S. உருவரதவிநாயகம் பிள்ளையவர்கள் பரிசோதித்து ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில் அச்சிடுவித்து வெளியிட்டுள்ளார். வைத்தியலிங்கபிள்ளை எழுதிய உரையைத் தழுவியே இப்பொழுது விரிவுரையொன்று

எழுதி யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலன சபையாரால் அச்சிடப் பெற்றுள்ளது.

முன்னூவதாகவுள்ள கரவைவேலன் கோவை, வடமராட்சியைச் சேர்ந்த கரவெட்டியில் வாழ்ந்த வேலாயுதபிள்ளை என்னும் பிரபுவின்மேற் பாடப்பெற்றதாம். இக்கோவையிலுள்ள சில கவிகள் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையிற் சுன்னாகம் அ. குமார சுவாமிட்புலவர் எழுதிய உரையுடன் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் ஒரு செய்யுளை இங்கு எடுத்துக் காட்டுதும்:

“முத்தம்பொதியும் பவளந்திறந்து முறையினும்பேர்
துத்தம்பதியின்மொழியாற் சோல்லஞ்சால்வழிச் சூல்பெருகும்
நத்தம்பயிலுங் கரவையில்வேலனன் ஞாட்டிலுங்கள்
சித்தம்பயில்பதி சோல்லாதிருக்குந் தேரீவையரே”

இந்நூல் அரும்பத வுரையுடன் யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தாரால் இப்பொழுது அச்சிட்டு வெளிவந்தள்ளது. இறுதியிற் சொல்லப்பட்ட பறளை விநாயகர் பள்ளா, சுழிபுரத்தைச் சேர்ந்த பறளை (பறளாய்) என்னுந் தலத்திற்கோயில்கொண்டருளிய விநாயகக் கடவுள்மேற் பாடப்பெற்றது. சொற்குவை பொருட்சுவை மலிந்தது; இது மலாய — சுழிபுர ஐக்கிய சங்கத்தின் பொருளுதவிகொண்டு, வித்தியாபிமானியாகிய திருமயிலை சே. வெ. ஐம்புலிங்கம்பிள்ளையாற் பரிசோதித்து அச்சிடுவிக்கப்பெற்று வெளிவந்திருக்கின்றது.

இவர் காலத்தல் விளங்கிய தமிழ்ப்புலவர்கள் கூழங்கைத் தம்பிரான், சித்தாந்த சரபம் சொக்கலிங்க தேசிகர், சிவராத்திரி புராணம் ஏகாதசி புராணம் முதலியவற்றை இனிது பாடிய வரதராஜகவிராசர், புலியூரந்தாதி யாழ்ப்பாண வைபவம் என்னும் இவைகளை இயற்றிய மாதகல் மயில்வாகனப்புலவர் முதலியவர்களாவர். வரதராஜகவிராசர் இயற்றிய சிவராத்திரி புராணத்திற்கு, இச் சின்னத்தம்பிப்புலவரும் மாதகல் மயில்வாகனப்புலவரும் பாயிரம் பாடியுள்ளனர். இவற்றால் ஒல்லாந்தர் நமது யாழ்ப்பாணத்தைப் பரிபாலித்த காலத்திலே தமிழ் மொழி பெரிதும் விருத்தியடைந்ததென்பதும், பல ஆரிய நூல்கள் தமிழிற் செய்யப்பட்டன என்பதும், இந்த ஆங்கில பரி

பாலன் காலத்திலேயே தமிழ்மொழி அதோகதி யடையலாயிற் றென்பதும் நன்கு புலப்படும்.

இவை இங்ஙனமாக, இப்புலவரது வரலாற்றை எழுகிய சரித்திர நூலாசிரியர்கள் சிலர், இவரது தந்தையாராகிய வில்லவராய முதலியாரையும், பிற்காலத்திலிருந்த வில்லவதாச முதலியார் என்பவரையும் ஒருவரென மயங்கி எழுதியிருப்பக் காணப்படுகின்றது. வில்லவராய முதலியார் நல்லூரை ஜெந்ம ஸ்தானமாகக் கொண்டவர்; இவர் தேசவழமைச் சங்கத்தில் தலைமை வகித்துத் தேசவழமையை எழுதி முற்றுவித்த தினம் 1707-ம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாசம் 5-ந் தேதி என்பதை மேலே காட்டியுள்ளோம். இனி மற்ற வில்லவதாச முதலியார் காலம் இம் முதலியாருக்கு 140 வருடம் வரையிற் பிந்தியதாகும். இத் தாச முதலியாரின் இயற்பெயர் தாமோதரர் சிற்றட்பலமாகும். இவர் சங்கானை மடப்பத்தைச் சேர்ந்தவர்; பிறந்தவூருஞ் சங்கானையாகும். பெண் கொண்டு வசித்த ஊர் சண்டிருப்பா யென்பார். சென்ற 1849-ம் ஆண்டு மேமாசம் 25-ந் தேதி இவ் வில்லவதாச முதலியார் தமது கைச்சாத்தோடு முடித்தக் கொடுத்த நன்கொடை உறுதிச்சாதின மொன்றை நாம் நேரிற் பார்த்துள்ளோம். இவரை நேரில் அறிந்த காலங்கண்ட முதியோர் சிலரை நாம் நேரிற் கண்டுள்ளோம். சண்டிருப்பாயில் “முதலியார் வளவு” என வழங்கும் காணியும் இவருடையதே யாகும். இந்த ஆதாரங்களால் நல்லூர் வில்லவராய முதலியார் வேறு, சண்டிருப்பாய் வில்லவதாச முதலியார் வேறு என்பது ஆசங்கையின்றி இனிது விளங்கக்கூடக்கின்றது.

பரிசுஷ வினாக்கள் : 1. சின்னத்தம்பிப்புலவருடைய தந்தையா ரின் பெயரென்ன? 2. அவருடைய திறமையைப்பற்றிச் சில கூறுக. 3. அக்காலத்தில் தேச வழமையைத் தொகுத்த அறிஞர்கள் சிலரு டைய பெயரைக் கூறுக. 4. சிறுபிராயத்திலே சின்னத்தம்பிப் புலவ ரின் செயல் எப்படிப்பட்டது? 5. இவர் வரகவியென்பது எவ்வாறு அறியப்பட்டது? 6. புலவருக்குக் கணேச ஐயர் சம்மானஞ் செய்த பொருள் என்ன? 7. சின்னத்தம்பிப்புலவர் இயற்றிய நூல்களெவை? 8. சின்னத்தம்பிப்புலவர் காலத்து விளங்கிய ஏனைய புலவர்கள் யார் யார்? 9. “முதலியாருடைய வீடு எவ்விடத்ததோ” என்று ஒரு புலவர் கேட்டபோது சின்னத்தம்பிப்புலவர் பாடிய பாட்டைக் கூறுக. 10. நல் லூரிலிருந்த வில்லவராய முதலியார் வேறு, சண்டிருப்பாயிலிருந்த வில் லவதாச முதலியார் வேறு என்பதற்குக் காட்டப்பட்ட ஏதுக்கள் எவை?

இலக்கணம் : உயர்திணையானது, ஆண்பால், பெண்பால் பலர்பால் என மூன்று பிரிவையுடையது, உதாரணம்:

மகன் - இருக்கிறான்	=	ஆண்பால்	} உயர்திணை.
மகள் - இருக்கிறாள்	=	பெண்பால்	
பெற்றார் - இருக்கிறார்	=	பலர்பால்	

அஃறிணையானது, ஒன்றன்பால், பலவிற்பால் என இரு பிரிவையுடையது: உதாரணம்:—

பறவை - பறக்கிறது	—	ஒன்றன்பால்	} அஃறிணை.
மரங்கள் - வீழ்ந்தன	—	பலவிற்பால்	

மிருகம், பறவை, ஊர்வன, நீர் வாழ்வன முதலிய உயிருள்ள சாதிப்பொருள்களும், நிலம், நீர் முதலிய உயிரில்லாச் சாதிப்பொருள்களும் அஃறிணையாகும்.

வினா : பெயர்ச் சொற்களுக்குரிய ஏனைய இலக்கணங்கள் எவை? உயர்திணைக்குரியவர் யார் யார்? அதற்குச் சூத்திரஞ் சொல்லுக.

6. தீமை செய்தார்க்கு நன்மை செயல்

[இச்சரித்திரம் நல்லாப்பிள்ளை பாரதத்திலிருந்து வசனமாக எழுதப்பெற்றது; பஞ்சபாண்டவர்க்குப் பல தீமைகளைச் செய்து, அவ்வளவோடு நிர்லாது மேலும் அவர்களுக்கு அவமானத்தை விளைக்க வேண்டுமென்ற துர்நோக்கங் கொண்டு வேட்டையின் பொருட்டுக் காட்டுக்குக் செல்வதாகத் திருதராட்டிரனிடம் விடை பெற்றுச் சென்ற துரிபோதனாதியர் அக்காட்டிலே தாம்செய்த பிழையினால் சிறையிடப்பட்டுப் பின்னர் பண்டவர்களால் மீட்கப்பட்ட வரலாற்றைக் கூறுவது.]

“வன்மைச் சுயோதனற்கும் வானோர் சிறைமீட்டான்
தொன்மை நெறித்தருமன் சோமேசா—பன்முறையும்
இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்ததோ சால்பு.”

அஸ்தினாபுரியில் வசிக்கும் அந்தணனொருவன், வளவாசஞ் செய்துகொண்டிருந்த பஞ்சபாண்டவர்களைக் கண்டு, மீண்டு திருதராட்டிரனை யடைந்து, “வேந்தே, யான் உமது புதல்வ

பாகிய பாண்டவர்களைத் தரிசித்து மீண்டுள்ளேன்; ஐவரும் அனலிடைப் பிறந்தாளொடும் வெய்ய கானகத்திலே மழை பனி வெயில் காற்றென்னு மிவற்றூற் பெரிதும் பரிபவமுறுகின்றனர்" எனக்கூறி யகன்றான். அது கேட்ட விருத்தவேந்தன் சிறிது வருத்தமுற்றுத் தன் பாங்க ரிருந்த தப்பியாம் விதரனை விளித்து "எப்பீ, என்ன பரிதாபப்! இந்திரபோக மனைத்தும் இனிது துய்த்து வாழ்ந்த என் மைந்தராம் பஞ்சவர் வெந்த கானகத்தின்கண்ணே சிந்தை வருந்த அலமந்து திரிகின்றார் களாமே; விதியின் செயலை யாரால் விலக்கமுடியும்? என் சிறுவராம் நூற்றுவர்க்கு யான் எத்தூணைப் புத்தி புகட்டினும் அவர்கள் கேட்கின்றார்களில்லை; பாண்டவர் யுத்தத்திற்கு வேண்டிய முயற்சி யனைத்துஞ் செய்யலாயினர்; அவர்கள் வாளா விருக்கின்றார்களென் றெண்ணேல்; காண்டபன் கடுந்தவம் புரிந்து கைலையை யனுகி ஈசனிடம் பாசுபதம் பெற்றான்; வீமன் தன் மூத்தோனாகும் அநாமனைத் தூணைக்கொண்டு குபேரனை வென்று அவனுடன் கேண்மைபூண்டு மந்தாரமலர் பெற்று மீண்டான்; இச்செய்தி யனைத்தும் என்னுள்ளத்தை ஊடுருவுகின்றன; இப்பாண்டவர் மீண்டு நாடு புகுவரேல் என் சிறுவ ருய்யார்; தப்பீ, நீ கூறிய உறுதிமொழிகளை டெல்லாம் என் மைந்தர்க்கு எடுத்துச் சொன்னேன்; அவர்கள் அவற்றை உறுதியெனக் கொண்டிலர்; இனி யான் அவர்கட்கு ளன்றுஞ் சொல்வதில்லையென விடுத்தேன்; அறிவிலார்க் குரைப்பவர் அவரிற் பேசைய ரன்றோ" எனக்கூறி நெட்டுயிர்த்தான்.

தந்தை யிங்ஙனஞ் சிந்தைநொந் திருத்தலை யறிந்த மைந்தனாகிய துரியோதனன், சகுனிபுங் கன்னனுஞ் சகோதரரும் உடன்செல்லத் தகப்பனை யடைந்து வணங்கி "எந்தையே, நீர் வியாகுலமுறுவ தேனோ? கரி பல கூடியோரரியை வெல்லுமோ? நமது மூதாதையாம் வீட்டுமரும், துரோணச்சாரியரும், அசுவத்தாமாவும், கன்னனும் நம்பக்க லுள்ளார்; யான் கரத்தி லோர் தண்டம் பரித்துச் சம ரேற்புணைல், நேரலர் யாருமென்முன் சில்லார்; அரசர்க் கானந்தஞ் சமர் செய்வதன்றோ? பிதாவே, நீர் இதன்பொருட்டு எட்டுணையும் வருந்தவேண்டாம்" என்றான். முகக்கண்ணன்றி அகக்கண்ணுங் குருடனாகிய திருதராட்டிரன் தன் தநயன் மாற்றங் கேட்டுக் கவலை

நீங்கினன். அவக்கொடியோன் முதலானோர் அவ்வீடம் விட்ட
டகன்று ஒரு பூங்காவிற் கூடினர்.

நாகக்கொடியோன், கன்னன் முதலானோரை நோக்கி,
‘விதுரன், பாண்டவரைப் புழங்குது இல்லாதன சொல்லி,
எந்தையின் உள்ளத்தைப் பேசித்தான்; அவன கூற்றை மெய்
யென நம்பித் தந்தையும் வெந்துயருற்றார்; ஆதலால் இதன்
பொருட்டுச் செயற்பால தியாது இயம்புமின்’ என வின
வினன்; ‘அரசரேறே, வெற்றி மடந்தையும் நின்னை யடைந்
தனள்; வேந்தர்க ளனைவரும் நின் சார்பாயினர்; மாற்றவர்
தம்மை வனத்திடை யகற்றினே; மன்னவர் திலகமே, நின்னை
யொப்பவர் யார்? பார்தனி னுணைப்போற் பாக்கியம் படைத்
தவர் ஆரிருக்கின்றனர் அறைகுதி ஐயா; பஞ்சவர் வசையுறப்
பைந்தொடி நானூற, வஞ்சனை யொன்றியான் வகுப்பன்
கேட்டியால்: சரி பரி தேர் வரக் காலினோர் வர, அரிபடர்
விழியுடை யரிவைமாரொடுந் தெரியலார் கூந்தல் நின் தேவி
மார் வர, ஐவரும் வாழும் வெய்ய காளிடையே, அவனிபர்
குழப் பவனி செல்வையேல், உதிஷ்டிரன் முதலாயுள்ள ஐவர்
நின், அதிர்ஷ்டங் கண்டு அகம் மிக ரைவர். ஆவியன்ன
நின் தேவிய ரேழிலைக், காவியங் கண்ணினைப் பூவை பாஞ்
சாலியும், பார்த்தீத தன்னுளம் வேர்த்து மாழ்துவள்; ஆத
லின் ஐய, யான் ஓதிய செய்குதி’ என்னவே கன்னன் டன்ன
னுக் குரைத்தான்.

கன்னன் சொன்ன வார்த்தையாற் காவலன் கவற்சி நீங்கி
“அங்கர் பூபதியே, இங்கு நான் எண்ணியவண்ணமே நீயும்
இயம்பினே; நின் னபிப்பிராயம் நன்று! நன்று!! ஆயினும்,
தந்தை அநாமதியின்றி ஆரணியஞ் சேறல் தக்கதன்று; அதற்
கென் செய்யலாய்? அறைகுதி” என்றான் அப்பொழுது வஞ்ச
னைக்கு வாசஸ்தானமாயுள்ள சகுனி யெழுந்து ‘பூபாலா,
நானைத்தினம் ஒரு கோபாலனை யழைத்து நாட்டிலுள்ள
ஆனிரைக ளனைத்தையுங் காட்டு மிருகங்கள் அதஞ் செய்கின்
றனவென விருத்த வேர்தனிடஞ் சென்று முறையிடுப்படி
யேவுதி; அங்ஙனஞ் செய்வையேல் நின்றதை யெய்மைக்
காட்டகஞ் சென்று வேட்டையாடுவான் பணிப்பன்; அவன்

அநாமதிகொண்டு யாம் எண்ணியசருமம் முற்றுவிக்கலாம்' என்றான். மாதுலன் மாற்றங்கேட்டு மருகனும் மன மகிழ்ந்து ஓதிய செய்வென்றான்; ஒண்கதிர் கடலிற் புக்கான்; தீயவஞ்சனையோர் யாருஞ் சேர்ந்தனர் தத்த மில்லம்.

மற்றைநாட் காலையில், சங்கேதப்படி யொரு கோபாலன் திருதராட்டிரனை யடைந்து வணங்கி, "மகாராசாவே, காட்டுள விலங்குக ளெல்லாம் நாட்டிற் புகுந்து நங் கோவினத்தைக் கொன்று திரிகின்றன" என்று முறையிட்டான். அச்சமயத்தில் அயலேயிருந்த சகுனி விருத்த வேந்தனை மோக்கி 'அரசர் பெருமானே, அவ்வாறாயின் உமது புதல்வர்களை யேவி அவ் விலங்குகளை வதைத்தக் கோவலர்ச்கு சேர்ந்த ஆபத்தைக் காப்பதே தருமம்' என்றான். ஊளக்கண்ணில்லா வேந்தன் ஞானக்கண்ணில்லாச் சகுனியை நோக்கி, 'மைத்துனனே, பாண்டவருறையும் வெய்ய கானகத்திற்கு என் சிறுர் ஏகுவது புத்தியன்று; தெய்வ சகாயம் பெற்ற அவர்கள் இவர்கட்கு யாதும் தீதுபுரிவர்; ஆதலின் வேறோர் அரசனை விடுத்து விலங்குகளை யோட்டி ஆனிரை புரத்தலே யழகாகும்' என்றான். அது கேட்டுச் சகுனி 'வேந்தர் பெருமானே, பாண்டவர் வசிக்குமிடத்தை நின் புதல்வ ரணுகார்; அவர்களும் இவர்கள் கண்ணில் எதிர்ப்படார்கள்; துஷ்ட விலங்குகளைக் கொன்று ஆனிரை புரத்தல் அரசர்க்குரிய கடனன்றே; ஆதலின் சிந்தனையின்றி நின் மைந்தர்க டமையே வேட்டம் போதற்கு விடுக்குதி' என்றான். 'மக்காள், கானகஞ் சென்று வேட்டை முற்றி விரைவில் மீண்டு வருதீர்' என்று அந்தகணூர் தன் மைந்தருக்கு அநாமதி செய்தான். துரியோதனன் முதலானோர் ஆணந்தத்துடன் அவ்விடம்விட் டுகின்றனர்

நால்வகைச் சேனைகள் புடைசூழ, நானு வாத்தியங்க ளொலிப்ப, சகுனி கன்னன் சகோதரர் முதலானோர் அயலே செல்ல, நங்கையர் நாப்பண் திருவினு மெழிலுறு தேவிமாருற அவ்வணங்களுரொடுந் தேர்மீ திவர்ந்து பணிக்கொடியோன், பாண்டவர் வசிக்கும் வனத்திற் சென்று அங்குள்ள ஓர் அழகிய பூஞ்சோலையைக் கண்டு, அதன்கட் டங்கினன்; அவர்கள் வரவைக்கண்ட பாண்டவர் அறிந்து மறியார்போலிருந்தனர்.

தூரியோதன னாதியோர் நண்ணிய சோலையின் நாட்பண் குளிர்ச்சி பொருந்திய ஒரு தடாகமுளது; அரவக்கொடியோன் தன் தேவீமாரொடும் அத் தடாகத்தின் கண்ணே புனலாட விரும்பி யதனை அணுகினான், ஆங்கு வேறுசிலர் சலக்கீரீடை செய்யக் கண்டு, தன்னேவலர் சிலரை நோக்கி “நீவிர் முந்திச் சென்று புனலாடு மவர்களை அகற்றுதிர்” எனப் பணித்தான் அரசு நேவலர் அங்ஙனஞ் சென்று புனலாடுவாரை நோக்கி “மன்னவர் மன்னனும், வணங்கா முடியமும், தன்னிகரில்லாத தூரியோதனன் தேவியர் தம்மொடும் புனல்குடைவான் இவண் வருவன்; ஆதலின், அன்னவன் வருதற்கு முன்னரே, இத் தடாகம்விட்டகல்வீர்” என்றனர்.

தடாகத்துள்ளார் நின்றஹாசஞ் செய்து “தைவிகம்வாய்ந்த கந்தருவர் வாழும் கானகத்திற்கு இம்மானுடர் வரவேண்டிய கருமமென்னை” என்று விடையிறுத்தனர். அதுகேட்ட ஏவலர் அரசனிடஞ் சென்று தெரிவிக்க, அரசன் வெகுண்டு பின்னர்த் தன் பரிசனருட் பலரை யனுப்ப, அவர்களும் நீராடுவாரை நோக்கி ‘காகக்கொடியோன் பூவைமாரொடும் ஈங்கு நண்ணுவன், ஆதலின் கடிதல் இத்தடம்விட்டகல்மின்” என்றனர். அவர்கள் ஒருவரையொருவர் நோக்கி நகைத்துப் பின்னர் பரிசனரைப் பார்த்து, “அறிவிவிகாள், கந்தருவர்குல திலகனும் நம் மிறைவன் தன் றெரிவைமாரொடுந் தண்புனலாடுந் தடமிது காண்மின்: எங்கள் சித்திரசேனராசன் நுஞ் செயலை யுணர்வனேல் நீவிர் உயிருடன் போதல் அசாத்தியமாகும்” என்று கடிந்துரைத்தனர். பரிசனார்மீண்டு தம்மன்னனிடஞ் சென்று நிகழ்ந்ததைக் கூறினர்; அவன் வெஞ்சினமுற்றுக் கந்தருவரை யகற்றும்படி தச்சாதன னொழிந்த ஏனைய சகோதரர்களைப் பணித்தனுப்பினன். தூரியோதனன் றம்பிமார் வரவைக்கண்ட கந்தருவர் அவர்களை நோக்கி, “நீவிர் பூமியைப் பரிபாவிக்கும் மானுடர்; டாந் தேவரும் புகழ்ப் கந்தருவர்; எமக்குரிய தடாகத்தின் கண்ணே நீவிர் புகப் பிரயத்தனஞ் செய்தது முறையன்று; சமர்செய்து எம்மை வெல்லலா மென்னு மெண்ணத்தையொழி யுங்கள்” என்று கூறுவதற்கிடையில் தூரியோதனன் கரிஷ்டர் விற்கோட்டி காணொலிகாட்டிச் சரம்பெய்ய, கந்தருவரும் அங்ஙனஞ் சபர்செய்து குருகுலத்தாரைப் புறங்கண்டனர்,

தன் தம்பியர் யுத்தத்தில் வென்றிட்டபையைக் கண்ணுற்ற துரியோதனனும், துச்சாதனனும், ச தனியும், கன்னனும் போர்க்கெழுந்தனர்; இருபாலாருங் கடுஞ்சமர் புரிந்தனர் ஈற்றில் கந்தருவசையிடு சிறிது தளர்வுறறது. அதனைக் கண்டோர் சிலர் தம்பியைவனாஞ் சித்திரசேனையிடம் முறையிட, அவன் நாகம் போற் சீறி யுத்தசந்தத்தனாய் ஆமாக்களமடைந்து குருசலத்தார் சையியத்தைச் சிதைத்தலும், அங்கர்க்கான் அதகண்டு காற்றென விரைந்து கந்தருவர் தலைவனுடன் போர்த்தொழிலேற்று நின்றான். இருவரும் பெருஞ்சம ரிழைத்தனர். கன்னன் ஒரு வடிக்களை யேவிக் கந்தருவர்க் கிறைவனுர்ந்த தேரையழித்தான். அவன் பிறிதோர் சேமத் தேர்மீதேறிப் பல தெய்வப் படைக்கலங்களால் அவற்றை மாற்றி நின்றான். சித்திரசேனன் ஒரு வாளியேவிக் கன்னன் கைக்கொண்ட சிலையைத் துண்டங் கண்டான். கவசகுண்டலன் வேருரு தனுக்குளித்து அஸ்திர முய்த்துச் சித்திரசேனன் தரித்திருந்த வீரபட்டத்தை யிறுத்தான்; அங்கர்க்கான் பல கணையுய்த்துச் சித்திரசேனன் றன் தேர்ச் சாரதியை வீட்டி யார்த்தான்; சித்திரசேனன் கோபாக்கினி சிந்தப் படைக்கலம் பலவய்த்துச் சூரியன் மைந்தன் றேரையழித்தலும், அவன் அமராற்றினாய்ப் புறமகன்றான். சித்திரசேனன், அபஜெயமடைந்த துரியோதனன் முதலானோரையுந் தெரிவைமாரையுஞ் சிறைப்படுத்தித் தன்னுலகம் புக்கான்.

துரியோதன னாதியோரைச் சித்திரசேனன் சிறைப்படுத்திக் கொண்டுபோதலைக் கண்டோர் சிலர் தருமபுத்திரனையனுதி “பொறையெனும் விரதம் பூண்டோய், நின் பொன்னடி பணிந்தேம்; துரியோதனையுந் தேவிமாரையும் அவன் கனிஷ்டர்க்கையும் சித்திரசேனன் சிறைப்படுத்திச் செல்கின்றான்; அவர்கள் சிறையை மீட்கவல்லார் நின் பின்னையரன்றிப் பின்னியாருளர்? தருமசிதியே, சலியாப் பொறையையும் அழியாப் புகழையும் பெற்றுள்ளனை; அரவக்கொடியேன் நுங்கட்கு அரியாயுந் செய்தமை யுண்மையே; ஆயினும் இந்த ஆபத்தினின்றும் அவர்களைக் காத்தல் நின் சடனாகும்” என்று வேண்டினர். தருமபுத்திரர் வீமனை விளித்து “தம்பீ, நீ மந்தறைய தம்பிமாரொடுஞ் சென்று துரியோதனன் முதலியோர் சிறையை மீட்டு வருகுதி; நின் சிந்தையில் யாதுமெண்ணேல்” என்றார்.

மாருதி உள்ளத்திற் சிற்றங் கொண்டவனாய்த் தன் மூத்தோனை நோக்கி “அண்ணா, ‘அடாத செய்தவர் படாத படுவர்’ என்னும் முதுமொழிப்பிரகாரம், செய்யத்தகாதன செய்தமையால் அரவக கொடியோன் ஆரிவைமாரொடுஞ் சிறைபிடைப் பட்டான்; மேலும் கந்தருவர்கோமானாகிய சித்திரசேனன் எம்முடன் சகோதரத்துவம் பூண்டவன்; அவனுடன் பாறு பட்டு அமர் புரிவது அழகன்று” என்று கூறினன்.

“தம்பீ, பகைவர்களாயினும் அவர்கட்குப் பேராபத்தற்றால் அதனைக் களைதல் பெரியோர் கடனாகும்: வேதமும் அங்நனமே கூறுகின்றது” என்று தருமர் சொன்னார்; அதற்கு வீமன் “எம்மை நீரில் அமிழ்த்தி, எமக்கு நஞ்சுட்டி, நாமிருந்த அரக்கு மாளிகைக்குத் தீக்கொழுவீ, நம்முயிர்க்கு இறுதி குழந்தான்; அது பலியாமை கண்டு வஞ்சகச் சூதினால் நமது நாட்டைக் கவர்ந்து தீண்டாத கற்புடைய செயுந்திருவாம் பாஞ்சாலியை வேத்தவையில் மானபங்கஞ் செய்ய முயன்றான்; அவ்வளவில் அமையாத, எம்மைக் காட்டில் அலமந்து திரிய விடுத்தான்; இவ்வநியாயமெல்லாம் எமக்குச் செய்த உமது தம்பியாகிய அரவக் கொடியோனுக்கும் உபகாரம் புரியவேண்டுமென வேதஞ் சொல்லுகின்றதா? அண்ணா!” என்றான். அதுகேட்ட தருமர் நகைத்து, “இனையோனே, துரியோதனனாதியோரைக் கொல்வோமென நீயும் ஏனைய தம்பிமாரும் அரசரவையிற் சபதமொழி கூறியமை மெய்யன்றோ? பிறர் அவர்களைச் சிறைப் படுத்திச் சென்றுளரேல் உங்கள் சபதமொழி நிறைவேறுவ தெங்ஙனம்” என்று கூறும்பொழுது, தனஞ்சய நெழுந்து வீமனை வணங்கி “அண்ணா, தமையனார் வார்த்தையைத் தடுத்துப் பேசலாமா? துரியோதனனாதியோர் சிறையை மீட்டு வருவோம், வருதீர்” என்றிரந்தான். தம்பிமற் பரிவினாலும் தமையன்சொற் கமைதலாலும் வீமன் பகைவர் சிறையை மீட்டற்கு உடன்பட்டுத் தன் தம்பியருடன் சென்றான்.

வீமன் முதலானோர் வரவைக் கண்ட கந்தருவர் அவர்கள் மீது அஸ்திரப் பிரயோகஞ்செய்ய ஆரம்பித்தனர். காண்டிபனும் மற்றை மூவருந் தஞ்சிலை கோட்டி நாண்பூட்டிப் பகழி துரந்து, காந்தருவரை நோக்கி ‘தருமபுத்திரனும் எமது மூத்

தோன் மொழி சிரமேற்கொண்டு இங்கு வந்தோம்; மதிசூல மன்னனை அவன் நேஷ்மாரொடுஞ் சிறைப்படுத்திச் சேறல் நுமக் கடாது; ஆதலின் அன்னார் சிறையைவிட்டுய்மின்; நரரென வெண்ணிப் பரிபவ முற வேண்டா” என்றனர். கந்தருவர் பெருநகை செய்து, “கொல்ல னுலையிற் சிவக்கக் காய்ச்சிய இரும்புண்ட நீர் மீண்டு வருவது சாத்தியமாயின், நும்மவருஞ் சிறைமீண்டு வருவர்; காந்தருவர் வேந்தனும் எங்கள் சித்திரசேனன் வென்றிப் பிரபாவத்தை முன்னர்க் கேட்டிலீர்போலும்” என்று கூறுதலும், பார்த்தன் கடுஞ் சிற்றங்கொண்டு பண்ணைவர்மேல் எண்ணில் வாளி துரந்தான்; இருபாலாருங் கடுஞ்சமர் புரிந்தனர்; ஈற்றிற் கந்தருவர் அப றையமுறுவதைக் கண்ட நால்வரும், பகைவர் போர்க்குடைந் தோடுவரென வெண்ணிப் பாணங்களாற் கூட்டுசெய்து அவர் களை அதனுள் அகப்படுத்தினர்.

தன் சைநியம் போரழிந்து நின்றலைக் கண்ட சித்திரசேனன் கோபாவேசங் கொண்டு சமர்க்களம் நண்ணித் தன்சிலை குனித்து நாணோதை செய்யுட்போது தம்முடன் பொருபவர் அருச்சுனன் முதலானோர் என்பதை யுணர்ந்து. அற்புதமும் பச்சாத்தாபமு முற்றுப் போர்முயற்சி துறந்து, இந்திரகுமாரனை வந்து தழுவி, “காண்டப, என்னகாரிடஞ் செய்தனை! சமர் செய்யப் புகும் போது தமர் பிறர் என்னும் பேதம் பார்க்கவேண்டாமா? இவ் வரவக்கொடியோன் உங்கட்குப் பேரிடர் விளைத்தானென்பது பற்றியே யான் இவனைச் சிறைப்படுத்தினேன்; இவன் செய்த மற்றைய அநியாயங்களை மறந்தாலும் செங்கமலத் திருவனைய செல்வியாம் நுந்தேவியை வேத்தவையில் மானபங்கஞ் செய்தமையை மறக்கலாகுமா? அன்றியும் இவர்களைச் சிறைப்படுத்தல்வேண்டு மென்பது நின் தந்தையாந் தேவர்கோன் ஆஞ்ஞையாகும்; அன்னான் சொல்லை மறுக்கலாகுமா? தனஞ்சய, இவர்கள் சிறையை மீட்கமுயலாது நீ மீண்டு போதலே யழகு” என்றான். “காந்தருவர்க் கிறைவ, தேவ வாக்கைக் கடந்தாலும் எம் முன்னவன் வாக்கைக் கடக்கவொண்ணாது; ஆதலின் சிறையிடையுறும் இவரொடும் எம் முன்னவன்பாற் சேறுதும், வருகுதி”யெனப் பார்த்தன் கூற, சித்திரசேனனும் அதற் றிசைந்து சென்றனன்.

சித்திரசேனன் வரவைக் கண்ட தருமர் அவனைப் பலவாறு பசரித்து முகமன் கூறி நின்றலும், அவன் அவரை நோக்கி “நின்னை நின் துணைவரோடு இடர்ப்படுத்திய இம் மன்னனை மங்கைமாரொடுஞ் சிறைப்படுத்தி வரும்வண்ணம், பன்னருஞ் சிறப்புடைப் பண்ணவர்கோன் எமக்குப் பணித்தான்; அன்னவன் சொற் கடத்த வழகல்லீவ” யென்றான். “காந்தருவர் குல திலகமே, நின் வாய்மை வாய்மையே; விண்ணவர்கோன் சொல்லீ வேதவாக்கெனச் சிரமிசைக் கொள்வோன்; அன்றியும் நின்னுரை கடக்க யான் நினைத்தல் கூடுமோ? யான் இவர்கள் சிறை மீட்டன்றிச் சலபானஞ் செய்யேன் எனச் சூளுரைத்தேன்; அதன்பொருட் டஞ்சுகின்றே னாகலால்,

“அரிவைய ருடனென தறுசர் செய்பிழை
கருதிடா ஷவர்சிறை விடுத்தியேற், கமழ்
தருமரு மாலையாய், தரணி யேழுமென்
றெருளுறு கைவயஞ் செய்த தாகுமால்.”

என்று உதிஷ்டிரன் வேண்டதலும், சித்திரசேனன் மனமகிழ்ந்து,

“அறப்பெருங் கடவுள்நீ யன்றி வேறெரு
திறத்துள பேர்உனக் குரைத்தல் தீமையே;
மறத்தொடு புகல்வதென், உன்றன் வாசக
முறைப்படி துணைவரை விடுபன் மொய்ப்பினேய்.”

என்று கூறித் துரியோதன னுதியோரை விடுத்துத் தருமரது அனுமதி பெற்றுத் தன் பதி யெய்தினன்.

கந்தருவர் சென்றபின், முரசுகேதனன் அரவக்கொடியோன் பிணிப்பையும் ஏனையோரின் பாசங்களையும் நீக்கி அம் மன்னர் மன்னனை நோக்கிக் கூறுவான்: “தம்பீ, யாது செய்தனை, உன்னைப்போன்ற அறிவுடையோர் இங்ஙனஞ் செய்யலாமா? ஒரு கருமத்திற் பிரவேசிக்கும்போது இன்னது செய்தால் இன்னது வருமென வுன்னியன்றோ செய்தல்வேண்டும்; இராச் சியபாரம் வகித்த நீ இங்ஙனம் எண்ணாது செய்து துயருழத்தலாகுமா? இனிமேலாயினும் புத்தியாய் நடக்குதி.” தருமர் இவ்வாறு கூறுதலுஞ் சர்ப்பக்கொடியோன் நாணந்தலைக்கொண்டவனாய், அவரிடம் அனுமதிபெற்ற கண்ணான். அவன் தேவி மாரையும் ஏனைய அரிவையரையும் பாஞ்சாலி பெரிதும் உபசரித்து விடைகொடுத்தனுப்பினள்.

பரிக்ஷை வினாக்கள் : 1. பாண்டவர் வனத்திலிருந்து கஷ்டப்பட்டு கிறார்களென்று திருநராட்டிரனுக்குச் சொன்னவன் யார்? 2. எம்பி தன்சூதற்கும் தம்பி யென்பதற்குமுள்ள பேதமென்ன? 3. “அறிவிலார்க்குரைப்பவர் அவரிற் பேதையர்” என்று யார் யாருக்கு எந்தத் தொடர்பிற் கூறியது? 4. பாண்டவர் வசிக்கும் வனத்திற்குப் போனவர் யார் யார்? 5. துரியோதனதுயர் அங்கேபோய்ச் செய்த பிழையென்ன? 6. அவர்களைச் சிறைப்படுத்தியவர் யார்? 7. அவர்களுடைய சிறையை மீட்கும்படி தருமர் வீமனுக்குப் பணித்தபோது வீமன் சொன்ன தென்ன? 8. தருமர் துரியோதனனுக்குச் சொல்லிவிடுத்த புத்தியென்ன? 9. துரியோதனன் துஷ்டனாயினும் அவனிடத்திற் பிதாவுக்குக் கீழ்ப்படியுங் குணமொன் றுண்டென்பதற்கு உதாரணம் காட்டுக.

இலக்கணம் : இருநினையாகிய ஐம்பாற் பொருள்களை யுணர்த்துஞ் சொற்கள் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்னும் மூவிடத்தையும்பற்றி வரும். பேசுபவர் தன்மையிடம், பேசுபவரால் எதிர்முகமாக் கப்பட்டுக் கேட்கும் பொருள் முன்னிலையிடம்; பேசப்படும் பொருள் உயிருள்ளவெனினும் இல்லாதன வெனினும் படர்க்கைப் பொருள்

உ-ம்: தன்மை : யான், நான், யாம், நாம், நாங்கள்.

முன்னிலை : நீ, நீர், நீயீர், நீங்கள், எல்லீர்.

படர்க்கை : அவன், அவள், அது, (இவைகளின் பன்மை); தன்மை முன்னிலை யல்லாதனவாகிய எல்லாப் பெயர்களும் படர்க்கையாகும். “எல்லாம்” என்பது மூவிடத்திற்கும் பொதுவாகும்.

உ-ம் : நாமெல்லாம், நீவிரெல்லாம், அவரெல்லாம், அவையெல்லாம், மக்களெல்லாம், விலங்குகளெல்லாம், மரங்களெல்லாம் முதலியன.

சூத்திரம் :

“தன்மை யான், நான். யாம், நாம்; முன்னிலை : எல்லீர், நீயீர், நீவீர், நீர், நீ; அல்லன படர்க்கை; எல்லாம் எனல் பொது”

வினா : உயர்திணைக்குரிய பால்கள் எவை? அஃறிணைக்குரிய பால்கள் எவை?

பின் வருஞ் சொற்களுள் ஆண்பாலுக்குப் பெண்பாலும் பெண்பாலுக்கு ஆண்பாலும் கூறுக :

தம்பி, எசமானன், பெருமாட்டி, மூதாதை, கிபுணன், குரவன், பிராட்டி, ஒருவன்.

(ஆ) பலவின் பாலுக்கும், பலர் பாலுக்கும் ஒவ்வொரு உதாரணம் கூறுக.

(இ) “பெருமாள்” என்னுஞ் சொல் என்ன பால்?

7. பூர்வ இந்திய மகளிருங் கற்றவர்களே

[இது சிறந்த வித்துவானாக விளங்கியவரும் பலதமிழ் நூல்களை இயற்றியவருமாகிய வேதநாயகம்பிள்ளையவர்கள் எழுதிய “பெண் கல்வி” என்னும் நூலிலிருந்து அநுவதித்துத் திருத்தி அமைக்கப்பெற்றது பூர்வத்தில் இந்திய மகளிர் படித்திலர் என்று அந்நியர் சொல்லும் அபவாதத்தைத் தக்க காரணங் காட்டிக் கண்டித்து அக்காலத்து மகளிருள்ளும் பலர் கல்வியிற் சிறந்து விளங்கின ரென்பதைத் தாசிப்பது]

பெண்கள் படிப்பது பூர்வீக சம்பிரதாய மல்ல வென்ப தாகச் சிலர் தர்வாதஞ் செய்கிறார்கள். பாட்டனும் தகப்பனும் படியாத மூடர்களாயிருந்தால், பிள்ளையும் மூடனாய் இருக்க வேண்டுமா? தகப்பன் உத்தியோகஞ் செய்யாமல் இருந்தாற் பிள்ளையும் உத்தியோகஞ் செய்யக்கூடாதா? பிராமணர்கள் வேதம் ஓததலையன்றி மற்றொரு தொழிலும் செய்யக்கூடா தென்றும், அப்படியே மற்றை வருணத்தார்களும் தங்கள் தங்களுக்குரிய தொழில்களைச் செய்யவேண்டுமென்றும் மனுநீதியிற் சொல்லப்பட்டிருக்க, இப்போது பிராமணர்கள் வேதத்தை உபேகஷபாக விட்டு விட்டு, மற்றை வருணத்தார்களுடைய தொழில்களை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு செய்யவில்லையா? வேத பாராயணத்துக்குப் பிரதியாகச் சட்டபாராயணமும், வைதீக ஜீவனத்துக்குப் பதிலாக லௌகிக ஜீவனங்களும் செய்கிறார்களே; கலப்பை ஆபுதத்தைக்கொண்டு பூமியை உழுது கிருஷி கத் தொழில் செய்யவேண்டிய குத்திரர் இறகென்கிற ஆபுதத்தைக் கொண்டு கடிதமாகிய பூமியை உழுது சீவனஞ் செய்ய வில்லையா?

பெண்கள் படிப்பது புராதன வழக்கமல்ல வென்று சொல்வது அபத்தமே தவிர யதார்த்தமல்ல. திருவள்ளுவருடைய சகோதரிகளாகிய ஓளவை, உப்பை, உறுவை, வள்ளியம்மை முதலானவர்கள் கல்வி கற்று அநேக பிரபந்தங்களைச் செய்ய வில்லையா? சைவர்களுடைய பெரியபுராணத்திற் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட நாயன்மார்களில் ஒருவராகிய காரைக்காலம்மையும், வைஷ்ணவர்களுடைய குருபரம்பரா பிரபாவத்திற் கூறப்பட்ட ஆழ்வார்களில் ஒருவராகிய குடிக்கொடுத்த நாச்சியாரும் பெண்களாயிருந்துங் கல்வி கற்று அநேக தோத்திரப் பாடல்

களைச் செய்யவில்லையா? அன்றிபும் சீதை, திரௌபதி, சந்திரவதி, தமயந்தி, சகுந்தலை முதலானவர்களும் மற்றும் சில ரிஷிபத்தினிகளும் பாண்டியன் மனைவியும் கம்பர்வீட்டு வெள்ளாட்டியும் படித்தவர்களென்பது விகசிதபாகத் தோன்றுகிறதே. இம்மட்டோ! இக்காலத்திலும் தஞ்சாவூர் முதலான நகரங்களில் வசிக்கிற இராஜஸ்திரீகளும் படித்தவர்களென்பது உலகப்பிரசித்தமல்லவா?

நாலடியார், காரிகை முதலிய நூல்கள் மகடூஉ முன்னிலையாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன ஆதலாலும், திருக்குறள், நாலடியார் காசிகண்டம் முதலிய நூல்களிற் பெண்களுக்கிருக்க வேண்டிய கற்புலக்ஷணம் முதலிய குணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன ஆதலாலும், புருஷர்களைப்போலப் பெண்களும் படிப்பதற்காகவே அந்த நூல்கள் செய்யப்பட்டன வென்பது திருஷ்டாந்தமாயிருக்கிறது. பெண்கள் படிக்கக்கூடாதென்பது மேற்படி கிரந்தகர்த்தர்களுடைய சித்தாந்தமாயிருந்தால், அவர்கள் பெண் முன்னிலையாகப் பாடவும் கற்பு லக்ஷணங்களைப் பேசவும் நிமித்தமில்லையே. ஆகையால் நமமுடைய கஷியைத் தாழ்ப்பதற்கு மேற்சொன்ன கிரந்தங்களே பிரத்தியக்ஷமான விசிதபூர்வ சாட்சிகளாயிருக்கின்றன. கம்பராமாயணம் பாலகாண்டம், நாட்டுப்படலத்தில்:

“பெருந் தடங்கட் பிறைநுதலார்க் கேலாம்
பொருந்து செல்வமுங் கல்வியும் பூத்தலால்
வருந்தி வந்தவர்க் கீதலும் வைகலும்
விருந்து மன்றி விளைவன யாவையே”

என்று சொல்லியிருக்கிற விருத்தத்தைக் கொண்டு, கோசல நாட்டு ஸ்திரீகள் படித்தவர்களென்பது விளங்குகின்றது. சீவக சிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகத்தில்:

“வண்டுமொய்த் தரற்றம் பிண்டிவாமனூல வடித்த நுண்ணூ
லுண்ணுவைத் தனைய நீயு முணர்விலா நீரையாகி
விண்டுகண் ணருவிசோர விம்முயிர்த் தினையயாதல்
ஒண்டோடி தகுவதன்றால் ஒழிகநின் கவலையென்றான்”

என்ற செய்யுளால், சச்சந்தன் மனைவியும், சீவகன் தாயுமாகிய விஜயை யென்பவள் படித்தவ ளென்று தோன்றுகிறது. மேலும் நாலடியாரில்:

“குஞ்சி யழகுங் கோநேஜானைக் கோட்டழகும்
மஞ்ச ளழகு மழகல்ல — நெஞ்சத்து
நல்லம் யாமென்னு நடுவு நிலையாற்
கல்வி யழகே யழகு”

என்று சொல்லியிருப்பதால், மயிரழகும் வஸ்திர அழகும் மஞ்சளழகும் அழகல்ல, கல்வியழகே அழகு என்பது தெளிவாய்த் தோன்றுகிறது; குஞ்சிடென்பது ஆண்களின் மயிராதலால் மயிரழகைப் புருஷர்க ளெடுத்துக் கொள்ளட்டும்; சேலை கட்டுவதும் மஞ்சட் பூசுவதும் பெண்களுக்குரிய அழகாதலால், அந்த அழகு தங்களுக்குரிய தென்று புருஷர்கள் சொல்லத் துணியார்களென்று நம்புகிறோம். ஆகையால், பெண்கள் படிக்கவேண்டு மென்பது மேற்படி நூலாசிரியருடைய கருத் தென்று பட்டப்பகல் போல வெளியாகிறது.

பெண்களுக்குக் கற்பிக்கக் கூடாதென்று ஒரு நூலிலும் விலக்கப்படவில்லை. கணக்கும், எழுத்தும் கண்ணுக்குச் சமானமென்று ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் பொதுவாகப் பல வித்துவான்கள் பாடியிருக்கிறார்கள். அப்படியே,

“எண்ணு மேழுத்துங் கண்ணெனத் தகும்”

என ஓளவையும்,

“எண்ணென்ப வேளை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு”

எனத் திருவள்ளுவநாயனாருஞ் சொல்லி யிருக்கின்றார்களே. பின்னும்,

“கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர்”

என்ற குறளில் கற்றவர்களே கண்ணுடையவர்கள், கல்லாதவர்கள் முகத்தில் இரண்டு புண்ணுடையவர்க ளென்று திருவள்ளுவநாயனர் ஸ்திரீ புருஷர்களுக்குப் பொதுவாகச் சொல்லு

கிறாரேயல்லாமல், புருஷர்களுக்கு மட்டும்தான் சொல்லவில்லையே. குருடனைச் செந்தாமரைக் கண்ணன் என்பது போலவும், அஷ்டதரித்திரம் பிடித்தவனை அன்னபூரணி என்பது போலவும்; படியாத பெண்களுடைய எண்ணை நீலோற்பல மென்றும், வண்டென்றும், மாணென்றும், மீனென்றும் மற்றவை வித்துவான்கள் எவ்வளவுதான் வருணித்தாலும், நாம் ஒருநாளும் ஒப்பமாட்டோம்; புண்ணென்றே சாதிப்போம். ஏனென்றால், மற்றைப் புலவர்களுக்குத் திருவள்ளுவர் அஜகஜாந்தரமல்லவா? கல்வியென்னும் ஒளவுதப் பிரயோகஞ்செய்து மேலை சொல்லப்பட்ட புண்களைக் கண்களாக்காத வரையில் நாம் நமது சகலியை விடோம். “கற்பு” என்கிற பதத்திற்குக் கல்வியென்று அர்த்தமாகிறபடியால், பெண்களுக்குக் கற்பு வேண்டுமானால் கல்வியும் வேண்டுமென்பது அந்தப் பதத்தினாலேயே விளங்குகின்றது.

ஸ்திரீயும் புருஷனும் ஒரு தேகமென்பது சர்வமத சம்மதமானதால்; புருஷன்மட்டும் படித்து மனைவி படிக்காமலிருப்பது, பாதிபுடலிற் பிராணனும் பாதிபுடலிற் பிராணன் இல்லாமலும் செய்கிற பாரிச வாயு போலவு மிருக்கிறது. இது எவ்வளவு வெட்கம்!

பெண்கள் படித்தால் அவர்களுக்குச் சகல விவேகமு முண்டாகுமானதால், அவர்கள் புருஷர்களுக்கு மந்திரிகளைப்போலச் சமயத்திற் புத்தி சொல்லுவார்கள்; காரியஸ்தர்களைப்போலக் கிருக கிருத்தியங்களை யெல்லாம் நடப்பித்துக் கொள்வார்கள்; கணக்கர்களைப்போல வீட்டைச் சேர்ந்த கணக்குகளை யெல்லாம் எழுதிக்கொள்வார்கள்; தாய்போலப் புருஷர்களைச் சம்பரகிப்பார்கள்; காஷ்டகாரரைப்போல வீட்டுப் பண்டங்களை யெல்லாம் காத்துக் கொள்வார்கள்; நல்ல சயம்பாகிகளைப் போலப் புருஷர்களுடைய நாவுக்கிதமான பகஷணங்களைச் செய்து கொடுத்து உபசரிப்பார்கள்; வைத்தியர்களைப் போலப் புருஷர்களுடைய தேக சௌகரியங்களுக்கடுத்த காரியங்களைத் தேடிச் செய்வார்கள்; சங்கீத வித்துவான்களைப் போல இன்பமான பதங்களைப் பாடியும், இங்கிதமான வார்த்தைகளைப் பேசியும் புருஷர்களுடைய வருத்தங்களைத் தீர்ப்பார்கள்; உத்தம சிநிநிதர்களைப்போலப் புருஷர்களுடைய ஆபத்துக்கு உதவுவார்கள்;

புருஷர்கள் பிசகி நடந்தால் அவர்களுக்குக் குருவைப் போல உபதேசஞ் செய்வார்கள்; பெண்களுக்குப் படிப்பியா மையினால் இவ்வளவு நன்மைகளையும் புருஷர்கள் இழந்து போவது எவ்வளவு மதியீனம்? பெண்கள் படியாதவர்களாயிருந்தாற் புருஷர்கள் தங்களுடைய தொழிலைச் சேர்ந்த வெளி வேலைகளுடனே கூட வீட்டைச் சார்ந்த காரியங்களையும் வகித்துக்கொண்டு இரண்டு குதிரைகள் சட்டி யிழுக்கவேண்டிய பண்டியை ஒரு குதிரைமட்டும் இழுப்பதுபோலத் தாங்கள் சிரமப்படவேண்டி நேரிடும்.

பெரிய குடும்பங்களில் அநேக பந்துக்களும் பிள்ளைகளும் வேலைக்காரர்களும் இருக்கிறபடியால் அடிக்கடி கலகங்களும் மனத்தாபங்களும் உண்டாகுமே; குடும்பத்தலைவி படியாத அவிவேகசிராமணியா யிருந்தால் அவள் அந்தக் கலகசண்டைகளை நிவிர்த்தி செய்யவும், மற்றவர்களுக்குப் புத்தி கற்பிக்கவும் எப்படிச் சாத்தியமாகும்? குருடனுக்குக் குருடன் வழிகாட்டவும், முடவனுக்கு முடவன் சிலம்பங் கற்றுக்கொடுக்கவும் கூடுமா? நிரக்ஷரகுக்ஷியா யிருக்கிற தலைவியானவள் வேலைக்காரர்கள் செய்கிற திருட்டுக்களையும் புரட்டுக்களையும் மோசங்களையுங் கண்டுபிடித்துப் பொருட்சேத மில்லாமற் குடும்பத்தை எப்படிப் பரிபாலிக்கக்கூடும்? “மூடன் ஆஸ்தி முழுவதும் நாஸ்தி” என்பதுபோலப் பெண்களுக்குப் படிப்பில்லாமையினால் திரவிய நடடம் சம்பவிக்கவும் இடமுண்டாகின்றது.

பெண்கள் படித்திருந்தால் அவர்கள் வீட்டு வேலைகள் செய்கிற நேரம் போக மற்றை நேரங்களில் நல்ல புத்தகங்களை வாசித்துத் தங்களுடைய புத்தியை அபிவிருத்தி செய்யவும், குழந்தைகளுக்குப் படிப்பிக்கவுந் தக்கவர்களாயிருப்பார்கள். அப்படியில்லாமையினால் ஸ்திரீகள் வீண் பேச்சும் வம்புவார்த்தைகளும் கோளும் புறணியும் பேசித் துண்டார்க்கங்களைக் கற்றுக்கொள்ள இடமுண்டாகிறது. சிறு குழந்தைகளுக்குத் தகப்பனைவிடத் தாய்மார்களிடத்தில் அதிக பழக்கமிருப்பதனால், படிப்பில்லாத் தாய்மார்களுடைய அறியாமையும் தூர்க்குணமும் பிள்ளைகளுயுஞ் சாருமல்லவா?

புருஷர்களைப் பார்க்கிலும் பெண்களுக்கு அதிக அவகாச மிருப்பதால் அவர்கள் படித்தவர்களாயிருந்தால், ஐளவை முதலியவர்களைப்போல அநேக பிரபந்தங்களை உண்டுபண்ணவும், நாதனமான காரியங்களைக் கண்டுபிடித்துச் செய்யவும், அதனால் சீர்திருந்திய மற்றந் தேசங்களைப்போல இந்தத் தேசமும் சீக்கிரத்தில் நாகரிகம் அடைபவன் இடமுண்டாகுமென்பது கரதலாமலகம்போல விளங்கவில்லையா?

ஸ்திரீகள் படித்தால் புருஷர்களுக்கு அடங்கமாட்டார்கள் என்று சிலர் எண்ணுகிறார்கள். பட்சி எவ்வளவு உயரப் பறந்தாலும் ஆகாயத்துக்கு உட்பட்டிருப்பதுபோல, ஸ்திரீகள் எவ்வளவு படித்தாலும் புருஷர்களுக்குத் தாழ்ந்தவர்களே தவிர மேற்பட்டவர்களல்லர். சிருஷ்டிக் கிரமத்தில் ஸ்திரீயைப் பார்க்கிலும் புருஷன் சிரேஷ்ட னென்பதற்கு அநேக சாட்சியங்களுண்டு; சரீர அமைப்பு, தைரியம், பராக்கிரமம், வீலேகம், அறிவு முதலியவைகளில் ஸ்திரீகளைப் பார்க்கிலும் புருஷர்கள் விசேஷித்தவர்க ளென்பது வெளிப்படையாயிருக்கின்றது. சில ஸ்திரீகள் மேற்பட்ட சில விஷயங்களிற் சில புருஷர்களுக்கு மேற்பட்டிருந்தாலும் இருக்கலாம்; ஆனால், அப்படிப்பட்ட சாமர்த்தியமுள்ள பெண்களையும் புருஷர்களையும் எண்ணிப் பார்க்குமிடத்தில், புசபல பராக்கிரமமும் புத்திக் கூர்மையுமுள்ள புருஷர்களுடைய தொகை அதிகரிக்குமென்பதற்கு அற்பமும் சந்தேகமில்லை.

சத்துருக்களுடன் யுத்தஞ்செய்து செய்தல், துஷ்டநிக் கிரக சிஷ்ட பரிபாலனஞ் செய்தல், சட்ட சாஸ்திரங்கள் உண்டுபண்ணுதல், பாலம் இருப்புப் பாதை முதலியவைகளைக் கட்டுதல், சால்வாய் குளம் ஏரி முதலியவைகளைத் தோண்டுதல், காடுவெட்டிக் கரப்பு திருத்திப் பயிரிடுதல், தேசாந்தரங்களிலுந் தீபாந்தரங்களிலுஞ் சென்று வியாபாரஞ் செய்தல், நாட்டிலுங் காட்டிலுங் கடலிலுங் கரையிலும் பலவிதமாகப் பாடுபடுதல் முதலாகிய தேச நன்மைக்கடுத்த சகல காரியங்களும் புருஷர்களால் நடத்தப்படுகின்றனவே; பெண்கள் அந்த வேலைகளுக்கு முழுதும் அசமர்த்தர்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குச் சகசமான தூர்ப்பலம், அதைரியம், பேதமை,

நாணம், அச்சம் முதலிய குணங்களாலும்; கர்ப்பம், பிரசவம் முதலிய துன்பங்களாலும் அவர்கள் கஷ்டமான தொழில்களுக்கும் மற்றை உத்தியோகங்களுக்கும் அசத்தர்க ளென்பதை அவர்களே நிர்விவாதமாக ஒப்புக்கொள்வார்கள்.

ஒரு தேசத்துக்கு இரண்டு அரசர்க ளிருந்தால், தேச காரியம் எப்படிச் சரியாக நடக்கமாட்டாதோ அப்படியே ஒரு குடும்பத்துக்கு இரண்டு எசமான றிருந்தால் குடும்ப காரியம் ஓடுபோதும் செவ்வையாக நடக்கமாட்டாது. ஆகையால் ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் ஒரே எசமான னி ருக்கவேண்டியது முக்கியம். சரீர சத்தியிலும் புத்தியிலும் வித்தையிலும் தேச காரியங்களை நடப்பிக்குந் திறமையிலுந் குடும்ப சம்ரக்ஷணை செய்வதிலும் விசேஷ சமர்த்தர்களான புருஷர்களே எஜமா னர்களாக விருக்கும் யோக்கியதையுடையர். ஆதலால் ஸ்திரீ கள் தெய்வத்துக்குப் படிந்து நடப்பதுபோலப் புருஷர்களுக் கும் படிந்து நடக்கவேண்டுமென்பது வேத வாக்கியமாயிருக் கின்றது.

பரிசை வினாக்கள் : 1. முற்காலத்திலே தமிழ் கற்று விளங்கிய சில பெண்களுடைய பெயரைச் சொல்லுக. 2. தமிழ்மொழியிற் சிறந்த புலவராய் விளங்கிய மூதாட்டி யார்? அவர் செய்த நூல்கள் எவை? 3. பெண்கள் படித்திருந்தார்கள் என்பதற்குக் கம்பராமாயணத்தில் ஒரு பிரமாணங் காட்டுக. 4. கல்வி ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் பொதுவான தென்பதற்கு ஒளவையார் வாக்கிலும், திருக்குறளிலும் பிரமாணங் காட்டுக. 5. "கற்பு" என்ற சொல்லின் பொருள்களைக் கூறுக, 6. பெண்கள் கல்வி கற்றலால் வரும் நன்மைகளைச் சுருக்க மாக எழுதுக.

இலக்கணம் : தொழிற் பெயர்கள் படர்க்கையிடத்திற்கே உரியனவாம். உ—ம் : வருகை, மறதி, இவை வருகை நன்று; மறதி எனது எனப் படர்க்கையிடத்தைக் கொண்டே வழங்கும். தொழிற் பெயரை வினைப்பெயரென்றுஞ் சொல்ப வினையாலணையும் பெயர்கள் தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னும் மூன்றிடத்திலும் வழங்கும்,

உ—ம் :

கண்டேனை (கண்ட என்னை) — தன்மை

காண்பாய்க்கு (காணும் உனக்கு) — முன்னிலை

காண்போனது (காணுபவனுடைய) — படர்க்கை

வினா : தன்மைக்குரிய பெயர்கள் எவை?
முன்னிலைக்குரிய பெயர்கள் எவை?
படர்க்கைக் குரியவை எவை?

மூவிடங்கட்கும் பொதுவான ஒரு பெயர் சொல்லுக.

8. லப்தஹானி

[இது பஞ்ச தந்திரத்தில் நான்காந் தந்திரமாக வுள்ளது. லப்தஹானி என்னும் வடமொழி வாக்கியத்தின் பொருள் பேறழிவாம். லப்தம்— கிடைத்தது, ஹானி - அழிவு எனவே கையிற் கிடைத்ததைத் தவற விடுதல், அழித்தல் எனப் பொருள்படும். இதில் சிறுவர்க்கு அனாவசியகமெனக் கண்ட சில கதைகள் சுருங்கியும் தவிர்த்துமுள்ளன. இப் பஞ்சதந்திரத்தைத் தமிழில் எழுதியவர் இற்றைக்கு 80 வருடங்கட்கு முன் வாழ்ந்த வித்துவான் தாண்டவராய முதலியாரென்பவர். தமிழ் வசனத்தை அக்காலத்திற் புதிய முறையில் எழுதத் தொடங்கியவர்களும் இவ்வாசிரியரும் ஒருவராவர். பஞ்சதந்திரக் கதையிற் பல நீதிகளும் பழமொழிகளும் விர்வி வருதலால் இக்கதை எக்காலத்தும் தன் புதுமை குன்றாமலிருக்கின்றது.]

சோமசன்மா அரசுகுமாரரை நோக்கி, 'இடருற்றகாலையில் அறிவு குன்றாதவன், குரங்கு முதலையினின்றுப் விடுபட்டாற்போற் பெருந் துன்பத்தினின்று மீளுவான்' என, சிறுவர்கள், 'அஃது எவ்வண்ணம்? சொல்வீர்' என, ஆசிரியன் சொல்லலுற்றான் :—

'கங்கைக் கரையில் நாவன்மரத்தின்மேல் சுமுகனென்னும் ஒரு வானரஞ் சிலகாலம் வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கையில், அங்கேவந்த ஓர் இளைத்த முதலையைப் பார்த்து, "நீ என்கிருகத்திற்கு விருந்தாக வந்தயையால் உனக்கு நாவற்பழந்தருகின்றேன்' என்று சில பழங் கொடுக்கத் தின்று அத்தியந்த சந்தோஷத்துடனே தன்னிடத்திற்குப் போய் அன்று தொடங்கித் தினந்தினம் வந்து நானாவார்த்தைகள் பேசிக் கொண்டு இரண்டும் அங்கியோந்நியமா யிருந்தன; ஒருநாள் முதலை சில கணிகள் கொண்டுவந்து தன் இல்லாளுக்குக் கொடுக்க, அது தின்று அக்கனி அபிர்தம்போலிருக்கக் கண்டு தன் நாயகனைப் பார்த்து, 'பிராணநாதா! இந்தத் தித்திப்பான

கணிகளை எங்கிருந்து கொடுவந்தாய்?" என, ஆண் முதலை 'சுமுக வானர னென்னும் என் நண்பன் எனக்கு நாடோறும் கொடுக்க. நான் அங்கேதானே அவற்றைப் புசித்தவந்தேன்; இன்றைக்குத் தின்று மிகுந்ததை உனக்குக் கொணர்ந்தேன்' என்றது. இம்மொழிகளைக் கேட்டுப் பெண்முதலை, 'இத்தீங்கனி தின்பவ னீரல் அமிர்த்ததிற்கு ஒப்பாயிருக்கும்; அதைக் கொணர்ந்து எனக்குக் கொடு; அதனால் நான் மூப்புச் சாக்கா டில்லாமல் உன்னோடு நெடுங்காலஞ் சுகித்திருப்பேன்' என்றது. இதைக்கேட்டு முசலி, 'எனது உயிருக்கு உயிராயிருக்கிற நட்போனாகிய வானரத்திற்கு நீ ஏன் இந்தத் தீங்கி டினைக் கிறாய்?' என, அது 'நான் உனக்கு அகத்தியமா யிருந்தால் அதனீரலைக் கொணர்ந்து கொடு. இல்லாவிட்டால் நான் உயிர் வைத்துக்கொண்டிரேன்' என்றது. ஆண் முதலை, 'காதலியே! சகோதரனிலும் மிக்திரன் அதிகமாதலால் அவனைக் குறித்து நீ அடப்பண்ண வேண்டாம்' என்று வேண்டிக்கொள்ள, பெண் முதலை 'நீ என்றைக்கும் என் பேர்க்கு மாறு சொன்னதில்லை; இன்றைக்கு மாத்திரம் மனக்குறைச்சல் டண்ணுகின்றாய்; ஆதலால் இதோ நான் சிவனை விடுகின்றேன்' எனப் பிடிவாதஞ் செய்ய, கரா, பெண்ணின் நிச்சயத்தை அறிந்து, 'அச்சுமுகன் எனக்குக் கொல்லக் கூடாதவனாயிருக்கிறான்; நீயோ பிடித்ததை விடாமலிருக்கின்றாய்; ஆதலால் நான் இருதலைக் கொள்ளியுள் ஏறுப்புபோலாயினேன்' என்று இங்ஙனஞ் சொல்லி, சுமுகனிடத்திற்குப் போயிற்று.

அப்போது சுமுகன், 'நண்பனே! இன்றைக்கு ஏன் விசனமாயிருக்கின்றாய்?' என, முதலை "மற்றொன்றமில்லை; உன் மைத்துனி என்னைப் பார்த்தது, துஷ்டா! நன்றி கெட்டவனே! நீ எவ்வாறே சிவனம் பண்ணுகின்றனையோ, அவனை ஒருநாளைக்காயினாய் நமது வீட்டிற்கு அழைத்துவந்து விருந்திட வேண்டாமா? அவன் வீட்டிற்குமாத்திரம் வெட்கமில்லாமற் போய்ப்போய் நல்ல பழங்களைத் தின்னுகின்றனையே!" என இப்படித் திட்டிக் கோபித்தாள்; ஆதலால் நீ ஏன் வீட்டிற்கு வா; அவள் உன்னைக் குறித்துப் பலபல பதார்த்தங்கள் தேடிவைத்து வழி பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள்' என்றது.

வானரம் 'நண்பனே, நான் தண்ணீரில் வருதல்கூடாது; ஆதலால் நீ என் பிரியமுள்ள மைத்துனியை இங்கே கூட்டிக் கொண்டு வா' என, மகரம் 'சமூகனே! நான் கங்கைக்கரையில் இருக்கிறேன்; நீ என் முதுகின்மேல் உட்கார்ந்து கொண்டு வா; நோவாமற் கொண்டுபோவேன்' என, அதில் நம்பிக்கை வைத்துக் குரங்கு அப்படியே உட்கார்ந்து கொண்ட மாத்திரத்தில், முதலை தண்ணீரிற குதித்தப் போகையில், வானரம், 'எனக்கு அச்சமாயிருக்கிறது; மெள்ள மெள்ள நட' என்றது; அதைக்கேட்டு முதலை, 'இப்போது சமூகன் நம் முடைய சுவாதீனத்தில் இருக்கிறான்: இனி இவனுக்கு நங்கருத்தை வெளியிடுகிறதற்குக் குறையென்ன இருக்கின்றது? "உரலி லகப்பட்டது உலக்கைக்குத் தப்புமா" என்று இங்ஙனத்தனக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டு 'மித்திரா! உன் இஷ்ட தேவதையை நினை; மனைவியின் பிடிவாதத்தால் உன்னைக் கொல்லக் கொண்டுபோகிறேன்' என, குரங்கு 'நான் என்ன பிழை செய்தேன்' எனலும், முதலை 'நீ நேற்றுக் கொடுத்த நறுங்கனிகளை என்மனைவி தின்றதன்மேல் 'இத்தன்மையான திங்கனியைத் தினைத்தோறும் தின்னுகின்ற பாக்கியவா னீரல் அமிழ்தத்தை யொத்திருக்கும்; ஆதலால், நீ அவனீரலை எனக்குக் கொணர்ந்து கொடாவிடில் நான் பிராணனை வைத்திரேன்' என்றான்; அதைக் குறித்துத்தான் உன்னைக் கொண்டு போகின்றேன்' என்றது

அதைக் கேட்டு வானரம், "ஓகா! இப்படியென்று எனக்கு முன்னமே தெரிந்தால் அந்த மரத்தின்மேல் ஓளித்து வைத்திருக்கின்ற ஈரலை உனக்கு அங்கேயே கொடுத்திருப்பேன்; வெறும் இருதயத்தோடு இருக்கையில் என்னை வீணாகக் கொண்டுவந்தாய்' எனக் கிலேசப்பட, அப்போது மகரம், 'என் பிராணமித்திரா! அதைக் கொடுத்தால் அவள் சந்தோஷமாவாள்' என்று சொல்லி வானரத்தை அதிசீக்கிரத்தில் புறப்பட்டவிடத்திற்கொண்டுவந்து விட்டவுடனே, வானரம் குதித்து மரத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு, 'இன்றைக்குக் காலன் கையிலிருந்து விடுபட்டேன்' என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில், முதலை 'மித்திரா! ஈரலை விரைவிற்கொடு, உன் அண்ணியார்க்குக் கொடுத்துவிட்டு வருகிறேன்'

என, அதைக்கேட்டு வானரம் நகைத்து, 'மூடா! தஷ்டா! ஈரல் உடம்பை விட்டிருக்குமா? அஃது இருக்கட்டும்; நீ விசுவாசகாதாதலால் இங்கு இருக்கவேண்டாம்; சீக்கிரத்தில் புறப்பட்டுப் போய்விடு; உன்னைப் பார்க்க என்கண் நாணுகின்றது' என்று சொன்னது; முதலை பச்சாத்தாபமுற்று 'யான் இவனுக்கு வழியில் உண்மை சொல்லியழந்தேன்; இப்போது மறுபடி விசுவாசம் வரப்பேசி இவனைக் கொடுபோகவேண்டும்' என்று ஆலோசித்து, 'மித்திரா! நான் உன்னைப் பரிசுஷிக்கலாபென்று இவ்வாறு சொன்னேன்; மேலும் உலகத்தில் நடவாத உன் பேச்சை நிசமென்று எண்ணித்திருப்பிக் கொண்டுவரவில்லை. ஈரல் சரீரத்தைவிட்டு வேறிடத்திலிராதென்பது சிறு பிள்ளைக்குந் தெரிந்திராதா? நான் இது விளையாட்டுக்குச் செய்தேன்; ஆதலால், நீ என் விட்டிற்கு அற்பமும் பயமில்லாமல் வா; உன்பொருட்டு என் பெண்டாட்டி வழி நோக்கிக் கண் பூத்துப்போகக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றான்' என, சுமுகன் பசித்தவனது விசுவாசத்தில் நம்பிக்கை வைத்தலாகாது' என்று, பிரிய தரிசனனைக் கங்காதத்தன் அஞ்சி மீண்டுங் காணவில்லை' என, அப்போது முதலை 'பிரியதரிசனனுக்கு அவன் ஏன் அஞ்சினான்?' என, வானரம் சொல்லுவற்றது: -

'ஒரு கிணற்றிலிருந்த கங்காதத்தனென்னும் ஒரு பெருந்தவனையை மற்றைய தவளைகள் மிகவும் வருத்தியமையினால், அது இராட்டினத் தோண்டி நெறியே லெளரியில் வந்து, 'இந்தத் தாயாதிகள் வலிபவர்களும் பலருமாயிருக்கிறார்கள்; இதற்கு என்ன செய்வோம்? என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், ஒரு பாம்பின் புற்றைப் பார்த்து, வழிப்போக்கர் காலில் தைத்த முள்ளை முள்ளாலேயே வாங்குகிறதுபோல், இந்தப் பாம்பை நமது வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய்ப் பங்காளிகளைக் கொல்லவேண்டும் என நிச்சயித்து வளையின் கிட்ட விருந்து பாம்பைக் கூவியது பாப்பு, 'இவன் மாந்திரீகனோ, நம்மைக் கொல்ல வந்தவனோ, கூப்பிடுகிறவன் இன்னவென்று தெரியவில்லை; ஆதலால் இவனை இங்கிருந்தே கேட்கவேண்டும்' என்று நிச்சயித்து 'நீ யார்? என, மண்டுகம் 'நான் கங்காதத்தனென்னும் மண்டுகராசன்; உன்னைச் சரணமாக அடைந்தேன்'

என, அதைக்கேட்டுப் பிரியதரிசனன், 'நெருப்புத் தரும்புகளின் சேர்க்கை நில்லாததுபோல, நான் உன் பரம சத்தருவாயிருக்கையில் இங்கே வந்து இந்த விபீத பாஷணம் ஏன் பண்ணுகிறாய்? என, கங்காதத்தன் 'என்னை மாற்றார் வருத்துகிறார்களென்று உன்னிடத்திற்கு வந்தேன்? நீ எங்கள் ஜன்ம சத்துரு வென்பது மெய்யே; ஆனாலும் வலிய பகைவர்களை வைரிகளைக்கொண்டே அடிக்கவேண்டுமென நீதி நூலிலிருக்கிறது' என்றது.

கேட்ட சர்ப்பம், 'என் கரவு அங்கு எப்படிக்கிடைக்கும்?' என மண்டுகம், உன்னை நான் அநாயாசமாய்க் கொண்டுபோவேன்' என, அதைக்கேட்டுப் பிரியதரிசனன், 'நாம் தீனைக்குறித்து என்றைக்கும் வ்சாரப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றோம்; அவ்வாகாரந் தானே வந்து இன்றைக்கு நம்மை அழைத்துக்கொண்டு போகவிருக்கையில், ஆலசியம் ஏன் பண்ணவேண்டும்; வலியவந்த சிதேவியைக் காலால் உதைத்துத் தள்ளலாமா' என்று தனக்குள் ஆலோசித்துக்கொண்டு தவளையின்பின்னே வர, தவளை அதை இராட்டினத்தின்வழியாய்க் கொண்டுபோய்த் தன் வீட்டில் வைத்துக்கொண்டது; பின்பு, அந்தப் பாம்பு தவளைகளையெல்லாந் தின்றது. பிறகு கங்காதத்தனைப் பார்த்து, 'மித்திரா! உன் சத்துருக்களையெல்லாந் கொன்றபடியினால் எனக்கு ஏதாவது ஆகாரங் கொடு' என, தவளை, 'நீ உன் சிநேகிதன் காரியத்தைச் செய்தாய்; இப்போது வந்தவழியே வீட்டுக்குப் போகலாம்' என, அதைக் கேட்டுப் பாம்பு 'கங்காதத்தா! அந்தப் பிலத்தில் வேறு ஏதாவது வந்து தங்கியிருக்கும்; யான் அங்கேபோய் என்ன செய்வேன்? நீயே உன் சமுதாயத்திலிருந்து நித்தியம் எனக்கு ஒவ்வொரு தவளை கொடு; இல்லாவிட்டால் நான் எல்லாரையும் ஒருங்கு கொல்லுவேன்' என, இவ் வுத்தரவைக் கேட்டுக் கங்காதத்தன் பயமுற்று, நிதமும் ஒவ்வொரு தவளை கொடுத்துக்கொண்டிருக்க, பாம்பு தின்று கடைசியில் ஒருநாள் கங்காதத்தன் புத்திரனையுந் தின்றது;

அதைக் கங்காதத்தன் மனைவி கண்டு மிகவும் இடும்பையுற்றுக் கங்காதத்தனைப் பார்த்து, "கீர் இக் கொடியோனைக் கொண்டுவந்து குலத்தை நாசம்பண்ணினீர்; இனி இவ்விடம்

விட்டுப் புறப்படும்; இல்லாவிடில் இவனைக் கொல்லச் சூழ்ச்சி செய்யும்' என, இதைக்கேட்டு ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டிருக்கையில், பாம்பு 'எனக்கு ஏதாயினுந் தின்னக்கொடு' என, கங்காதத்தன், 'மித்திரா! நான் இருக்கையில் நீ தினுக்கு ஏன் விசனமடைகிறாய்? இப்போது என் மனைவியை அனுப்பி வேறு கிணற்றிலிருந்து இன்னும் மண்டூங்களை அழைப்பிக்கிறேன்; அதுவரையும் நீ சுப்மாவீரு' என்றது; அதுகேட்டுப் பிரியதரிசனன், 'நீ எனக்கு அன்னதாதா; ஆதலாற்பிதாவாக இருக்கிறாய்; உடனே தவளைகளை அழைப்பி' என்றது; கங்காதத்தன் பின்னர் மனைவியை மற்றொரு கூபத்திற் போக்கி, 'போனவள் இன்னும் வரவில்லை. நானே போய் அநேகந் தவளைகளைக் கொண்டுவருகிறேன்; நீ இங்கே சுகமாயிரு' என்று சொல்லித் தானும் இராட்டினவழியே புறப்பட்டுப் போயிற்று.

பின்பு பிரியதரிசனன் தவளைகளைக் குறித்து வழி பார்த்துக் கொண்டு அங்கேயேயிருந்து அப்படி வெகுநாட் கழிக்கையில், மற்றொரு வளையிலிருந்த பல்லியைப் பார்த்துப் பிரார்த்தித்து, 'ஓ பல்லியே, உனக்குந் கங்காதத்தனுக்கும் மிகவுஞ் சினேகமாதலால் அவனிடத்திற்குப் போய், உன்னைப் பிரியதரிசனன் அழைக்கிறானென்றும், இனி உனக்குத் துரோகம் பண்ணினால் எனக்கு ஆணை இருக்கிறது; நீ மனத்திற் சிறிதும் ஐயப்படாதே யென்றும் இவ்வாறு சொல்' என்றது; அதன் உத்தரவைப் பெற்றுக்கொண்டு அக்கெவுளி கங்காதத்தன்பாற்போய் எல்லாச் செய்தியையும் சொல்ல, கங்காதத்தன், 'பசித்தவன் விசுவாசத்தை நம்பலாகாது; ஆதலால் நீ போய்ப் பிரியதரிசனனுடன் துஷ்டா! இனிக் கங்காதத்தன் வரானென்று சொல்' என, பின்பு அக்கெவுளி போய்ப் பாம்புக்கு எல்லாஞ் சொல்லிற்று. அப்படியே 'நான் மீண்டும் உன் வீட்டுக்கு வரேன்' என, இதைக்கேட்டு முதலை, 'நீ வராவிடின் எனக்கு நன்றிமறந்தமை சம்பவிக்கும்; ஆதலால், நான் பட்டினியிருந்து உன்னைக் குறித்து இங்கேயே பிராணனை விடுவேன்' என, அப்போது வானரம், 'நரி, நீள் செவியனுக்கு நம்பிக்கை வருவித்து எப்படிக்கொன்றதோ, அப்படி நீயும் உன்னைக் கொலைசெய்ய விரும்புகிறாய்' என, முதலை அதைக்கேட்டு, 'அஃது எப்படி?' என, குரங்கு சொல்லுகின்றது:—

‘ஓர் அடவியில் இருக்கின்ற கராளகேசரி யென்னுஞ் சிங்கத்துக்குத் தேகம் ஏதோ குணமில்லாதிருந்தமையால் தூசரனென்னும் நரியைப் பார்த்து, “பிரதானியே! இன்றைக்கு நான் எங்கும் போதல்கூடாது; நீயே போய் யாதாயினும் இரைகொண்டுவா’ என, நரி நூற்றிசையும் ஓடித் திரிகையில் ஒரு கழுதையைப் பார்த்து, ‘மாமா! கும்படுகிறேன்; நீ இப்போது மிகவும் இளைத்துப்போனாய்’ என, அப்போது கழுதை, ‘மருமகனே! என்ன சொல்வேன்! எனக்குத் தலைவன் வண்ணான்; அவன் அத்தியந்த கண்டகன்; என்மேற் பெருஞ் சமைகளைப் போட்டுக் கொல்லுகிறதேயன்றி வயிற்றுக்குப் புல்லுச்செத்தையாயினும் போடுகிறதில்லை; புழுதியிலிருக்கும் அறுகங் கட்டையைத் தின்றுகொண்டிருக்கிறேன்; அஃது உடம்புக்கு எங்ஙனம் புஷ்டி கொடுக்கும்? என் பிழைப்பு ஒரு பிழைப்பா? என்று சொல்ல, நரி, ‘இப்படியிருந்தால் நீ என்னோடு கூடவா; ஆற்றங்கரையிற் பச்சைப்புல் நிரம்ப இருக்குமிடம் உனக்குக் காட்டுகிறேன்’ என்றது. அதைக் கேட்ட கழுதை ‘அவ்விடம் நன்றாயிருக்கும்; அங்கே நான் ஒன்றியாய் எப்படியிருப்பேன்?’ என, தூசரன், ‘மாமா! அங்கே புருஷன் இல்லாமல் விஸ்தாரமாயிருக்கின்ற பெண் கழுதைகள் ‘எங்கட்குத் தக்க புருஷன் அகப்பட்டாற் கொண்டுவர வேண்டும்’ என்று எனக்குச் சொல்லியிருக்கின்றமையால் உனக்கு உரைத்தேன்’ என்றது.

அதைக்கேட்டு ஆசையினூற் கர்த்தபம் பின்னே போக, அதைக்கண்டு சிங்கம் பாய்ந்தவுடனே நீள்செவியன் ஓட்டம் பிடித்தது. பின்னர் நரி கோபித்துக் கண்டிரவத்தைப் பார்த்து, ‘இன்றைக்கு உன் வீரத்தை நான் பார்த்தேன்; உன்முன் எதிர்ப்பட்ட கழுதையும் ஓடிப் போயிற்று. இனி நீ யானையை எவ்வாறு அடிப்பாய்?’ என, அதைக்கேட்டுக் கராளகேசரி தலையிறக்கமாகநிற்க, மீட்டும் நரி, ‘மற்றும் ஒருதரம் நான் அவனை உன்னண்டை கொண்டு வருகிறேன்; அப்போதாயினும் ஏமாறாமல் அவனை அடிக்கவேண்டும்’ என்று சொல்லி, நீள்செவியனருகே போய் “நீ ஏன் ஓடிப்போகிறாய்?” என, கழுதை, ‘மருமகனே! என்னை இந்நிரம் யமன்வாயிற் கொடுத்திருப்பாய்; அதிர்ஷ்டத்தினூற் பிழைத்தேன்; வச்

சிரம்போல் நகத்தை யுடைய அப் பிராணி யார்? என, அப்போது நரி நகைத்த, 'அம்மான்! அந்தப் பெண் கழுதை உன்னைப் பார்த்து மிதமற்ற களிப்போடு உன்னண்டை வருகையில், நீ வீணாய்ப் பயந்தோடினாய்; அவள், இப்போது 'நீள்செவியன் என்னைக் கல்யாணம்பண்ணிக் கொள்ளாவிட்டால் நான் உயிர் வைத்திரேன்' என்று நிச்சயித்திருக்கிறபடியால், நீ விரைவாய் வரவேண்டும்; வராவிடிற் பெண்கொலை நேரிடும்' என்று இப்படி நரி உரைக்கக் கேட்டுக் கழுதை அதன்பின்னே போக, சிங்கம் அக்கணமே அடித்து, 'நண்டைச் சுட்டு நரியைக் காவல் வைத்தாற்போல்' அதற்கு நரியைக் காவல்வைத்து நீராடப் போனது; இதற்குள்ளே நரி அதன் ஈரலையுங் காதையுந் தின்றது. பின் சிங்கம் வந்து பார்க்கையில் ஈரலுங் காதுமில்லாமையால் சம்புகத்தைப் பார்த்து, 'இதை யார் தின்றார்?' என, நரி 'இக்கழுதைக்கு ஈரலுங் காதுமில்லை; இருந்தால் அது மறுபடியும் உன்னண்டை வருமா?' என, அஃது இதை உண்மையென்று நம்பி, நரிக்குள்ள மாமிசபாகங் கொடுத்து மற்றதைத் தின்றது. அப்படியே 'நீ என்னைக் கொல்ல விரும்புகிறாய்' என, முதலை, 'எவன் தன் பிரயோசனத்தை விட்டு உள்ளதைச் சொல்லுகின்றானே; அவன் உதிஷ்டிரன் என்னுங் குயவனைப்போல் துன்பமடைவான்' என, வானரம் 'அஃது எப்படி?' என்று கேட்க, மகரம் சொல்லுகின்றது:—

'ஒரு குப்பத்தில் யுதிஷ்டிரனென்னுங் குயவன் பாளைகளை யெடுக்கையில், ஓட்டாங் குச்சொன்று கபாலத்திற் றுக்கக் கத்தி வெட்டுப்போற் காயம்பட்டது. பின் சிலநாட் கழித்து அத் தேயத்திற் கருப்பு வந்தமையால் அவன் மறுதேயத்திற்குப் போய் இராசனிடத்திற் சேவகத்தில் அமர, அவ்வரசன் அவ்வடுவைக் கண்டு, அவன் போர்க்களத்தில் முன்காயம் வாங்கின சூரன் என்றெண்ணி அவனை மிகவும் உபசரித்து அவனிடத்தில் தையையிருந்தான்; அது முதற்கொண்டு மற்றைச் சேவகர்கள் அவன்மேற் பொறுமையாயிருக்கத் தலைப்பட்டும், இராசன் தையையிருக்கையால் ஒன்றும் பேசாமலிருந்தார்கள். அப்படி யிருக்கையில், ஒருநாள் இராசன் ஏகாந்தமாக யுதிஷ்டிரனைப் பார்த்து, 'உனக்கு இக் கத்தி

வெட்டு யாருடைய சண்டையிற் பட்டது?' என, குயச் சேவகன், 'இராசனே! நான் குளை போட்டுக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு தாக்க இக்காய முண்டானது' என, இதைக் கேட்டமாதிரித்தில் இராசன் நாணிக் குயவனைப் பார்த்து, 'நான் மோசம் போனேன்: இஃது இண்டாம் பெயருக்குத் தெரிவதற்குள்ளே நீ ஓடிப்போ: இதைச் சூரர்கள் கண்டால் நீ உன் உயிர் காணமாட்டாய்' என, குயவன், 'சுவாமீ! என்னை கால்களைக் கட்டி இரணரங்கத்திற் போட்டு என் ஹஸ்தலாகவத்தைப் பார்த்தருளும்' 'வாய் புளித்ததோ மாங்காய் புளித்ததோ'வென்று சொல்லலாமோ?' என, இராசன், 'நீ பிறந்த குலம் போர்க்குளத்தில் வருவதன்று: அங்ஙனமாக, நீ நரிக்குட்டிபோல் ஏன் சும்மா துள்ளுகிறாய்? 'குலைக்கிற நாய் வேட்டை பிடிக்குமோ?' என, குலாலன், 'அந் நரிக்குட்டி யாரிடத்தில் தன்னைப் புகழ்ந்துகொண்டது? சொல்லும் ஐயா!' என, அரசன் சொல்லுகிறான்:—

ஒரு வளத்திற் பெண்சிங்கத்தோடு கூடியிருந்த சிங்கத்துக்கு இரண்டு குட்டிகள் உண்டானவுடனே, பல விலங்குகளைக் கொன்று தன் பெண்சிங்கத்தின் கையிற் கொடுத்து அதைப்பார்த்து "இப்பிள்ளைகளுக்கு வினாத்தேரிகிறவரைக்கும் இவைகளை நம்பித் தனியே விட்டிராதே" என்று பத்திரஞ் சொல்லி, நித்தியந் தான்மாதிரம் போய், மிருகங்களைக் கொன்று கொண்டுவந்து கொடுத்துவருகையில், ஒருநாள் அதற்கு ஒன்றுங் கிடையாமல் திரும்பி வீட்டுக்கு வரும்போது, வழியிற் கையி் லகப்பட்ட ஒரு நரிக்குட்டியை அடியாமற் பிடித்துப் பெடையண்டை கொண்டுவந்து, 'இன்றைக்கு இதைவிட வேறொன்றுங் கிடைக்கவில்லை' என்றது; அப் பெண்சிங்கம் அக்குட்டி மிகவுஞ் சிறிதாயிருப்பதைப் பார்த்துத் தன் குழந்தைகளி் லொன்றாகக் காப்பாற்றி வந்தது.

அம் மூன்றும் பெரியனவாய் ஒருநாள் காட்டுக்குப் போன போது, அங்கு ஒரு யானையைக் கண்டு நரிக்குட்டி 'இதன் கிட்டப் போகலாகா'தென்று சொல்லிவிட்டு, வீட்டுக்கு ஓடிப் போயிற்று மற்றை இரண்டும் அதைப்பார்த்து, அதன்பின்னே வீட்டுக்கு வந்து, தந் தாயுடனே அந் நரியின் காரியத்தைச் சொல்லின; நரிக்குட்டி, அதைக்கேட்டு மிகவுங் கோபித்து,

“நான் இவர்களினுஞ் செளரியத்திற் குறைந்தவனா? இவர்கள் என்னைப் பழித்து நகைப்பாடுவீன்? ‘கூழுக்கு மாங்காய் தோற் குமா’? நான் இவர்களைத் தண்டித்து என் பராக்கிரமத்தைக் காட்டுவேன்’ ‘கொட்டினால் தேள் கொட்டாவிட்டாற் பிள்ளைப்பூச்சியா?’ என்றது.

அதைக் கேட்டுப் பெண் சிங்கம் நரியை ஏகாந்தமாய் ஓரிடத்திற் கொண்டுபோய், ‘நீ நரிக்குட்டி; உன் குலத்தில் யானையைக் கொல்லுகிற சக்தியில்லை; உன்னை என் பால் கொடுத்து வளர்த்தமையால் இந்தப் பராக்கிரமஞ் சொல்லிக் கொள்ளுகிறாய்: அவர்கள் இனியுன்னை இன்னொன்று அறிகிறதற்கு முன்னே நீ புறப்பட்டு ஓடிப்போ; இல்லாவிட்டால் அவர்கள் கையில் அடியுண்டு இறந்துபோவாய்’ என, உடனே சம்புகம் ஓடிப்போயிற்று. ஆதலால், ‘நீ குயவன் என்று வெளிப்படுவதன்முன்னே விரைவாய் இதை விட்டுப்போ’ என, அவன் அந்த இராசாவின் உத்தரவின்படி ஓடிப்போனான்’ என்றது இப்படி முதலையின் பேச்சைக் கேட்டுச் சுழசன், ‘ஸ்திரீகளின் கிருத்திரமம் ஒருவருக்குந் தெரியாது; ஆகையால் அவர்கள் வீசுவாசத்தை நம்பலாகாது. மாதர்களுடைய அநுசித வார்த்தைகளைக் கேட்டு மௌனமா யிருக்கவேண்டும்; அங்ஙனஞ் செய்யாது அவரோடு மறுமொழி சொல்லுகிறவன், புலித்தோலைப் போர்த்துக்கொண்ட கழுதைமைப்போற் கிலேச மடைவான்’ என, ‘அஃது எப்படி?’ என்று முதலை வினாவ. குரங்கு விடையிறுக்கின்றது:—

நருமதை யாற்றங்கரையிற் பவானிபென்னும் ஓர் ஏழை வண்ணான் தன் காமதை தீனில்லாமல் நாளுக்குநான் இளைத்தப் போகிறதைக் குறித்து விசனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், ஒருநாள் நினையாமற் கிடைத்த புலித்தோலைக் கொண்டுவந்து களிப்புடனே இரவில் அக் கழுதைமேற் போர்த்து ஊரார் பயிர்களில் மேய்வித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, குடிகள் அது புலியென்று நினைத்து ஓடிப்போவார்கள். இப்படியிருக்கையில் இப் பெருவாயன் மிகவும் பருத்து ஒருநாள் வயலில் தானியத் தைத் தின்றுசொண்டு நிர்த்தும்போது, ஒரு பெண் கழுதையின் கூச்சலைக் கேட்டு, மிகவும் பெருங் கூச்சலிடத் தொடங்கிற்று. அப்போது அக் கொல்லைக்காரன் ‘அது புலியன்று’ என்று நிச்சயித்து, அதைப் பிடித்து இடுப்பொடிய அடித்தான்.

ஆதலால் மாநாடுகளுடனே வீணாகப் பேசலாகாது. நீ அவள் பொருட்டு என்னைக் கொல்லவிருந்தாய்; இது உன் குற்றமன்று; விசுவாசகாதகம் பண்ணுதல் உன் சாதக்கே இயல்பாயிருக்கின்றது. அது சாதக்களின் சேர்க்கையாலும் குணமாகாது. மேலும், துஷ்டர்கட்கு உபதேசிப்பதாற் பயனில்லை' என்று இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், ஜலத்திலிருந்து ஒரு ஜலசரம் வந்து, 'உன் மனையாள் உன்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்து பட்டினியால் இறந்தாள்' என்றது; அச்சொற் செவியி லேறினவுடனே முதலை, 'நான் கொடியோனாதலின் இத்தன்மைய இடரில் அகப்பட்டேன்; முதல் நண்பனுக்குப் பொல்லாதவனானேன்; இரண்டாவது மனைக்கிழத்தியும் இறந்தாள்; வீடுங் காடாயிற்று; இல்லக்கிழத்தியில்லாத இல்லஞ் சுடலையன்றே; ஆதலால் மித்திரா! என் பிழையைப் பொறுத்தி! நான் உனக்குத் துரோகம் நினைத்ததனால் தீயிற் குதிக்கிறேன்' என, இதைக்கேட்டு வானரம், 'எவள் பேச்சினால் நீ கொலைத்தொழிற்கு உடன்பட்டாயோ, அவள் சாவைக் குறித்தே இப்போது கிலேசித்து உயிர் விட நினைக்கிறாய்; அப்படிப்பட்ட தூர்க்குணியின் சாவைக் குறித்துக் களிக்க வேண்டும்; பதியை விட்டுப் பிறனுக்கு உடன்பட்டிருந்தமையால் முன் ஒருத்தியை நரியுஞ் சிரித்தது' என்றது; அப்போது மகரம், 'யாரைப் பார்த்து நரி நகைத்தது?' என, சுழுகன் சொல்லுகின்றது:—

'சம்பகாவதி நகரத்தில் வசித்த தேவதத்தனென்னும் ஒரு விருத்த வணிகன்மனைவி, தன்னாயகனை வஞ்சித்து அவனிடத்துள்ள திரவியத்தையு மெடுத்துக்கொண்டு அந்நியனொருவனைச் சதமென்றெண்ணி, அவனுடன் செல்லும் மார்க்கத்தில், ஒரு நாள் எதிர்ப்பட, 'இவனை நான் இட்டுச் சென்றால் நமக்கு ஆபத்து நேர்வது நிச்சயம்' என்றெண்ணி அவன், அவளது ஆடையாபரணங்களை யெல்லாம் அபகரித்துக்கொண்டு அவளை நட்பாற்றில் விட்டகன்றான். பின்னர் அவள் அதைப் பார்த்துத் தன் மனத்தில் வியாசுலமுற்று, 'நான் செய்த வேலைக்குப் பலன் உடனேதானே கிடைத்தது; இதை அக் கிழப்பினம் அறிந்தால் என்ன செய்யுமோ?' என ஏக்கமுற்றிருக்கையில், ஓர் இறைச்சித் துணிக்கையை வாயிற் கௌவிக்கொண்டு ஓடிவந்த சரி, தண்ணீரினின்றித் துள்ளிக் கரையில் விழுந்த

அன்பளிப்பு
மில்தகவற் செய்கு
யம்பு

மீனைப் பிடிக்க நினைத்து, வாயிலிருந்த இறைச்சியை மீலத்திற் போட்டு, மீனைக் கௌவப் போகையில், அம்மீன் தண்ணீரற் குதித்தது; நரி திரும்பி அத் தசைமண்டை வருவதற்குள்ளே அதை ஒரு பருந்து எடுத்துப்போக, இதைப் பார்த்திருந்த அம்மாது சிரித்த 'மாமிசமும் மற்சமும் போனபிறகு வானத்தைப் பார்த்து ஆவதென்ன?' என, அதைக்கேட்டுச் சம்புகங்குரோதத்தோடே, 'எனக்கு நேரிட்டாற்போலவே நீயும் உன்பதியையும் சோரணையு மிழந்து இப்போது துன்பப்படுகிறாய்!' என்றது.

இப்படி இருவர்க்கும் வாக்குவாதம் நடந்துகொண்டிருக்கையில், இஃது அவளது கணவனுக்குத் தெரிந்து, அவன் அவளை மிகவுந் தண்டித்து ஓட்டிவிட்டான். ஆதலால் அந்தத் துஷ்டையைக் குறித்துச் சோகமுறாமல், முதலாய்! நீ உன்னிடத்திற்குப் போ' என, மகரம் தன் வீட்டுக்குப் போன விடத்தில், அங்கே வேறொரு முதலையிருக்கக் கண்டு, 'நம் இடத்தையும் ஒருவன் கைக்கொண்டான்; இதற்குச் சாமபேத தானதண்டங்களில் ஒருபாயஞ் செய்வதைக் குறித்து நம் முடைய சிநேகிதனைவிடச் சொல்லுகிறவர்களில்லை; ஆதலால் அவனை வினாவவேண்டும்' என்று உறுதிசெய்து மீண்டு நாவன் மரத்தண்டை வந்து சுமுகனைப் பார்த்து, 'மித்திரா! பட்டகாலே படும், செட்டகுடியே கெடும்' என்றாற்போல, என் அபாக்கியத்தினால் என் வீட்டையும் ஒருவன் பிடித்துக்கொண்டான்; இனி நான் என்ன செய்வேன்' என முறையிட, வானரம், 'நன்றிகெட்டவனே! எனக்குப் பொல்லாங்கு தேடின நீ, மறித்தும் முரட்டுத்தனமாய் என்னிடத்திற்கு ஏன்வந்தாய்? மூடனுக்கு உபதேசித்தால், அவன் வீடுடையவனை வீடிழக்கப் பண்ணுவான்' என, முதலை 'இஃது எங்ஙனம்?' என, குரங்கு சொல்லத் தொடங்கிற்று:—

'ஒரு மரத்தின்மேற் கூடுகட்டி அதில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த இரண்டு தூக்கணங் குருவி, பெருமழை பெய்கையிற் குளிரினாலே நளிர் பிடித்துப் பல்லுக்கிட்ட நடுங்கிக்கொண்டு ஒரு மரத்தடியில் ஒதுங்கியிருந்து வருந்துகிற வானரத்தைக் கண்டு 'உனக்குக் கைகால்களிருந்துங் குளர்காற்று முதலிய

வற்றாலாய வருத்தத்தை ஐயோ! நீ ஏன் அனுபவிக்கிறாய்? நீ ஏன் வீடு கட்டிக்கொள்ளவில்லை? என்று இரக்கத்தாற் சொல்ல அதைக்கேட்ட அத்தஷ்டக் குரங்கு 'ஊசி மூஞ்சி மூடா! நீ வல்லவனுக்குப் புத்தி சொல்லுகிறாயா? எனக்கு வீடு கட்டுகிற சக்தி யில்லை; அதைப் பிரித்தெறிகிற சாமர்த்தியம் உண்டு; இத்தா பார்' என்று அதன் கூட்டைப் பிரித்தெறிந்தது; 'ஆதலால், கீழானோர்கட்கு உபதேசிக்கலாகாது' என, முதலை, 'உன் பழைய சிநேகிதலால் உன்னைக் கேட்கிறேன்' என, வானரம், 'நீ அங்கே போய்ப் பகையாளியோடு போர்செய்; மடிந்தாற் சொர்க்கமடைவாய்; வென்றால் வீட்டைந்து சுகமுறுவாய். முன் ஒரு புத்திசாலி உத்தமனுக்கு வணக்கமும், குரனுக்குப் பேதமும், காரியகாரனுக்குத் தானமும், ஈடானவனுக்குத் தண்டமுஞ் செய்தாற்போலச் செய்ய வேண்டும்' என, முதலை 'அஃது எங்ஙனம்?' என, சுமுகன், சொல்லலுற்றது;—

'இம் மலையின்மேற் சதுரனென்னும் ஒரு நரி பசியுடனே இரைதேடித் திரியுங்கால், ஒரு செத்த யானையைக் கண்டு அதன் தோலைக் கிழித்து இறைச்சி தின்னும் வல்லமை அதற்கு இன்மையால் அஃது அங்கு உட்கார்ந்திருக்கையில், அங்கே வந்த சிங்கத்தைக் கண்டு தண்டனிட, அது "நீ யார்?" என, நரி 'நான் தங்களடியேன்; தாங்களடித்த யானையைக் காத்து உட்கார்ந்திருக்கின்றேன்' என, சிங்கம் 'இது நான் கொன்ற தன்று; வேறொருவன் கொன்றெறிந்தானோ? அன்றித் தானாய் மடிந்ததீதா? எப்படி யிருந்தாலும் இதை நான் புசியேன்; இஃது உனக்கு வேண்டுமானால் எடுத்துக்கொள்' என, நரி 'சுவாமீ, இஃது யோக்கியந்தான்; பெரியோர்கள் தம் ஆண்மையாலே சம்பாதிக்கின்றார்கள்' என, சிங்கம் அதைக் கேட்டு வேறொரு வனத்திற்குப் போக, பின்பு நரி அங்கே வந்த ஒரு புலியைப் பார்த்து, 'மாமா! நீ இக்காலன் முகத்தில் ஏன் எதிர்ப்பட்டாய்? இவ்வியானையைக் கொன்ற மிருகந்திரன், 'இங்கே புலி வந்தால் அதற்குத் தெரியாமல் எனக்கு வந்து சொல்வாயானால், நான் அதைக் கொன்றெறிவேன்; நான் முன்னே ஒரு யானையை யடித்து மூழ்கப் போனவிடத்தில் ஒரு புலி அதை எச்சிற்பண்ணிற்று; அது முதலாகப் புலியைத்

தேடிப்பார்த்தும் அகப்படவில்லை' என்று என்னுடன் சொல்லி யிருக்கின்றான்' என்றது.

புலி, அச் சிங்கத்தின் உத்தரவைக் கேட்டு மிகவுந் பயந்து, 'மருமகனே, எனக்குப் பிராணதானங் கொடு, எனச் சொல்லிக்கொண்டே ஓடிப்போயிற்று. பின்னொரு வானரத் தைக் கண்டு, 'முன்னே வந்த ஒரு தஷ்டனைக் கும்பிட்டுப் போக்கினோர்; பின் வந்தவனைப் பேதிக்கீதாம்; இப்போது இதன் கையால் இதைக் கிழிப்பிக்கவேண்டும்' என்று இப்படித் தன்னுள்ளே நிச்சயித்துப் பின்பு, "வானரா! நீ நெடுநாட் சென்று வந்தாய்; அன்றியும் பசித்திருக்கின்றாய்; ஆதலால் எனக்குச் சிங்கங் கொடுத்த இவ்வியானை யிறைச்சியில் நீ கொஞ்சந் தின்று, சிங்கம் வருவதற்கு முன்னே சீக்கிரமாயோடிப்போ' என, குரங்கு அதைக்கேட்டு யானையைக் கிழிக்க, அதைப்பார்த்து நரி, 'வானரா! சிங்கம் சமீபத்தில் வந்தது; இனி, நீ விரைவில் ஓடிப்போ' என, அதைக்கேட்டுக் குரங்கு ஓடியது. பின்பு அது பிளந்தவிடத்திலிருந்த மாமிசத்தை நரி தின்னுகையில், அங்கே வந்த வேறொரு நரியைச் சண்டையிட்டுத் துரத்தி, தான் வேண்டுமட்டும் இறைச்சிகளைத் தின்றது; ஆதலால், நீ அம்மகரத்தைக் கொன்று உன் வீட்டிற் சுகமாய் இரு; வேறொரு தேயத்திற் செளக்கியமெல்லாங்கிடைக்குமாயினுந் தனக்குச் சிநேகன் அங்கு ஒருவனும் இல்லாவிட்டாற் சித்திராங்கன்போல் தீங்குகள் அனுபவிக்க வரும்' என, முதலை, 'சித்திராங்கனுக்கு எப்படி அவஸ்தை நேரிட்டது?' என, வானரஞ் சொல்லத் தொடங்கிற்று;—

'அயோத்தியா நகரத்திலிருந்து சித்திராங்கனென்னும் ஒரு நாய், பஞ்சத்தினுற் சோறு கிட்டாமல் மறு தேயத்திற்குச் சென்று ஒரு கிருகஸ்தன் வீட்டுக்குப் போய், அவ்வீட்டுக்காரி சோறு போட்டு ஆதரித்ததனால் அன்றுமுதல் வெகு நாள் வரைக்கும் அங்கேயிருந்து, ஒருநாள் சுகசமாய் வீட்டுக்கு வெளியே வந்தது; வந்தவுடனே அவ்வூர் மற்றைய நாய்கள் அதன்மேலே விழுந்து அநேகவிடத்திற் கடித்து அதன் உதிர மாமிசங்களை வெளிப்படுத்திதைதனாற் சித்திராங்கன் மிகவுந் துக்கமடைந்து, 'என்ன பஞ்சம் வந்தாலும் சுவயதேசத்தை விட்டு வரலாகாது' எனத் தனக்குள் தேறி மீண்டு அயோத்

திக்கு ஓடிவந்த மாத்திரத்தில்; அதற்கு உறவாகிய நாய்கள், 'சித்திராங்கா! அத் தேயம் எப்படியிருக்கிறது?' என, சித்திராங்கன், 'அத்தேயம் செழிப்பாயிருக்கின்றது; மாதர்களும் தயா சாலிகளாயிருக்கிறார்கள்; சசாத்மித்திரத்தவமில்லை; ஆதலால் இவ்வவஸ்தை நேரிட்டது' என்றது; ஆதலால், 'தன்னிடத்தில் இருப்பதுபோலச் சுகம் வேறில்லை யென்கின்றேன்' என, முதலை அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் போய் அவ்வண்ணமே எதிரியுடனே பொருது தன் வீட்டை மீட்டுக்கொண்டு அங்கேயே வாழ்ந்திருந்தது.

ஆதலாற் பராக்கிரமத்தினாற் பாக்கியம் வழிதேடி வந்தடைகின்றது.

பரிக்ஷ வினாக்கள்: 1. முதலை குரங்கு என்னு மிரண்டினையும் பற்றிய கதையைச் சுருக்கி யெழுதுக. 2. சம்புகம் தன்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கப் பெண்ணுக்கு என்ன நியாயஞ் சொன்னது? 3 'என்ன பஞ்சம் வந்தாலும் சுயதேசத்தை விட்டு வரலாகாது' என்று சித்திராங்கனென்றும் நாய் எந்தச் சமயத்திற் சொன்னது?

இலக்கணம்: ஒருவர், பேதை, ஊமை என வரும் பெயர்கள் உயர்திணை ஆண் பெண் என்னும் இருபாலுக்கும் பொதுப் பெயர்களாம்,

உ—ம்: ஆடவருள் ஒருவர் அறத்தின்வழி கிற்பார்;
மகளிருள் ஒருவர் கற்புவழி யொழுகுவார்;
பேதை யீவன், பேதை யீவன்;
ஊமை யவன், ஊமை யவள்.

ஒருவர் என்பது விசுதி நோக்கிப் பலர்பால் வினையைக் கொண்டு முடிந்து சொல்லாற் பன்மையெனினும், பகுதிநோக்கிப் பொருளால் ஒருமையேயாகும்.

சூத்திரம்: "ஒருவ ரென்ப துயரிரு பாற்றும்ப் பன்மை வினைகொளும் பாங்கிற் றென்ப".

வினா: தொழிற்பெயர்கள் மூவிடங்களில் எவ்விடத்திற்கு உரியன? தொழிற்பெயரை வேறு எவ்வாறு சொல்வது? தொழிற்பெயருக்கும் வினையா லணையும் பெயருக்கு மிடையே யுள்ள பேத மென்ன? வினையா லணையும் பெயர் மூவிடங்களிலும் வர உதாரணங்கூறுக.

9. ஆரணியகாண்டம் I.

[இதுவும் அடுத்த பாடமும், கம்பராமாயணத்துள்ள ஆரணிய காண்டத்தை ஆகாரமாகக்கொண்டு, இப் பாலபாடங்களை எழுதியுள்ள ஆசிரியரால் நாடகரூபமாக எழுதப்பெற்ற ஆரணிய காண்டத்திலிருந்து தொகுக்கப்பட்டன; இப்பாடத்தில் மாரீசன் மாயமாக வந்தலும், இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து செல்வதும், அடுத்த பாடத்தில் இராமலக்குமணர் சீதையைத் தேடித்திரிதலும், திரியும்போது சடாயுவைக் காண்டலும் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.]

அங்கம் 3.

காட்சி 1.

காலம்: முற்பகல்

இடம்: ஸ்ரீராமர் ஆச்சிரமும் அதற்கணித்தான சோலையும்.

[சீதாதேவி அயலேயுள்ள பூஞ்சோலையிற் சென்று பூக்கொய்கின்றாள்; அபூர்வமான பொன்மான் வடிவுகொண்ட மாரீசன் ஆங்குச் செல்ல, வனத்திலுள்ள மான்களெல்லாம் அப் பொன்மாளைக் கண்டு தொடர்கின்றன. பொன்மான் சீதையின் கண்களுக்குப் புலப்படுதலும் சீதை அதனைக்கண்டு ஆச்சரியமடைகின்றாள்].

சீதை: ஆ! இது என்ன ஆச்சரியம்; இந்த வனத்திலும் இதற்கு அயலேயுள்ள வேறு வனங்களிலும் பலநாட் பயின்றாள்; எத்தனையோ அற்புதமான மிருகங்களையும் பட்சிகளையும் பார்த்துள்ளேன்; ஆனால் இப்படியான ஒரு சுவர்ண மாளை நான் ஒருபோதும் கண்டதில்லை; இது விண்ணாலக மாளே, இல்லையேல் ஈசன் திருக்கரத்திற் பொருந்திய தெய்வீக மாளே; ஐயையோ! இது என் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்கின்றதே; (இதற்கிடையிற் பொன்மான் அப்பாற் செல்ல முயல்கின்றது) ஆ! ஆ! இந்த மான் ஏகிவிடும்போற் காணப்படுகின்றதே; இந்த க்ஷணமே என் பிராணநாதரிடம் ஓடிச் சென்று இதனை அகப்படுத்தித் தருப்படி கேட்பேன். (விரைந்து செல்கின்றாள்)

இராம: கண்ணே! ஜானகி, என்ன விசேஷம்? மகிழ்ச்சியுடன் விரைந்து வருகின்றனையே.

சீதை: பிராணபதி! விரைவில் வாருங்கள்; ஆங்கே பாருங்கள்; நான் முன் எக்காலத்துங் கண்டிராத சுவர்ணமான் ஒன்று பல மான்கள் தற்குழ எங்கள் பூஞ்சோலையில் வந்து உலவுகின்றது; அதன் உடம்போ பசும் பொன்னிறமானது; புள்ளிகள் வானத்துள்ள வெள்ளிபள் போன்றன; செவிகளுங்கால்களும் மாணிக்க ரத்தின மயமானவை

இராம: கண்ணே, அப்படியா! வருதி பார்ப்போம். (சிறிது தூரஞ் சென்று மாணிக்கண்டு) ஆம், ஆம், இப்படியான அழகுடன்கூடிய மாணையான் முன்னர்க் கண்டதில்லை; என் உள்ளம் இம்மாணிடத்திற் செல்கின்றது; ஜானகி, இதைப் பிடித்து உன்னிடந் தரவா?

இலக்கு: (பின் வந்தவர்; இது மாயமான் என்றுணர்ந்து, தமையனை விரயத்தோடு பார்த்து,)

அண்ணா, இப்படியான மான் உலகத்திலில்லை; இது மாயமான யிருக்கவேண்டுமென என் மனத்திற் சந்தேகம் எழுகின்றது.

இராம: தம்பீ,

“நில்லா வுலகின் நிலைநேர் மையினால்
வல்லா ரும்உணர்ந் திலர்மன் னுயிர்தாம்
பல்லா யிரகோடி பரந்து ளவால்
இல்லா தனஇல்லை இளங் குமரா”.

பல பேதங்களோடு கூடிய இந்தப் பூவுலகில் உள்ள ஜீவராசிகளின் நுட்பங்களையும் அமைப்புக்களையும் மகா ஞானிகளும் உள்ளபடி அறிந்துள்ளார் என்று சொல்லல் முடியாது; எந்தப் பொருளை உலகத்தில் உண்டென்றும் இல்லையென்றும் சொல்லுதல் முடியும்? நாம் கண்ணூரக் கண்டவை மாத்திரமல்லாமல், இன்னும் எத்தனையோ சிருஷ்டி பேதங்கள் உண்டென்று காதாரக் கேட்டிருக்கின்றோம்; மாநசவாஸியின்கண்ணே பொன்மயமான ஏழு அன்னங்கள் உண்டென்று சொல்லுகிறார்களே; அது பொய்யா? அப்படியே பிரமசிருஷ்டியில் இது ஒரு விசேஷமாக இருத்தல் கூடும். உயிர்களைடுத்த யோனி பேதங்கட்கு வரையறையில்லை; முடிவுமில்லை.

சீதை: (மெல்ல) ஐயையோ, அந்தப் பொன்மான் அப்பால் ஓடிவிடும்போற் காணப்படுகின்றதே; போனால் மீண்டு வரமாட்டாதே.

இராம: கண்ணே! சஞ்சலப்படாதே, யான் அதனைப் பிடித்து, நீ வைத்து விளையாடும்வண்ணந் தருகின்றேன். (இலக்குமணரை நோக்கி) இந்த மாளை அவதானமாகப் பார்க்குதி; இதனைத் தைவிகமான் என்று சொல்வதன்றி மாயமானென்று சொல்வது அடுக்குமா? அறுமுகன் திருப்பாகத் தமர்ந்த வள்ளி நாயகியை ஈன்றதும் ஒரு மான்தானே; அம் மான்போல் இம் மாணும் இருக்க வொண்ணாதா? இளையோனே, இதிற் சந்தைகப் படாதே

வரிசிலை மறைவ லோனே, மான்இதன் வடிவையுற்ற
அரிவையர் மாந்தர் யாரே ஆதரங் கூர்கிலாடார்;
உருகிய மனத்தவாகி ஊர்வன பறப்ப யாவும்
விரிகடர் விளக்கங் கண்ட விட்டிப்போல் வீழ்வகாணய்.

வில்லில் வல்ல என் அருமைத் தப்பீ! இந்த மாளைக் கண்ட மாத்திரத்தே இக்கானகத்துள்ள விலங்குகளும் பட்சி சாலங்களும் விளக்குச் சுடரைக்கண்ட விட்டிலைப்போல மருண்டு தொடர்கின்றன என்றால், ஆடவராகட்டும் மகளிராகட்டும் யார்தான் இதனைக்கண்டு ஆசைப்பட மாட்டார்?

இலக்: அண்ணா, இது மாயமானாகட்டும், இல்லைபேற் பொன் மான் ஆகட்டும், காரியமில்லை; நாம் பார்த்துவிட்டோம்; ஆதவின் இனி எங்கள் ஆச்சிரமத்திற்கு மீண்டு செல்லலாமே.

சீதை: (இதற்கிடையில்) பிரானேசா! அந்த மான் போகப் பார்க்கிறது; விரைவிற் பிடித்துத் தாருங்கள்; நாம் அயோத்திக்கு மீண்டுபோகும்போது இதனையும் உடன்கொண்டு சென்று அங்கே என் தங்கைமாருடன் இப்பொன்மானை இனிது வைத்து விளையாட ஆசைப்படுகிறேன்.

இராம: கண்ணே, சீதா! நீ கலங்காதே; யான் இப்பொழுதே இதனைப் பற்றித் தருகின்றேன். (என்று பிடிக்க முயல்கின்றார்).

இலக்கு: (வணங்கித் தடுத்து) அண்ணா, இளையவன் வார்த்தை யென்று இகழவேண்டாம்; இங்குள்ள இராக்கதர்கள் எங்கள்மீது மிக்க குரோதம் பூண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அனுப்பிய மாயமான் இது என்று என்னுள்ளத்திற் புலப்படுகின்றது; சிறியேன் சொல்லுவது நிசமென்பது கடைசியில் தெரியும்.

இராம: தம்பீ, என்னைத் தடுக்காதே; இது உண்மையான மாணாக்கிருந்தால், பிடித்து ஜானகியிடம் கொடுக்கலாம்; அப்படியன்றி மாயமானால் என் அம்பினால் இதன் உயிரை மாய்ப்பேன்; இப்படிச் செய்வதினால் ஒரு அரக்கனைக் கொன்றமை யாகிய நன்மையும் வந்து நம்மை படையும்.

இலக்கு: அண்ணா, இந்த மான் மாயமானென்பது மாத்திர மல்லாமல், இதனைத் தூண்டிவிட்டு இடர்வினைக்கச் சமயம் பார்த்துக்கொண்டு கரந்து நிற்பவர் யாரென்பதுந்தெரிய வில்லை; இது இங்கேவந்த ஏது என்ன என்பதும் விளங்க வில்லை. இந்த மான் விஷயமாக என் மனம் பெரிதும் உளைகின்றது. அல்லாமலும் தவறாமல் பூண்ட எங்களுக்கு இந் தச் சமயத்தில் மிருகவேட்டை அடுத்ததன்று. ஆதலால், என் அரிய அண்ணா, உமது பாதங்களை மீட்டும் நமஸ்கரிக்கின்றேன்; இந்த ஒரு முயற்சியையும் விட்டுவிடுதிர்.

இராம: (நகைத்து) தம்பீ, இது மாயமான் என்றும் இதனைத் தூண்டி மறைந்து நிற்பார் வஞ்சனை யரக்க ரென்றும், அவர்கள் வலிமையிற் சிறந்தவ ரென்றும் மதித்துப் பயந்து நான் இம்மாணக் கொல்லாது விடுவேனையானால் அரக்கரை நாசஞ்செய்யப் பூண்ட எங்கள் விரதம் பங்கப்படுமல்லவா? அல்லாமலும், இந்த இராக்கதரால் என்ன கெடுதி செய்ய முடியும்? பார், ஒரு நொடியில் இந்த மானின் உண்மையையும் பொய்ம்மையையும் காட்டி வைக்கின்றேன். நீ கவலைப்படாதே.

இலக்கு: அண்ணா, எந்தக் காரியத்தையும் முந்தியே தேர்ந்து பின் செய்வதே முறையாகும்; இந்த மாயமானை நானே தொடர்ந்து சென்று பிடிக்கிறேன். இதனைத் தூண்டி

விட்டுப் பின் கரந்து நிற்போர் யாரும் எதிர்ப்பட்டால் அவர்களின் வலியையும் ஆவியையும் கெடுக்கின்றேன்; எனக்கு அநுமதி தந்தருள வேண்டும்.

சீதை: பிராணநாதா, தேவரீர் இம்மாணைப் பிடித்து எனக்குத் தந்தருளமாட்டீர்களா?

(என்று சொல்லி ஊடிச் சிறிது தூரத்திற் செல்கிறாள்.)

இராம: தம்பீ, ஜானகி வருந்துகின்றாள்; நானே உந்த மாணைப் பிடித்து வருகின்றேன்; நீ இவளைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுகி; சஞ்சலப்படாதே.

இலக்கு: அண்ணா, மாரீசன் சுவாகு என்பவருள் சுவாகு உமது சரத்தால் பாண்டுபோக, மாரீசன் மான் வடிவங்கொண்டு சென்று சமுத்திரத்திற் புகுந்து ஒளித்தானல்லவா? அவனே இப்பொழுதும் மான் வடிவங்கொண்டு வந்தானென் றெண்ணியே மனம் பதறுகின்றது. ஏதோ நடப்பது நடந்தேதிரும்; என் அரிய அண்ணா, ஷேமமே சென்று பற்றி மீண்டு வருகிர்.

[என்று கூறிப் பன்னசாலையின் புறத்தே நின்று சீதையைக் காக்க, இராமபிரான் மாணைத் தொடர்ந்து செல்கின்றார்.]

அங்கம் 3.

காட்சி 2.

காலம்: நண்பகல்.

இடம்: ஸ்ரீராமர் பன்னசாலைக்குச் சேய்மையிலுள்ள ஆரணியம்.

[“மந்திரத் தினையோன் சொன்ன
வாய்மொழி மனத்துக் கொள்ளான்;
சந்திரற் குவமை சான்ற
வதனத்தாள் சலத்தை நோக்கிச்
சந்திரப் பவளச் சேவ்வாய்
முறுவலன் சிகரச் சேவ்விச்
சந்திரத் தோளி னுன்அம்
மானினைத் தொடர்த லுற்றான்.”]

[ஸ்ரீராமர் தமது தம்பியின் வார்த்தையை அலட்சியஞ் செய்து, சீதாபிராட்டியின் வேண்டுகோளின்படி அந்த மாய மானைத் தொடர்ந்து போகின்றார்; அந்த மான் மெல்ல மெல்ல அடிவைத்துச் செல்லும்; இராமர் தன்னை நெருங்கித் தொடர்வதைக் கண்டு வெருண்டு தள்ளிக் குதித்து ஓடும்; இராமபிரானும் விரைந்து துரந்து செல்ல, மான் வெறித்த பார்வையுடன் வாயுவேகமாகவும், மனோவேகமாகவும் ஓடத் தலைப்படும்; அப்படி ஓடும்போது அபலையுள்ள மலையிற் பாய்ந்து ஏறும்; பின் சிகரத்தினின்றுங் கீழ் குதிக்கும்; இராமர் விரைந்து செல்லின், மானும் விரைந்து செல்லும்; அவருடைய கைக்கு அகப்படுவதுபோற் காட்டி அவர் பற்றப் போக மிகவுஞ் சேய்மையிலே அம்பெனச் சென்று நிற்கும். இப்படி அந்தமான் “மன்றலங் கோதை மாதர் மனபெனச் சென்றதம்மா.” அந்த மானுடைய செலவையும் செயல்களையும் கண்டு இராமபிரான் பின்வருமாறு சிந்திக்கின்றார்:]

“ஓகா, நான் பன்னசாலையை விடுத்து என்ணையறி யாமலே இந்த மானைத் துரந்துகொண்டு வெகுதூரம் வந்து விட்டேன்; இது நிசமான மானன்று; என் அருமைத்தம்பி சொன்னபிரகாரம் அரக்கன் செய்யும் மாயம் என்பதில் எள்ளளவுஞ் சந்திகமில்லை; இதனை இன்னமுந் துரப்பது மதியினமாகும்; இது மாயமோ இன்றேல் நிசமோ என்பதை இந்தகஷணமே எனது சரமொன்றால் அறிகின்றேன்” [என்று சொல்லி அதன்மேற் பாணப் பிரயோகஞ் செய்ய நிச்சயிக் கின்றார்]

“ஐயையோ, இனி இவன் என்னுயிரை இவ்வுடலோடு வைத்திருக்கமாட்டான்; இவன் முகத்திற் பெருஞ் சிற்றக் குறி தோற்றுகின்றது; இயலுமானால் இவனுடைய இலக்குக் குத் தப்பி உயிர்பிழைப்பேன்.”

[என்று மாரீசன் வானத்தை நோக்கித் தள்ளி எழுந் தான். அதுகண்ட இராமர் கொடிய பகழியொன்றைத் தமது வில்லில் அருசந்தித்து அந்த மான்மீது எய்ய, அந்த அப்பு மானின் பிட்டத்திற் பட்டு ஊடுருவி வாய்வழியே செல்ல,

மான் பதைபதைத்து, துடிதுடித்துக் கதறி இராமபிரா
னுடைய குரலில்

“ஹா! ஸீதா! லக்ஷ்மண! அபயம்”

என்று கத்திக்கொண்டு, மலையின் சிகரம் முறிந்து மண்ணிடை
வீழ்ந்தவாறு, நிலத்தில் சீழ்ந்து மாண்டுகிடந்தது.]

இராம: ஐயையோ, என் அருமைத்தம்பி, என் உற்றதுணைவன்,
என்பொருட்டு உயிர் வாழ்பவன், அந்த இலக்குமணன்
சொன்னது நிசம், நிசம்; அவன் என்னைத் தொடரவேண்டா
மென்று தடுத்தது சரி, சரி; நான் இன்னமும் இங்கே நின்று
காலதாமசஞ் செய்யவொண்ணாது; மாயமானாய் வந்த அரக்கன்
மாரீசனாதல் கூடுமென்று என் உடற்பிறப்பாயுள்ளவன் மூன்பு
சொன்னானே; அவன்தானே என்று அணிமையிற் சென்று
பார்ப்போம்.

(இறந்து கிடக்கும் மானுக்குச் சமீபமாகச் சென்று
மாரீசன் சுவயவுருவத்துடன் மாண்டு கிடப்பதைக் கண்டு
ஆச்சரியமடைந்து.)

அடா நீசா, நீயா துணிந்துவந்து இப்படி எம்மை
வஞ்சிக்க நினைத்தாய்? முன் இருமுறை என் சரத்திற்குத்
தப்பி ஒளித்தோடினாயே; இந்த முன்றாமுறை உன் பொல்
லாத விதியே உன்னைப் பிடர் பிடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு
வந்து என் பாணத்திற்கு இலக்காக்கிவிட்டது. அடா, அரக்
கனே, நீ உயிருடன் இருக்கும்போதும் எமக்கு தூர்வினைக்க
முயன்றாய்; இப்பொழுது இறந்தபின்னும் என்ன என்ன
இடர்களை எமக்கு வினைக்க நினைத்தனையோ யா மறியேம்.
ஆர், ஆம், இந்த இராக்கதன் இறந்தபட்டு வீழும்போது
ஹா, ஸீதா, லக்ஷ்மண, அபயம் என்று என் குரலில் ஓல
மிட்டு வீழ்ந்தான்; இதற் கிருத்திரமம் இருக்கக்கூடும்;
எனக்கு ஏதும் அபாயம் நேர்ந்ததென்று அபலையாகிய ஜானகி
சஞ்சலமடைவளே..... இல்லை, இல்லை, அவள் அப்படிச்
சஞ்சலமடைந்தாலும் அங்கு நிற்கும் இனையவன் அவனைத்
தேற்றுவானல்லவா; மனமே, கிலேசப்படாதே; ஆனாலும் நான்
ஒரு க்ஷணப்பொழுதாயினும் இங்கே தாமதிப்பது புத்தியா
எ-9.

காது; இவன் மாண்டுபோதற்கு மாத்திரம் இங்கே வந்தா
னென்று நாம் எண்ணுதல் பழுது; ஏதோ நேரப்போகும்
பெரும் அநர்த்தத்திற்கு உற்பாதமாகவே இவன் இங்குவந்து
உயிர்விட்டான்.

(என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு விரைந்து மீண்டு செல்கின்றார்.)

பரிஷை வினாக்கள்: 1. இலக்குமணன் அந்த மாண்பு பிடிக்க
வேண்டாமெனத் தமயனுக்குத் தடுத்துச் சொன்னதன் காரணமென்ன?
2. அதற்குத் தமயன் சொன்ன சமாதானமென்ன? 3. “மன்றலங்
கோதை மாதர் மனமெனச் சென்றதம்மா” எது சென்றது? ஏன் மாதர்
மனத்தை ஒப்பாகச் சொன்னார்? 4. தம்பி சொன்னது சரியென்பதை
இராமர் எப்பொழுது உணர்ந்தார்?

இலக்கணம்: ஒரு பொருளின் இயற்பெயர் அப்பொருளோடு
தொடர்புடைய பிற்தொரு பொருளுக்குத் தொன்றுதொட்டு வழங்கி
வரின், அது ஆகுபெயர் எனப்படும். பொருளாகுபெயர், இடவாகு
பெயர், காலவாகுபெயர், சிணையாகுபெயர், குணவாகுபெயர், தொழி
லாகுபெயர், எண்ணலளவையாகுபெயர், எடுத்தலளவையாகுபெயர்,
முகத்தலளவையாகுபெயர், நீட்டலளவையாகுபெயர், சொல்லாகு
பெயர், தானியாகுபெயர், கருவியாகுபெயர், காரியவாகுபெயர், கருத்தர்
வாகுபெயர், உவமையாகுபெயர் என ஆகுபெயர் பதினாறு வகைப்படும்.

குத்திரம்: “பொருள்முதல் ஆரெடு அளவைசொல் தானி
கருவி காரியம் கருத்த னுதியுள்
ஒன்றன் பெயரான் அதற்கியை பிறிதைத்
தொன்முறை யுரைப்பன ஆகுபெயரே”

வினா: உயர்திணை ஆண்பெண்ணென்னும் இருபாலுக்கும் பொதுப்
பெயர் எவை? இவற்றை உதாரணங்காட்டி விளக்குக. ஒருவர் என்னுஞ்
சொல் ஒருமையா? பன்மையா?

10. ஆரணியகாண்டம் II.

அங்கம் 3.

காட்சி 3.

காலம்: நண்பகல்.

இடம்: ஸ்ரீராமர் பன்னசாலை.

[ஸ்ரீராமபிரான் குரலைப்போல் மாரீசன் இட்ட அபயக்
குரலைக் கேட்டுச் சீதை தன்னாயகன் குரல் என்று எண்ணி
ஏங்கிப் பதைத்துத் துடிதுடித்துக் கலங்குகின்றாள்].

சீதை: ஐயையோ! நான் கொடியவள், சண்டாளி, மாய மாணைப் பிடித்துத் தாருங்கள் என்று சொல்லி என் வாழ்க்கைக்கு முடிவுதேடிவிட்டேனே; இப்பொழுது என் காதிற்பட்ட சத்தம் என் பிராணபதியின் இனிய குரல் என்ற திற் கொஞ்சமுஞ் சந்தேகமில்லை; ஐயோ! சிவமே, நான் என்ன செய்வேன்; நான் ஒன்றை நினைக்கத் தெய்வ மொன்றை நினைத்ததே; ஆ! ஆ! முடிந்தது என் குடி!

(என்று சொல்லி அயர்ச்சி யடைகிறாள். பின் ஒருவாறு தெளிந்து அயலே நிற்கும் இலக்குமணரை வெறுப்போடு பார்த்து)

இனையபெருமானே! என் பிராணநாயகர், சூரியகுல திலகர், உமது உடற்பிறப்பு, வஞ்சக அரக்கனுடைய மாயத்தில் அகப்பட்டு அபயமென ஓலமிடவும், அதனைக் கேட்டும் கேளாதவர்போல் இன்னமும் என் மருங்கில் நிற்கின்றீரே.

இலக்கு: (இப்படிச் சொல்லக்கேட்டுத் திடுக்குற்றுத் தமயன் மனைவியை வணங்கி)

அன்னையே, ஏன் நடவாத கருமத்தை நடந்ததென மதித்து வீணை சஞ்சலப்படுகின்றீர்? சூரியகுலத்து வீரனும் எங்கள் தமயனானுக்குப் பத்தினியாகியும் தாயே, நீர் அவருடைய பாராக் கிரமத்தை இன்னமும் உள்ளபடி அறிந்தீர்போலும்; அம்மா! எங்கள் அண்ணர் சிறிது சீற்றங் கொள்வரேல் பிருதுவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் பஞ்சபூதங்களும் அஞ்சமே; தாயே! இராகவனுக்கு ஏதும் இடையூறு நேருமேல் சூரிய சந்திரர் நிலை குலைவரே; அசலமெனப்படும் மலைகள் சலன முறுமே; அண்டகடாகங்கள் பிளந்துபோமே; மூவுலகமும் கம்பிதமுறுமே; அரக்கர் குலம் முழுவதும் திரண்டுவந்தாலும் திரணமாக மதிக்கும் எங்கள் அண்ணனுக்கு இந்தப் புல்லிய ஒரு அரக்க மகனால் அபாயம் நேருமென்ற ஏங்குகின்றீர்? அன்னையே! நீர் சஞ்சலப்படவேண்டாம்; அண்ணனுடைய ஆற்றலைத் தம்பியர் நாங்கள் அறிவோம்; நீர் ஏழமைகொண்டு வருந்துகின்றீர். இது வேறொன்றுமல்ல; தமயனார் அந்த மாய மாணை அகப்படுத்தலாமென நெடிது தூரந் தூரந்து சென்றும் அது அகப்படாமையினால் அதன்மீது பாணத்தைத் தூக்க,

அந்த மாயமான் இறந்துபட்டு விழும்போது வஞ்சனையால், அண்ணன் குரல்போல் அபாயக்குரலிட்டு வீழ்ந்ததாகும். இந்த உண்மையை ஒரு ஊணப்பொழுதில் அறிவீர்.

சீதை: (மனப் பதைப்புஞ் சிற்றழ முடையவளாய்)

இனையவரே, நீர் தாமதித்து நிற்கும்நிலை நல்லாயில்லை; ஒருவரோடு இன்னொருவர் ஒருநாட் பழகினாலும், அவர்க்கு வருந் துயர் தமக்கென மதித்து அத்துயரை நீக்கக்கருதுவர்; உடன்பிறந்த தமயனுக்கு ஆபத்த ஏற்பட்டதென அறிந்து கொண்டும் இத்துணைநேரம் மனம் பதறாமல், கிலேசப்படாமல், இரத்தந்துடியாமல், நீர் என்னருகில் நிற்கின்றீர்; என் பிராண நாயகர் உயிர் நீங்கின் நான் பிராணனுடன் இருப்பேனென்றா நினைக்கின்றீர்?

(என்று சொல்லி வெறுத்துத் தன்னுயிர்விடக் கருதிக் காட்டாக்கினி யெரியுமிடத்திற்குச் சீதை போக முயல்கிறாள்)

இலக்கு: (அங்ஙனஞ் செல்ல முயன்ற சீதையைத் தடுத்து நிலத்தைப் பார்த்தபடி மிக்க விரயத்தோடு)

தாயே, நீர் உயிர்விடவேண்டாம்; உம்முடைய சொல்லைத் தட்டி நடக்க எனக்கு அதிகாரமில்லை; நான் இதோ போகின்றேன்; அம்மா, அண்ணன் கட்டளையைக் கடந்து என்னைப் போவென்று சொல்லுகின்றீர்; ஆதலால் நான் மும்முறையும் போகின்றேன்; நான் இந்த இடத்தைவிட்டு மறையவே கேடு வந்துசேரும் என்பது நிசம். நீரோ தனியே இருக்கின்றீர்; இதனை நினைக்க என் மனம் வேகின்றது; எது நடக்க வேண்டுமோ அது நடந்தீதீரும்; வெஞ்சின விதியினை வெல்ல வல்லமோ!

(என்று சொல்லிப் போகின்றார். போகும்போது பின் வருமாறு சிந்திக்கின்றார்.)

ஆ! என் நிலைமை இருந்தபடி யென்னை? நான் போகாது இங்கு நிற்பேனையானால் அண்ணன் தேவி உயிர் விடுதல் திண்ணம். போவேனையானால் வஞ்சனை வருவதும் நிசம்; ஐயோ! இருதலைக் கொள்ளியினுள் எறும்புபோலானேன்.

அம்மம்! நான் பூர்வசன்மத்திற் பெரும்பழி செய்தேனே! இப்படியான நிலைமை எனக்கேன் வருவான்? கேடு வந்தபின் சிந்தித்து ஆவதென்ன? என் அண்ணன் தேவ் சொன்ன சுடு மொழி இராகவன் சரத்தினைக் காட்டிலுங் கொடியது; அவள் சொல்லிய ஒவ்வொரு சொல்லும் என் மனசைப் போழ்கின்றன; வில் லம்பிலுஞ் சொல்லம்பே கொடியது; இந்த உலகத்தின் இயற்கை இருந்தபடி யென்னே! நாம் எவ்வளவு விசுவாசமாக நடந்தாலும், பொல்லாத உலகத்தோர் நம்மை விபரீதமாக நினைக்கின்றனர். விதியே, பொல்லாத விதியே, பெற்ற தாய் போன்ற அண்ணன்தேவி சந்தேகப்படும் வண்ணம் என்னை வைத்த விதியே, இன்னும் என்ன என்ன பொல்லாங்கைத் தேடிவிட நிற்கின்றாயோ யான் அறியேன்; வருந்தி ஆவ தில்லை; தேவிக்கு ஏதும் ஆபத்து நேர்ந்தாலும் எங்கள் தந்தை போன்ற சடாயுபகவான் காப்பன்.....

(இவ்வாறு சிந்தித்துக்கொண்டு இலக்குமணர் போய் மறை கின்றார்.)

அங்கம் 3.

காட்சி 4.

காலம்: நண்பகல்.

இடம்: சிதாதேவியின் பன்னசாலை.

[இலக்குமணர் தமயனைத் தேடிச்செல்ல, சிதை மிக்க கவலையோடு தன்னந்தனியே இருக்குஞ் சமயத்தில், துறவி வேடம்பூண்டு, கரத்தில் திரிதண்டேந்தி, வழிநடந்து அலுத்தான் போலவும் பெரும் பசியுடையான் போலவும் தளர்ந்த நடையினனாய், அறமூப்படைந்த சந்நியாசியாய், சாமவேத கானஞ் செய்துகொண்டு இராவணன் சிதையிருக்கும் பன்ன சாலையை அடைகின்றான்]

இராவண: சம்பு, மகாதேவ! யார் அப்பா, இந்த ஆச்சிரமத் துள்ளார்?

சீதை: (வெளியே வந்து அதிதியெனக் கண்டு வணக்கத்தோடு ஆசனமிட்டு) சுவாமி, இந்த ஆசனத்தில் எழுந்தருள வேண்டும்.

இராவண: (இட்ட ஆசனத்தில் இருந்து திரிதண்டைப் பக்கத்தே வைத்துவிட்டு, சீதையைப் பார்த்து)

ஹே, அம்மா; இது எந்த முனிவருடைய ஆச்சிரமம்? நீர் யார்? சொல்லவொண்ணாதா?

சீதை: சுவாமீ, தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் சிரேஷ்ட புத்திரர், தமது சிற்றன்னை வாக்கியத்தைச் சிரமேற்கொண்டு தம் அருமைத் தம்பியாரோடு அயோத்தியை விடுத்து இங்குவந்து வசிக்கின்றார். அந்தப் புருஷோத்தமருடைய திருநாமத்தை உலகம் அறிபுமாதலால், சுவாமீ, நீரும் அறிந்திருப்பீர் என்று எண்ணுகிறேன்.

இராவண: ஆ, அப்படியா! அம்மா, நீர் யார்?

சீதை: தபோதனரே, சிறியவளாகிய யான், மிதிலையை இராச தானியாகக் கொண்டு அரசுபுரியும் ஐநக மகாராசனுடைய புதல்வி; இந்தப் புருஷோத்தமரின் பத்தினியாய் வருதற்குப் பாக்கியஞ் செய்துள்ளேன்.....

தபோநிதியே, நீரோ, அறமுதிர்ந்தவராய்க் காணப்படுகின்றீர்; நெடுந் தாரம் நடந்தமையினற்போலும் உடல்மெலிந்து இளைத்தவராய்த் தோற்றுகின்றீர்; சுவாமிகள் எங்கிருந்து எழுந்தருளியதென்பதைச் சிறியானுக்குச் சொல்லலாகுமா?

இராவண: சொல்லுவேம், கேட்குதி, இந்திரன் முதலாந் தேவர் கட்கெல்லாம் இறைவனுள்ளவன், பிரமதேவரது வழித்தோன்றலானவன், அளகாபுரிக் கிறைவனாகிய குபேரனைக் காட்டிலும் கூடிய சம்பத்துடையவன், சுவர்க்க மத்தியபாதலம் என்னும் திரிலோகங்கட்கும் ஈசன், இடையறாது வேதம் ஓதும் நரவினான், கைலாசபதி உமாதேவியாரோடு சாந்தித்தியமாக எழுந்தருளிய வெள்ளி மலையை வேரோடும் பெயர்த்த இருபது புயங்களைக் கொண்டவன், திக்குயானை தன் மருப்பினால் மார்பிற்குற்ற, ஏறுண்ட அம்மருப்பு முறிந்துவிட, அவற்றை அரத்தினால் அராவச்செய்து தன் மார்பில் ஆரம்போல் என்றும் விளங்கச் செய்தவன், ஆயிரம் நாவையுடைய ஆதிசேடனாலும் எடுத்துச் சொல்ல முடியாக் கீர்த்தியும் பராக்கிரமமும் அமைந்

தவன், பிரமாவீடத்தில் அழியா வரம்பெற்றவன், சங்கரன் கொடுத்த வாட்படையைத் தன் கையிற் பரித்தவன், ஆயிரம் மண்மதர் ஒருங்கு திரண்டுவந்தாலும் ஈடாகாதபேரழகன், தேவ மகளிர்கள் லீலாவினோதன், அந்த இராவணேசுவரன் அரசு வீற்றிருக்கும் இலங்கைமாநகரிற் சிவகாலம் அவனுடன் வசித்து, இப்பொழுது அவனைப் பிரிந்து, பிரிவாற்றாது இரங்கியபடி இங்கு வருகின்றேன்.

சீதை: (ஆச்சரியமடைந்து) சுவாமீ, மகா முனிவர்களுடன் வாழ்வதை விடுத்து, சற்சனர் சகவாசமின்றி, கனியிருக்கக் காய் கவர்ந்தவிதமாக, பஞ்சமாபாதகங்களையும் அஞ்சாது செய்யும் ஈனராகிய அரக்கருடன் நீர் உறவாடுவதற்குக் காரணமென்ன?

இராவண: பெண்ணே, தேவர்களைக் காட்டிலும் அரக்கர் கொடியவரல்லர்; அவர்கள் எம்போன்ற துறவி கட்டு நனிதல்லர்.

சீதை: (தனக்குள்) இத் துறவி உண்மையான துறவியென்பதில் என் மனம் சந்தேகப்படுகின்றது; மூர்க்கரை மூர்க்கர் முகட்பர் என்றபடி பாதகராகிய அரக்கரிடத்தில் அபிமானம் பாராட்டுவதனால் இவர்கொண்ட வேடம் மாயவேடமாயிருத்தல் வேண்டும். இரக்கதர்களெனிலோ தாம் நினைத்த நினைத்த வேடங்களை மாயத்தினூற் கொள்ள வல்லவர்கள்; இவருடன் நாம் வார்த்தையாடுவது புத்தியன்று.

இராவண: (தான் சொன்ன வார்த்தையால் தன்மேற் சந்தேகம் கொண்டா ளென்பதை யுணர்ந்து) பெண்ணே, நீர் சொல்லுகிறபடி அரக்கர் தீயவர்க ளென்றாலும், அவர்களை அண்டி நட்புக்கொண் டொழுகுவதே யல்லாமல், அவர்களோடு எம்போன்ற துறவிகள் மாறுபட்டு என்ன செய்ய முடியும்?

சீதை: சந்தியாசியாரே, அந்தக் கொடியவர்களாகிய அரக்கர் களையிட்டு இனிமேல், உம்மைப்போன்ற துறவிகள் அஞ்ச வேண்டியதில்லை; ஏனென்றால், என் பிராணநாதர் பாதகர்களாகிய அரக்கர்களை நிர்மூலமாக்க நோக்கங்கொண்டே இங்கு வந்திருக்கின்றார்.

இராவண: (நகைத்து) மங்கையே, அரக்கரை மனிதர் கொல்லுவரென்று நீர் சொல்வது; யானைக்கூட்டத்தை முயல்கள் கொல்லுமெனல் போல அசம்பாவிதமாகும்.

சீதை: தபோதனரே; நீர் நகைக்கின்றீர்; விராதனும், கரன் திரிசிரா தூஷணன் என்னும் இவர்களும் அரக்கர்களல்லரா? இவர்களை என்னிறைவர் துணைவலியின்றி விண்ணுலகனுப்பிய செய்தியை நீர் கேள்விப்படவில்லையா? நீர் விதந்து சொன்ன அந்த இலங்கையிலுள்ள இராவணன் முதலாம் இராக்கதரும் என் பத்தாவிச் பாணங்கட்கு விரைவில் இரையாகி மாண்டுவிடுவென்று நம்புதிர்; பாவம் எப்போதாயினும் புண்ணியத்தை வெல்லுமென்று நினைக்கின்றீர்?

இராவண: (சீற்றங்கொண்டானாய்) ஏ, பெண்ணே, வலிமையிற் சிறியவராகிய விராதன், கரன், திரிசிரா, தூஷணன் என்னுமிவர்களை உனது நாயகன் வென்றான், இல்லையேற்கொன்றான் என்று எண்ணி நீ கர்வங்கொள்ளேல்; பராக்கிரமத்திலும் படைவலியிலும் தவத்திலும் வரத்திலுஞ் சிறந்த இருபது திண்ணிய புயங்களைக்கொண்ட இராவணேசுவரனுடைய முன்னிலையில் மானுடனாகிய உன் கணவன், பிரசண்ட மாருதத்தில் எதிர்ப்பட்ட பஞ்செனப் பறந்து நிலைகுலைந்து அழிவான் என்று எண்ணுதி; பஞ்சபூதங்களும் அந்த இராவணன் பராக்கிரமத்திற்கு அஞ்சி நடுங்குமென்றால், அவன் ஆற்றலையெடுத்துச் சொல்ல என்னால் முடியுமா!

சீதை: சந்திரபாசியாரே, இருபது புயங்களைக்கொண்ட இராவணனுடைய ஆற்றலைப் பெரிதும் போற்றிப் புகழ்கின்றீர்; அந்த இராவணனை வென்றவன் கார்த்தவீரியன், கார்த்தவீரியனை வென்றவன் பரசுராமன்; அப்பரசுராமன் இரு கரங்கள் மாத்திரந்தான் உடையவன்; ஆதலின் இருபது கைகளையுடையமையால் வரக்கூடிய பராக்கிரமம் ஒன்றுமில்லை.

[இப்படிச் சொல்லி முடிவதற்கிடையில் இராவணன் கோபாவேசத்தனாய் தன் பத்துச் சிரங்களோடும் இருபது கரங்களோடுங் கூடிய அரக்க வாடிவத்தைக் காட்ட, சீதை சந்தேகமும் அச்சமும் அடைகின்றாள்; மனமும் சரீரமும் பதறுகின்றாள்;

செய்வ தின்னதென்று அறியாளாய் யமனைக் கண்ட உயிர்போற்
கலங்குகின்றான்.]

இராவண: (பின்னரும்) ஏ, பெண்ணே, அரிபிரமேந்திராதி
தேவர்களெல்லாம், என் னுமத்தைக் கேட்ட மாத்
திரத்தே நடுநடுங்குவார். இராவணேசுவரன் எப்படிப்பட்டவன்
என்பதை இப்பொழுது உன் கண்களால் நேரிற் கண்டு
கொள்ளுகி: இப்படிப்பட்ட இராவணனோடு கேவலம்! மண்
ணிற் கிடந்து நெளியும் கீடத்தை யொத்த நாளை ஒப்பிட்டாய்;
பெண்ணாய்ப் பிறந்தவளென்ற காரணத்தால், இதுவரையும்
நீ உயிரோடிருக்கின்றாய்; இல்வையேல் எனக்கிரையாய்விடுவாய்;
ஆனால் நீ உயிர்விட்டால் காணும் உயிர்விட வேண்டி வருமே
பென்று அஞ்சுகின்றேன், (சீதை அச்சத்தினுற் பன்னசாலையி
னுள்ளே புக முயலுதலும், தடுத்து)

அன்னமே, என் ஆருயிரே, அஞ்சாதே; நான் என் சிரசு
களில் விளங்கும் கிரீடத்திலுள்ள இரத்தினம்போல் உன்னை
மதித்து நடப்பேன்; அரம்பை, ஊர்வசி, மேனகை, திலோத்
தமை முதலாம் அப்சரஸ்திரீகள் உன் குற்றேவல் செய்ய, திரி
லோகங்களுக்கும், வணங்காமுடியோனாகிய எனக்கும் உன்
னையே தலைவியாக்கி வைக்கின்றேன்.

சீதை: (தன் கரங்களாற் செவிகளைப் பொத்திச் சிற்றத்தோடு
கூடிபவளாய் இராவணனை நோக்கி) ஏ, படிற்றொழுக்கம்
பூண்ட புன்மகனே, அந்தணர் தெய்வத்திற்கு இடும் அவிப்
பாகத்தைத் தனக்கென்று இச்சித்த நாயைப்போல, காருத்தன்
தேவிமீதா காதல்கொண்டாய்? இதற்காகவா இக் கபடவேடம்
பூண்டாய்? நீ என்னை இச்சித்தமையினால் எனக்கு நேரக்கூடிய
கேடு யாதமில்லை. இனிமேல் நீ உயிர்சுமந்து திரிவது முடியாத
காரியம்; என் பிராணநாதர் பாணம் உன்னுயிரைக் கவர்ந்து
செல்லுமுன், நீ உயிர்தப்ப வேண்டுமேல், இவ்விடத்தை விட்டு
ஓடிப் பிழைக்குதி.

இராவண: மானே, உன் கணவன்விடுங்களை, மன்மதன் பரமே
சுரன்மீது செலுத்திய பூங்களைபோல், என் தின்
ணிய மார்பகத்துப் பட்டுப் பயன்படா தொழியுமென்று அறிந்து
எ-10.

கொள்ளுதீர்; ஆதலின் பெண்ணாரமுதே, என் கண்ணார் மணியே, காதலியே, அந்தப் பஞ்சபாணனோ கொஞ்சமேனும் இரக்கமின்றி என்னை வருத்துகின்றான். அவன் செய்யும் வஞ்சனைக்கு அஞ்சி உன்னைத் தஞ்சமென்று வந்தடைந்தேன்; காலந்தாழ்த்தாதே. (என்று சொல்லி இராவணன் சீதாபிராட்டியின் அடிகளில் வீழ்ந்து இரக்கின்றான்)

சீதை: (இடியேறுண்ட நாகம்போல நடுநடுங்கி உயிர் பதை பதைத்து) இனையபெருமானே! அபயர்! அபயம்! (என்று பன்னசாஸையினுள்ளே ஓடி ஒதுங்குகின்றாள். இராவணன் தரையோடு பன்னசாஸையை அகழ்ந்தெடுத்த, அதற்கு ளிருந்து சீதை கதறக் கதறத் தேரின்மீது வைத்து வேகமாகத் தேரைச் செலுத்திச் செல்கின்றாள்.)

பரிசை வினாக்கள்: 1. இராமரைத் தேடி இலக்குமணரைப் போகும்படி சீதை சொன்னதற்கு நியாயமென்ன? 2. இலக்குமணர் போகாது பின்னின்று சொன்ன நியாயமென்ன? 3. இனையபெருமாளின் உள்ளத்திற் சுடும்படி சீதை சொன்ன வாக்கென்ன? 4. சீதையிருக்கும் பன்னசாலைக்கு இராவணன் வரும்போது எவ்வகையான வேடம்பூண்டு வந்தான்? 5. அவன் கொண்டவேடம் கபடவேடமே என்பதைச் சீதை எப்படி அயிர்த்தான்? 6. இராவணன் சீதையை எப்படி எடுத்துச் சென்றான்?

இலக்கணம்: ஆகுபெயர்க்கு உதாரணம் வருமாறு:

1. தாமரைமுகம், இங்கே தாமரை யென்னும் முதற்பொருளின் பெயர் அதன் சிணையாகிய மலருக்காகி வந்தமையாற் பொருளாகுபெயர், ஆம்பல்வாய் என்பதும் இப்படியேயாகும்.

2. ஊர்அடங்கிற்று, ஊர் என்னும் இடப்பெயர் அங்கு வசிக்கும் மனிதருக்காய் வந்தமையால் இடவாகுபெயர். உலகம் பழிக்கும்.

3. கார்அறுத்தது, கார் எனப்படும் மழைக் காலப்பெயர் அக்காலத்தில் விளையும் பயிருக்காகியமையாற் காலவாகுபெயர்; கார்ந்திகை பூத்தது.

4. வெற்றிலை நட்டான், வெற்றிலை யென்னுஞ் சிணைப்பெயர் அதன் முதலாகிய கொடிக்காகியமையாற் சீனையாகுபெயர்; புகையிலை நட்டான்,

5. நீலஞ்சூடினாள், நீலம் என்னும் (கிறக்) குணப்பெயர் அதனை யுடைய குவளை மலருக்காகியமையாற் குண (பண்பு) ஆகுபெயர்; வெள்ளை உடுத்தான்,

6. வற்றலோடு உண்டேன், வற்றல் என்னுந் தொழிற்பெயர் அதனை யடைந்த உணவிற்கானமையினால் தொழிலாகுபெயர்; பொரியல் உண்டேன்.

7. காலால் நடந்தான், கால் என்னும் எண்ணலளவைப்பெயர் அவ்வளவைக் கொண்ட உறுப்பிற்கானமையால் எண்ணலளவை ஆகுபெயர். அரையிற் கட்டினான்,

8. இரண்டுவிசை வாங்கினேன், விசை என்னும் எடுத்தலளவைப்பெயர் அவ்வளவைக்கொண்ட பொருளுக்காகியமையால் எடுத்தலளவையாகுபெயர்.

9. உண்பதாநாழி, நாழி என்னும் முகத்தலளவைப்பெயர் அந்த அளவைக்கொண்ட அரிசிக்காகியமையினால் முகத்தலளவையாகுபெயர்.

10. உடுப்பது நான்குமுழம், முழம் என்னும் நீட்டலளவைப்பெயர் அந்த அளவுகொண்ட துணிக்காகியமையால் நீட்டலளவையாகுபெயர்; காதம் கன்னலிற் கடந்தான்,

11. அன்பு

[இது ஒருவர்மீ தொருவர், ஒன்றைிடத்தொன்று அன்பு பாராட்டுதற்குள்ள ஏதுக்களையும், மெய்யன்பு பொய்யன்பு என்னுமீவற்றின் வகையையும், இறைவனிடத்துப் பாராட்டுமன்பே சிறந்த தென்பதையும் உதாரண முகத்தால் எடுத்துக்காட்டுவதாகும். ஆசிரியர் சு. சிவபாதசுந்தரமவர் களின் வசனமாகவுள்ளது.]

“எவ்வயிரும் என்னுயிர்போல் எண்ணி யிரங்கவுநின்
தேய்வ அருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே”.— தாயுமானவர்.

கூடவுளருளினால் உண்டாகுங் குணங்களில் அன்பு மிகவுஞ் சிறந்தது. அன்பு என்னுங் குணம் எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் இருக்கின்றது; கொடியதாகிய நாகபாப்பும் தன் குட்டியில் அன்புள்ளதா யிருக்கின்றது. இந்த அன்பு மெய்யன்பு.

இப்படியல்லாத அன்பும் உண்டு. அது ஆணவத்தினால் உண்டாவது. அது பொய்யன்பு. பொய்யன்பு எப்படிப்பட்ட தென்று பார்ப்போம்; ஒரு திருடனானவன் கையிலே பொற்காப்பு அணிந்திருந்த ஒரு சிறுவனைக் காண்கின்றான்; அவன்

சிறுவனுக்கு ஒரு வாழைப்பழத்தை வாங்கிக் கொடுத்து மிகுந்த அன்பாய் ஆதரவாகப் பேசி அவனைத் தன்னோடு கூட்டிக் கொண்டு போகிறான். திருடன் சிறுவனுக்கு வாழைப்பழம் வாங்கிக் கொடுத்தது அன்புபோலத்தோன்றினாலும் அன்பன்று; சிறுவனுடைய பொற்காப்பைப் பறித்தற்காகவே வாழைப்பழம் வாங்கிக் கொடுத்தான். இது ஏமாற்றுவதற்காகச் செய்த செய்கை. இவன் காட்டிய அன்பு பொய் யன்பு.

ஒருவன் ஒரு பஞ்சவர்ணக்கிளியை வளர்க்கிறான். அப்படி வளர்ப்பது கிளிமேல் வைத்த ஆசையினாலன்றி அன்பினாலன்று; அவனுக்குக் கிளிமேல் அன்பு இருக்குமானால் அதைக் கூட்டில் அடைத்து வருத்தமாட்டான்.

தன்னயங் கருதாமற் செய்யும் அன்புதான் கடவுளின் திருவருளால் உண்டாகும் பரிசுத்தமான அன்பு. இந்த அன்பினாலுண்டாவதெல்லாம் நன்மையாகவே யிருக்கும். பசு தன்கன்றில் அன்பாக இருக்கின்றது. அது ஏதாவதொரு பலன் பெறவேண்டுமென்று கன்றை நேசிக்கவில்லை. தாய் பிள்ளைகளில் வைக்கும் அன்பும் இப்படிப்பட்டதே. இரந்திதேவர் நாற்பத்தெட்டு நாள் அன்னந் தண்ணீரின்றி இருந்தபொழுது, தமக்கு வந்த போசனத்தையும் தண்ணீரையும் விரும்பிக் கேட்டவர்களுக்கு மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் கொடுத்தார்.

கடவுளில் அன்புள்ளவர்கள் இப்படியான அன்புள்ளவர்களா யிருப்பார்கள். இவர்கள் எப்படிப்பட்ட அந்நியர் வருந்தும்பொழுதும் தங்களாலியன்ற உதவி செய்வார்கள். இரந்திதேவருக்கு அந்தப் புலையனிலும், சிபிச்சக்கரவர்த்திக்கு அந்தப் புறாவிலும் அவ்வளவு அன்பு உண்டானதற்குக் காரணம் என்ன? அவர்கள் கடவுளிலே மிகுந்த அன்புள்ளவர்களா யிருந்தார்கள்; கடவுள் ஒருவரே மெய்யான பொருள். அவரிலே உள்ள அன்பே யல்லாமல் நமக்கு வேறொரு இன்பம் இருக்கக் கூடாது. ஆனால் நமக்கு அவரிலே உள்ள அன்பினால், நாம் அவரை வணங்குவதல்லாமல், அவருக்கொரு உதவியுஞ் செய்ய எம்மால் முடியாது.

எட்டாம் புத்தகம்

என்னுடைய அன்பன் என் வீட்டுக்கு வருகிறான்; என்னுடைய பிள்ளையைக் கண்டதும், அதைத் தூக்கி மடியில் வைத்து அணைத்து முத்தமிட்டு அன்பு பாராட்டுகிறான். என்னிலுள்ள அன்பிலும் பார்க்க என்பிள்ளையிலே அதிக அன்புள்ள வனாயிருக்கிறான் என்னுடைய பிள்ளை ஏதாயினும் தனக்குக் கொடுக்குமென்று அவன் அன்பாயிருக்க வில்லை. என்னில் அன்பாயிருக்கிறபடியால் என் பிள்ளையிலும் அன்பாயிருக்கிறான். ஆதலால் எங்களுக்குக் கடவுளில் மெய்யன்பு இருந்தால், அவருடைய குழந்தைகளாகிய உயிர்களின்மீதும் மெய்யன்பு இருக்கும். நாம் கடவுளுக்காக எவ்வளவு பாடுபடுவதற்கும் சம்மதமாயிருந்தால், உயிர்களுக்காகவும் எவ்வளவு பாடுபடுவதற்குச் சம்மதமாக இருப்போம். கடவுளில் அன்பு வைப்பது எங்களுக்குப் பிரதானமான கடனாகும்; ஆகையால் அவருடைய குழந்தைகளாகிய உயிர்களில் அன்பு வைப்பதும் எங்களுக்குப் பிரதானமான கடன். நாங்கள் பிற உயிர்களை நேசிக்கும்போது, அவைகள் எங்களுக்கு என்ன நன்மை செய்கின்றன என்று பார்க்கவேண்டியதில்லை; அவைகள் எங்களுக்கு நன்மை செய்தாலும் தீமை செய்தாலும் அவைகளை நேசிப்பது எங்களுடைய கடனாகும்.

எவர்களாயினும் நமக்குப் பொல்லாங்கு செய்தால், கடவுளுக்காக அவைகளை நாம் பொறுத்தல் வேண்டும். அவர்கள் நல்லவர்களாயிருந்தால் அவர்களை நம்முடைய அன்பினால் வசப்படுத்தவேண்டும். அவர்கள் தீயவர்களாயிருந்தால் "தீயாரைக் காண்பதுவுந் தீதே" என்ற விதிப்படி, பொதுவாக அவர்களினின்றும் நாம் விலகிக்கொள்ள வேண்டும்; ஆயினும் அவர்களில் உள்ள அன்புடையவர்களாய் அவர்களுக்குத் துன்பம் நேரிட்ட காலங்களிலே, மற்றையவர்களுக்கு நாம் உதவி செய்வதுபோல, அவர்களுக்கும் உதவிசெய்ய வேண்டும்.

அன்பு ஒருவனை நல்ல செய்கைகளைச் செய்யும்படி ஏவும். அன்பு பாவங்களைச் செய்ய விடாமல் தடுக்கும். அன்புள்ளவன் உயிர்களை வருத்திக் கொல்லமாட்டான். அன்புள்ளவன் பிறருடைய செல்வத்தைக் கண்டு பொறாமை கொள்ளமாட்டான். அன்புள்ளவன் பிறர் குற்றங்களைத் தூற்றித் திரிய

மாட்டான். அன்புள்ளவன் பொய்யினாலோ களவினாலோ வேறெந்தத் தீய செய்கையினாலோ பிறர் மனசை வருத்த மாட்டான். எந்தப் புண்ணியஞ் செய்வதற்கும் அன்பு வேண்டும். அன்பில்லாமற் கொடுக்கப்பட்ட மிக ருசியான உணவிலும்பார்க்க, அன்புடன் கொடுக்கப்பட்ட பழைய சாதத் தண்ணீரே மேலானதாம்.

ஆதரவே பரமான அறமதாகும்

ஆதிநடு அந்தம் இவற்றினைத்து மாகும்

ஆதரவற் றவர்க்கை அறமே ஆகா

ஆதலினால் ஆதரவே மூலமாகும்

ஆதரவே பிரகிருதி ஆன்மா ஈசன்

எனும்பொருளும் அறிவிக்கும்; அமலன் றுளும்

ஆதரவே அடைவிக்கும் ஆதலாலே

அனைத்தினுக்கும் ஆதரவே மூலமாகும்.

—சுவதநூழீ மாத்தரம்.

பரீகை வினாக்கள் : 1. மெய்யன்பு பொய்யன்பிற் கிடையே யுள்ள பேதத்தை உதாரணங்காட்டி விளக்குக. 2. எவ்வகையான அன்பினால் நன்மை யுண்டாகும்? 3. உயிர்க ளிடத்தில் நாம் அன்பு வைத்தல் வேண்டு மென்பதற்கு ஞாயமென்ன? 4. நமக்குப் பொல் லாங்கு செய்பவரிடத்திலும் நாம் அன்பு பாராட்ட வேண்டுமா? 5. அன்பினால் வினையக் கூடிய நன்மைக ளென்ன? 6. இப்பாடத்தின் ஈற்றிலுள்ள செய்யுளின் கருத்தை எழுதுக.

இலக்கணம் :

11. இந்நூலுக்கு உரை செய்தார், இதில் உரை என்னுஞ் சொல் லின் பெயர் அதன் பொருளுக்காகி வந்தமையாற் சொல்லாகுபெயர்.

12. விளக்கு முரிந்தது, விளக்கென்னுந் தானியின்பெயர், அதற் குத் தானமாகிய தானுக்காகி வந்தமையால் தானியாகுபெயர். ஸ்தானி யென்பது தானியென வந்தது, தானத்திலுள்ளது; தானம்-இடம், செஞ்சு நொந்தது.

13. திருவாசகம் ஒதினான், வாசகம் என்னுந் கருவிப்பெயர் அதன் காரியமாகிய ஒலிநூலுக்கு ஆகியமையினுற் காரியவாகுபெயர், திருவாய்

மொழி படித்தான். திருவாசக மோதினான் என்பதில், வாசகம் என்பது திரு என்னும் அடையினை யடுத்து ஆகுபெயராய் வந்தமையின் அடையடுத்த ஆகுபெயராம்.

14. அலங்காரம் கற்றான், அலங்காரம் என்னுங் காரியத்தின் பெயர், அதனை யுணர்த்துதற்குக் கருவியாகிய நூலுக்காகி வந்தமையினுற் காரிய வாகுபெயர்.

15. திருவள்ளுவர்படித்தேன், திருவள்ளுவர் என்னுங் கருத்தாவின் பெயர் அவர் இயற்றிய நூலிற்காகி வந்தமையினால் கருத்தாவாகுபெயர்; மனு முறைகண்டவன்.

16. பாவை வந்தான், பாவை யென்னும் உவமையின்பெயர் அதனை உவமையாகக் கொண்ட பெண்ணுக்காகி வந்தமையின் உவமையாகுபெயர்.

வினா: ஆகுபெய ரென்பது யாது? ஆகுபெயர் எத்தனை வகைப்படும்? ஒவ்வொரு வகையையுங் கூறித் தனித்தனி உதாரணங் காட்டுக; ஆகுபெயரை விளக்குஞ் சூத்திரத்தைக் கூறுக.

செய்யுட் பாகம்.

12. நீதிக்கவித்திரட்டு.

கடவுள் வணக்கம்.

ஊரி லான்குணங் குறியிலான் செயலிலா னுரைக்கும்
 பேரி லானொரு முன்னிலான் சின்னிலான் பிறிகோர்
 சாரி லான்வரல் போக்கிலான் மேலிலான் றனக்கு
 நேரி லானுயிர்க் கடவுளா பென்னுளே நின்றான்

தருமம்.

தருமமென் றொருபொரு ளுளது தாவிலா
 விருமையி னின்பழ மெளிதி னுக்குமால்
 அருமையில் வரும்பொரு ளாகு மன்னதும்
 ஒருமையி னோர்க்கலா துணர்தற் கொண்ணுமோ. (1)

இல்லறம்.

துறந்தவர்கள் வேண்டியதொர் துப்பரவு நல்கி
 யிறந்தவர்கள் காமுறு மிருங்கட னியற்றி
 யறம்பலவு மாற்றிவிருந் தோப்புமுறை யல்லாற்
 பிறந்தநெறி யாலுளதொர் பேருதவி யாதோ. (2)

கற்பு.

காண்டகைய தங்கணவ ரைக்கடவு ளார்போல்
 வேண்டலுறு கற்பினர்த மெய்யுரையி னிற்கும்
 ஈண்டையுள தெய்வதமு மாமுகிலு மென்றால்
 ஆண்டகைமை யோர்களு மவர்க்கு நிகரன்றே. (3)

மேனவியல் பான்வரையு மெல்லியலை மேவிற
 றுனமுள தாகுமரி தானதவ மாகும்
 வானமுள தாகுமிவண் மண்ணுமுள தாகும்
 ஊனமில தாகுமரி தொன்றுமிலை யன்றே. (4)

காவன் மன்னவ னிறந்தன னெனுமுரை கன்னத்துண்
மேவு மெல்லையி லசனியே றுண்டவெம் பணியேபோற்
றேவியாகிய பதுமகோ மனையெனுந் திருமங்கை
ஆவி நீங்கினள் தலையளி யாகிய ததுவன்றே. (5)

பெற்றோர்ப் பேணல்

மைந்த னைப்பெறு கின்றதும் மாசிலாப்
புந்தி யன்பொடு போற்றி வளர்ப்பதுந்
தந்தை மாண்டுழித் தம்முறைக் கேற்றிட.
அந்த மில்கட னாற்றுதற் கேயன்றே. (6)

செய்ந்நன்றி

ஒன்றொரு பயன்றனை யுதவினோர் மனங்
கன்றிட வொருவினை கருதிச் செய்வரேற்
புன்றொழி லவர்க்குமுன் புரிந்த நன்றியே
கொன்றிடு மல்லது கூற்றும் வேண்டுகோ. (7)

தீயொழுக்கம்

தந்தைசொன் மறுப்பவர்கள் தாயுரை தடுப்போர்
அந்தமறு தேசிகர்த மாணையை யிகந்தோர்
வந்தனைசெய் வேதநெறி மாற்றினர்கண் மாறூச்
செந்தழல வாயசிர யத்தினிடை சேர்வார். (8)

மெய்ம்மை நீங்கியே கொலைகள வியன்று மேலுள்ள
செய்மை யாளரைச் சீறியே யணங்குசெய் தீயோர்
தம்மி லாற்றரும் பழிசுமந் தொல்லையிற் றமரோ
டிம்மை வீடுவ ரெழுமைபுந் துயரீனூ டிருப்பார். (9)

இங்ங னந்திரு நீங்கியே தயருழந் திறப்பர்
அங்ங னம்பெரி தாரிருண் மூழ்குவ ரதற்பின்
உங்ங னம்பிறந் தயருவ ரென்றுமீ துலவார்
எங்ங னுய்வரோ பிறர்தமக் கல்லல்செய் திடுவோர். (10)

குரவ ரைச்சிறு பாலரை மாதரைக் குறைதீர்
விரத நற்றொழில் பூண்டனோர் தம்மைமே லவரை

யரும றைத் தொழி லாளரை யொறுத்தன ரன்றோ
நிரய முற்றவுஞ் சென்றுசென் றலமரு நெறியோர். (11)

பொறை

பெற்றிடு திருவினிற் பிறந்த வெஞ்சினங்
கற்றவ ருணர்வையுங் கடக்த மன்னது
முற்றுறு கின்றதன் முன்ன மன்சினோர்
உற்றன கூறியே உணர்த்தல் வேண்டுமால். (12)

பரோபகாரம்

என்னு மோருதவி யாதொருவன் யார்க்கெனினுந்
தன்னுன் முடிவதெனிற் ருனை முடித்தறலை
சொன்னுன் முடித்த விடையாகுஞ் சொல்லுகினும்
பன்னுண் மறுத்துப் புரிதல்கடைப் பான்மையதே (13)

ஏவரெனினு மிடருற் றனராகி
யோவில் குறையொன் றுளரே லதுமுடித்தற்
காவி வீடினு மறனே மறுத்தளரேற்
பாவ மலது பழியு மொழியாதே. (14)

செல்வ நிலையாமை

காடு போந்தன னிந்திரன் பொன்னகர் கரிந்து
பாடு சேர்ந்தது சயந்தனுஞ் சிறையிடைப் பட்டான்
நாடில் விண்பதச் செய்கையீ தெம்மிரா னல்கும்
வீட தேயலாற் றுன்பறு மாக்கம்வே றுண்டோ. (15)

ஊழ்

முதிர்தரு தவமுடை முனிவ ராயினும்
பொதுவறு திருவொடு பொலிவ ராயினும்
மதியின ராயினும் வலிய ராயினும்
வீதியினை யாவரே வெல்லு நீர்மையார். (16)

வறியவர் செல்வ ராவர் செல்வர்பின் வறியராவர்
சிறியவ ருயர்ந்தோ ராவ ருயர்ந்துளோர் சிறியராவர்
முறைமுறை நிகழுமீது முன்னையூழ் வினையே கண்டாய்
எறிகதிர் வழங்கு ரூலத் தியற்கையு மினையதன்றோ. ()

ஆவது விதியெனி லனைத்து மாயிடும்
போவது விதியெனி லெவையும் போகுமாற்
றேவருக் காயினுந் தீர்க்கத் தக்கதோ
ஏவரு மறியொணு வீசற் கல்லதே.

(18)

பெரியோ ரியல்பு

இன்பம தடைந்தகாலை யினிதென மகிழ்ச்சி யெய்தார்
துன்பமதுற்றபோதுந் துண்ணெனத் தளங்கிச்சோரார்
இன்பமுந் துன்பந்தானு மிவ்வுடற் றுயைந்த வென்றே
முன்புறுதொடர்பையோர்வார் முழுவதுமுணர்ந்தரீரார்.

மானம்

கூனொடு வெதிரே பங்கு குருடுபே ருமை யானோர்
ஊனம தடைந்த புன்மை யாக்கையோ டொழியும்மா
மானம தழிந்து தொல்லை வலியிழந் துலகில் வையும்
ஏனையர் வசையின் மாற்ற மெழுமையு மகல்வதுண்டோ.

முயற்சி

ஆக்கபிங் கொருவரா லணுக வேண்டுமேல்
ஊக்கமுண் டாவரே லுறுவ ரன்னதும்
நீக்கமில் கொள்கையி னிற்பரே யெனின்
மேக்குறு பெருந்திரு விரைவின் மேவுமால்.

(21)

செல்வம்

அளப்பருங் கல்வியு மாக்கம் யாவையுங்
கொளப்படு தன்மையிற் குறைவு ருவகை
வளர்த்தவின் மேதக வனப்புச் செய்தலிற்
கிளத்திடின் மேலது கேடில் செல்வமே.

(22)

கல்வி

திருமைகொள் வளனொடு தீதில் கல்வியாம்
இருமையி னென்றினை யெய்தி டாதெனின்
அருமைகொ ளவ்வுயி ரதனி னுற்றவும்
பெருமைய துடையது பேயின் னோற்றமே.

(23)

கள்ளுண்ணுமை

விள்ளுறு நாணினர் விரகத் தீயினர்
உள்ளுறு முயிர்ப்பினர் உகையு நெஞ்சினர்
தள்ளுறு தம்முணர் வின்றிச் சார்பினர்
கள்ளினு முளதுகொல் கருத்த ழிப்பதே. (24)

பளிக்கறை யன்னதோர் படுகர்ப் பாங்கினுந்
தளிர்ப்புறு செறிவினுந் தவறுந் நேகுவார்
தெளிப்பவ ரின்மையி நெறியிற் சென்றிலர்
களிப்பவர் தமக்குமோர் கதியுண் டாகுமோ. (25)

13. ஆசாரக்கோவை

(திரட்டு)

ஆசாரங்கட்குக் காரணம்

நன்றி யறிதல் பொறையுடைமை இன்சொல்லோ
டின்னாத எவ்வுயிர்க்கும் செய்யாமை கல்வியோ
டொப்புர வாரற்ற அறிதல் அறிவுடைமை
நல்லினத் தாரோடு நடடல் இவையெட்டும்
சொல்லிய ஆசார வித்து. (1)

ஆசாரம் உடையவர் எய்தும் நன்மைகள்

பிறப்பு நெடுவாழ்க்கை செல்வம் வனப்பு
நிலக்கிழமை மீக்கூற்றம் கல்விநோ யின்மை
இலக்கணத்தால் இவ்வெட்டும் எய்துப, என்றும்
ஒழுக்கம் பிழையா தவர். (2)

வைகறையெழுந்து சிந்திப்பதும் செய்வதும்

வைகறை யாமம் துயிலெழுந்து, தான்செய்யும்
நல்வறமும் ஒண்பொருளும் சிந்தித்து, வாய்வதில்
தந்தையும் தாயும் தொழுதெழுக என்பதே,
முந்தையோர் கண்ட முறை. (3)

ஐங்குரவரும் அவரைத் தொழுதலும்

அரசன் உவாத்தியாயன் தாய்தந்தை தம்முன்
நிகரில் குரவர் இவர் இவரைத்
தேவரைப் போலத் தொழுதெழுக என்பதே
யாவருங் கண்ட நெறி.

(4)

கருதலாகாதன

பிறர்பனை கட்களவு சூது கொலையோ
டறனறிந்தார் இவ்வைந்தும் நோக்கார், திறனிலரென்
றெள்ளப் படுவதூஉ மன்றி நிரயத்துச்
செல்வழி உய்த்திடுத லால்.

(5)

சிந்திக்கலாகாதன

பொய்குறளை வெளவல் அழுக்கா றிவைநான்கும்
ஐயந்தீர் காட்சியார் சிந்தியார், சிந்திப்பின்
ஐயம் புகுவித் தருநிரயத் துய்த்திடும்
தெய்வமுஞ் செற்று விடும்.

(6)

இற்கிழத்தியர் இல்லம் பொலியச் செய்வன

காட்டுக் களைந்து கலங்கழிஇ இல்லத்தை
ஆப்பிரீர் எங்கும் தெளித்துச் சிறுகாலை
நீர்ச்சால் கரகம் நிறைய மலரணீர்
தில்லம் பொலிய அடுப்பினுள் தீப்பெய்க
நல்ல துறல்வேண்டு வார்.

(7)

இன்னதர்குத் தக இன்னது செய்தல்

உடைநடை சொற்சொர்வு வைதலிந் நான்கும்
நிலைமைக்கும் கல்விக்கும் ஆண்மைக்கும் தத்தம்
குடிமைக்கும் தக்க செயல்.

(8)

விருந்தினர்க்குச் செய்யும் உபசாரம்

முறுஉல் இனிதுரை கானீர் மண்பாய்
கிடக்கையோ டிவ்வைந்தும் என்ப தகைச்சென்றார்க்
கூடுண்டு செய்யுஞ் சிறப்பு.

(9)

ஆசாரம் வீடு பெற்றார்

அறியாத தேயத்தான், ஆதுலன், மூத்தான்,
இளையான், உயிரிழந்தான், அஞ்சினான், உண்பான்,
அரசர் தொழில்தலை வைத்தான், மணாளனென்
றென்பதின்மர் கண்டார் உரைக்குங்கால் மெய்யான
ஆசாரம் வீடுபெற்றார். (10)

14. வில்லி—பாரதம்

பழம் பொருந்து சருக்கம்

அந்நெடு வனத்திற்சின்ன ளகன்றபி னமித்திரன்பேர்
என்னுமா முனிவற்கென்றே யாவரு மருகுசெல்லா
நன்னல மிகுத்தநெல்லி நறுங்கனி யொன்றுகண்டான்
கன்னலும் புளிக்குமின்சொற் கயிரவங் கருகும்வாயான். (1)

இக்கனி யெனக்குநீரல் கென்றுவில் விறுத்துக்கொண்ட
மைக்கனிக் களவுமானும் வடிவுடை விசயனோடு
மெய்க்கனி வுடைமைதோன்ற விளம்பினான் வீசுதென்றன்
முக்கனி கமமுஞ்சோலை முகிறவழ் நாடன்பாவை. (2)

சோமகர்க் கரசன்பாவை சொல்லுமுன் வில்லுவாங்கி
மாமுனிக் குணவாய்நின்ற மதுரவா மலகந்தனை
யேமுறை தொடுத்துவீழ்த்தி யீதலுமாங்கட் கண்டோர்
ஏமுறக் காணிவிப்போ தென்படுயிறுத்தோ னென்றார். (3)

கண்டவம் முனிவர்சொல்லக் கடவுளர் கோமான்மைந்தன்
கொண்டவக் கனியைமுத்த கொற்றவன் றிருமுன்வைத்து
மண்டழற் பாவைசொல்லான் மதியிலே னெய்தேனென்றான்
திண்டிறற் றேவர்க்காகத் திதிமைந்த ராவிக்கொண்டான். (4)

காடுறை வாழ்க்கையெய்திக் காய்கனிமூ லந்தின்று
நீடுறு காலம்போக்கி நீங்கலா திருக்குமெம்மை
நாடொறு மிடையூறன்றி நண்ணுவ தில்லையாயின்
ஏடுறு தாராய்செய்வ தென்கொலென் றியம்பினானே. (5)

அவ்வுரை வீமன்கேட்டாங் கமித்திரன் வந்தபோதே
யீவ்வுரை கேட்கினம்மை யெரியெழச் சபித்தறிண்ணம்
வெவ்வுரை யுரையாமுன்ன மெய்ம்முனி தன்னைப்போற்றிச்
செவ்வுரை கூறினம்மைச் சீறுமோ சீறல்செய்யான். (6)

பொறுத்திடு மேலிடாவைம் புலத்தின னாதலாலே
மறுத்திடா னையநின்றன் மாசிலா வாய்மையென்ன
நிறுத்திடுந் துலைபோடொப்பா னினைவினுக் கிசையத்தெவ்வைச்
செறுத்திடு விசயன்மீளச் செப்பினன் செப்பமாக. (7)

செய்தவ னினிதுமாந்தத் தேவர்நா னொன்றுக்கொன்றுங்
கைதவ மில்லாநெல்லிக் கனியினைக் கருதுறாமல்
எய்தவன் றன்னையன்றி யாரையு மிடான்வெஞ்சாபம்
மெய்தவறாத சொல்லாய் வெருவுதலென்கொ லென்றான். (8)

வேந்தனம் மாற்றங்கேட்டு வில்வலான் றன்னைநோக்கி
யேந்திழை சொல்லவோரா தினியவிக் கனியின்றீர்ந்தாய்
மாந்தரின் மடங்கலொப்பாய் வடத்தநீ யுழக்கயாமோ [கான்
பேர்ந்துபோய்ப் பிழைப்போமென்றான் பிதாவினுங் கருணைமிக்

அம்முனி வந்தவாபத் ததனினுங் கொடுத்தகானத்
திம்முனி யுணவுகொண்ட தெனவொஹி நகுலன்றானும்
வெம்முனி வகற்றிநாமு மேற்படவேண்டி னின்னந்
தெம்முனி திகிரியானைச் சிந்தனை செய்தியென்றான். (10)

வினைதவ முனிவன்கண்டு வெகுளுமு னவன்றூள்போற்றிக்
கிளைபடு நெல்லிவாசக் கேழுறுகனிமுன் வைத்தால்
உளைவுற முனியானம்மை யுறுதிமற் றிதுவேயென்னு
வினையவன் றுனுந்தம்மு னினைவினுக் கேற்பச்சொன்னான். (1)

பெண்மதி கேளாரென்றும் பெரியவரெனக் கொண்டிந்த
மண்மொழி வார்த்தை பொய்யோ வருத்தநீ ருற்றவெல்லாம்
எண்மிக வெண்ணின்முன்ன மென்பொருட் டன்றேவென்று
கண்மல ரருவிசோரக் கனற்பிறந்தாளுந் சொன்னான். (12)

தம்பியர் தாமும்வேள்வித் தையலுமுரைத்த மாற்றங்
கிப்புரி நெடுங்கோட்டம்பொற் கிரிவல்லோன் கேட்டபின்னர்
வெம்பரி நகுலன்சொல்லே விதியெனக் கருதியப்போ
தெம்பெரு மாணையுன்ன விவனெதி ரவனும்வந்தான். (13)

வேறு

கண்டிரு கண்ணு மிதயமுங் களிப்பக்
கட்செவிப் பேரணை மறந்து
வண்டு வரையின்வாழ் தண்டுழாய் மாலை
மாதவன் வருதலு மெதிர்கொண்
டண்டரு மிறைஞ்சற் கரியதா ளிறைஞ்சி
யாங்கு றுமிடரினை யவற்குத்
திண்டிற லறத்தின் றிருமக னுரைப்பத்
திருச்செவி சாத்தினுன் செப்பும். (14)

திண்மையா லுயர்ந்த நீவிரை விருமித்
தீயிடைப் பிறந்தசே யிழையும்
உண்மையா னெஞ்சி னிகழ்ந்த பட்டாங்கீண்
டுரைத்திடக் கோட்டின்மீண் டொன்றும்
வண்மையா லுயர்ந்தி ரென்றுசெம் பவள
வாய்மலர்ந் தருளிணுன் மாயோன்
தண்மையார் கருணைத் தராபதி முதலோர்
சாற்றுவார் தம்மனத் தியல்பே. (15)

வெல்லுக வறமு மெய்ப்மையும் பொறையும்
மேகமே னியனும் வெல்லாமற்
செல்லுக பாவம் பொய்மொழி கோபந்
தயித்தியர் குலமெனத் தெளிவுந்
றல்லுய்வெம் பகலு மென்மன நிகழு
மலகையா மன்னையை முன்னங்
கொல்லுதல் புரிந்தோ யென்றனன் முரசங்
கோட்டிய கொற்றவெங் கொடியோன். (16)

பிறர்மனை யவரைப் பெற்றதா யெனவும்
பிறர்பொரு ளெட்டியே யெனவும்
பிறர்வசை யுரைத்தல் பெருமையன் றெனவும்
பிறர்துய ரென்றுய ரெனவும்

இறுதியே வரினு மென்மனக் கிடக்கை
 யெப்பிரா னீவையென வுரைத்தான்
 மறவியு மடியு மாறுமல் வியற்கை
 வலிமைகூர் வாயுவின் மைந்தன்.

ஊனமே யான ஓனிடையிருக்கு
 முயிர்னைத் துறந்துமொண் பூணு
 மானமே புரப்ப தவனிமே லெவர்க்கும்
 வரிசையுந் தோற்றமு மரபும்
 ஞானமே யான திருவடி யுடையாய்
 ஞாலமுள் ளளவுநிற் றலினால்
 ஈனமே யுயிருக் கியற்கையா தலினு
 லென்றனன் வீமனுக் கினையோன்.

(18)

குலமிக வுடைய ரெழின்மிக வுடையர்
 குறைவில் செல் வழமிக வுடையர்
 நலமிக வுடைய ரென்னினுங் கல்வி
 ஞானமற் பழுமிலா தவரை
 வலமிகு திகிரிச் செங்கையாய் முருக்கின்
 மணமிலா மலரென மதிப்பேன்
 சலமிகு புவியீ லென்றனன் வாகைத்
 தார்புனை தாரைமா வல்லான்.

(19)

ஒருமொழி யன்னை வரப்பிலா ஞான
 முற்பவ காரண னென்றுந்
 தருமமே துணைவன் கருணையே தோழன்
 சாந்தமே நலனுறு தாரம்
 அரியதின் பொறையே மைந்தன்மற் றிந்த
 வறுவரு மல்லதா ருறவென்
 றிருவரி லினையோன் மொழிந்தனன் றன்பே
 ரிதயமா மலர்க்கிடை யெடுத்தே.

(20)

ஐம்புலன் களும்போ லைவரும் பதிக
 ளாகவு மின்னம்பே ரெருவன்
 எம்பெருங் கொழுந னுவதற் குருகு
 மிறைவனே யெனதுபே ரிதயம்

அம்புவி தனிற்பெண் பிறந்தவ ரெவர்க்கு
 மாடவ ரிலாமையி னல்லால்
 நம்புதற் குளதோ வென்றனன் வசிட்ட
 னல்லற மனைவியே யனையாள். (21)

அறுவரு மிவ்வா றுண்மையே யுரைத்தா
 ராதலா னிரை நிரைப் படியே
 மறுவணி துளப மாயனுங் கேட்டான்
 மாழுனிக் கோதன் மான
 நிறைசுவை யமுத நெல்லியின் கனியு
 நின்றகொம் பணைந்ததா லென்றும்
 பெறுமுறை பெறுமே யுள்ளவா றுரைத்தாந்
 பெரியவர் பேசும்வா சகமே. (22)

முளைத்தெழு கமலத் தரும்பென வரும்பு
 முகிழ்முலைப் பொதுவியர் மலர்க்கை
 வளைத்தமும் பகலா மரகத மலைபோல்
 வடிவழ குடையவெம் மாயோன்
 உளைத்தெழு தரங்கப் பாற்கடன் மறவா
 வுறையும்வண் டுவரையை நோக்கி
 இளைத்தவ ரின்ன லொழித்தமீண் டகன்றான்
 இவருமீண் டிறைஞ்சியாங் கிருந்தார். (23)

15. அடியவர்க்கெளியார் மண்கமந்தமை

தங்கிய வருளின் மிக்கார் தாப்படு மீடுப்பை யுன்னி
 யங்கண ரவன்பா லுற்ற வருந்தய ரகற்று கென்று
 கங்கையை விடுப்ப வேகிக் கடுப்பெருக் கெடுத்து வைகைப்
 பொங்கலைப் புனலா யெங்கும் புரண்டது புணரி யேபோல். (1)

சேர்ந்தவெண் முத்த மூரல் செய்துநீர்க் கலைமே லார்த்தக்
 காந்தளஞ் செங்கை வீசிக் கனதனக் குரும்பை காட்டி
 மாந்தளிர்ப் பதங்கண் மீது வாரதிரை னெகிழ மார்ப்பப்
 போந்துள கணிகை மாதர் போன்றது வைகை யாறு. (2)

திரைப்பெரு மருப்பி னூலை செழுங்கரை யிருபாற் குத்தி
மரத்திரண் முறித்துச் சாலி வயலெலா மழித்து வாயா
னுரைத்திரள் சிந்தி மீதே நுண்மண லிறைத்து வண்டு
நிரைத்தலின் மதத்த வேழ நிகர்த்தது வைகை யாறு. (3)

மைத்திகழ் குழலா ளந்த மலைமகண் முலையிற் றேய
வத்தனை வருத்து மேன்மை யனங்கவா யுதமென் றெண்ணி
யொத்தெழுந் தொளிருங் கன்ன லுயங்குசெங் கழுநீர் கஞ்சம்
புத்தவை யழிக்க வேண்டிப் புரண்டது பழன மெல்லாம். (4)

மீதெழு பரிதி கையால் விடுங்கதிர் வெம்மை தீரப்
பூதல மடவாள் போர்க்கும் புதியவெண் டுகிலே போல
யாதலர் பழனஞ் சோலை யாதெனப் பரந்து கஞ்ச
மாதுறை மதுரை மூதூர் மதிற்புறஞ் சென்று சேர்ந்து. (6)

தாங்கிய துவச வாயிற் றடமதி லிடியத் தள்ளி
யாங்கெழின் மதுரை மூதூ ரழிப்பது போன்று செல்லப்
பாங்குள விடங்க ளெல்லாம் பரந்தது வைகை நன்னீர்
ஈங்கினிச் செய்வ தென்னென் றியாவருங் கவற்சி கோண்டார்.

மைக்கடுங் களிற்றுத் தானை வழதியுங் கடிது நண்ணித்
தொக்கபொன் மலரு முத்தந் துகின்மணிப் பணியு நல்கித்
தக்கவண் புவியி லுள்ளோர் தமக்குயி ரென்னு மன்னே
மிக்கநின் கோப மாறல் வேண்டுமென் றிறைஞ்சி நின்றான்.

கலைமதிக் குலத்து மன்னன் கன்னிநன் னூடன் கூறுந்
தலைமைமிக் குடைய சொல்லாற் றன்முனி வொழித வின்றி
மலையெனத்திரைகண்மேன்மேல் வருதல்கண்டி துவென்னென்னு
நிலையுறச் சிந்தை யுள்ளே நேடினான் நேடிப் பின்னர். (9)

ஆதியாங் கடவு ளெந்தை யாலவா யமலன் மங்கை
பாதியான் சிறந்த பூசை பண்டையிற் குறைந்த துண்டோ
கீதியாந் தவத்தின் மிக்கார் நெஞ்சகம் புழுங்க மண்மேற்
றீதுயாஞ் செய்த துண்டோ செப்புமி னமைச்ச ரென்றான். (1)

விளங்கின மதிசேர் சென்னி வித்தகர் பத்த ரான
வளந்திகழ் வாத ஓரார் வருந்திய வளைப்பி னீக்கி

யுளங்கொள மழ்ச்சி செய்யி னுறுபுன லூர்கொ ளாதென்
றளந்தறி வறிந்து கூறி யாங்கவர் தொழுது நின்றார். (11)

மன்னனு மவர்க டம்மேன் மகிழ்ந்தருட் பார்வை நல்கி
யென்னுள மதித்த வாறே யிங்ினி துரைத்தீ ரென்று
கொன்னுறு உனைப்பி னூடு நிற்குநற் குணத்தி னுரை
முன்னுற வழைத்து நட்பான் முகமலர்ந் திதுமொ ழிந்தான்.

பாம்பணி செய்ய வேணிப் பரம்பர ளடியார் கையில்
ஆம்பொரு ணமதே யானு லறம்பிறர்க் காவ துண்டோ
தேம்படு மலங்கன் மாப்பிர் செயலிதற் குமது பேனி
சாம்பிய தவமே யான்செய் தண்டமே தகவி லாமை. (13)

உற்றவித் தகைமை முன்னே யுணருயில் வுணர்வி லாமை
குற்றமித் துணையு நம்மேற் கொண்டனங் குறை கொளாமன்
மற்றினிப் புகலு மாறென் வைகைநம் மூர்கொ ளாது
நற்றவத் தலைவர் நீரே யடைப்பியு மெனந லின்றான். (14)

அருட்பொரு வழி யில்வா றன்புரை பகர்ந்த போதும்
தரிப்பரி தென்ன முன்னந் தழலென வெகுண்ட போதும்
விருப்பொடு வெறுப்பிலாத மெய்ம்மையார் தம்மை யாண்ட
திருப்பத நினைந்தார் வைகைச் செழும்புன லூர்கொ ளாமல்.

சுந்தரப் பரிமேல் வந்த தோற்றமே மனத்தி லுன்னி
யந்தரத் திறைஞ்ச நன்னி ரடங்கியுள் வாங்கிச் செல்ல
வெந்துயர்ப் பிறவி யான விடங்கிளர் வேலை நீந்தி
வந்தருட் கரையிற் சேர்வார் வைகையங் கரையிற் சென்றார்.

முறைமுறை வணங்கி நின்ற வாரியர் முகத்தை நோக்கி
யறைதிரை நெடுகீர் வைகை யணைகடி தடைத்தல் வேண்டும்
உறையுயிம் மாந்த ரெல்லா மொல்லையில் வய்மி னென்று
பகறயறை வித்து நம்பூர்க் கில்வுரை பரப்பு மென்றார். (17)

ஆரியர் கடிதி னோடி யகன்பறை யறைவித் தம்பொற்
றேரியல் வீதி தோறுஞ் சென்றுரை பரப்பு முன்னே
கூரிய கொட்டு மண்சேர் கூடையுங் கொண்டு வைகை
நீரியல் கரைமேல் வந்து நின்றனர் மதுரை யுள்ளார். (18)

நீறுகொண் டிலங்கு மேனி மறையவர் நியமஞ் செய்த
வீறுகொண் டிடங்க டோறு மாரியர் விரைவிற் சென்று
கூறுகொண் டெவர்க்கும் வேறு கோலறை யளந்து செங்கை
மாறுகொண் டுறுக்கி வைகை வன்கரை யடைக லுற்றார்.

கண்பெறு கழையின் முத்துங் கடகரி மருப்பின் முத்தும்
வெண்பணி வத்தின் முத்தும் மேதகு கருப்பின் முத்தும்
வண்புனற் றிரைகள் வீச வரையெனக் குவைகள் செய்து
பண்படப் பொருத்தி நீருட் பதித்துயர் வரம்பு செய்வார். (1)

பரித்திர ணிறுத்து மென்பார் பாம்புக ளுருட்டு மென்பார்
திரைப்புனன் மிகுத்த தென்பார் தேவர்கட் கபயமென்பார்
நிரைப்படு மகிலோ டார நெறிப்பட வொதுக்கி நீடு
வரைப்பிடைக் குவித்து நிற்பா ராயினர் மதுரை யுள்ளார்.

ஏருடைப் புதுநீர் வைகை யிவ்வகை யடைக்கு மெல்லை
நீருடைப் பொலிந்த வேணி நின்மலற் கன்பு மிக்காள்
சீருடைத் தவத்தின் மிக்காள் செம்மனச் செல்வி யென்னும்
பேருடை நரைமு தாட்டி பிட்டுவிற் றுணவு கொள்வாள். (22)

ஆங்கவட் களந்து நீக்குங் கோலறை யடைப்ப தின்றி
யோங்கலைப் புதுநீர் வைகை யுடைப்பெலா மடைக்கு மெல்லை
தீங்குள தறுக ளுளர் சென்றவட் குறுகண் செய்ய
வீங்கெனக் குறுதி யாவார் யாவரோ வென் றிரங்கி. (23)

பிட்டினைக் கூலி கொண்டு பெருங்கரை யடைப்பா ரின்றி
நெட்டிலைச் சூல மேந்து நின்மலன் கோயி லெய்து
மட்டறத் தளர்ந்த கொங்கை மார்பினிற் கண்ணீர் வார
எட்டுருத் திரண்ட பாத மிறைஞ்சினின் றிதனைக் கூறும். ()

வேறு

நெட்டரவக் கச்சடையாய் நீலநிறத் திருமாதின்
வட்டமுலைத் தழும்புபட வந்தணையுந் திருமார்பா
கட்டியசெஞ் சடையாயுள் கண்ணருள்கொண் டெப்பொழுதும்
பிட்டினைவிற் றுண்பேற்கும் பேரிடும்பை யுளதாமோ. (25)

யாருடனா னினிப்புக்ல்வே னென்னுடையாய் வையகையினன்
 னீருடையா தடைக்கும்வகை நீசிறிதின் றருளாயேற்
 சீருடையா யுனக்கடிமை செய்யுமவர்க் கெளியையெனும்
 பேருடையா யெனப்பலரும் பேசுமொழி பழுதாமே. (26)

தாயுமிலை தந்தையிலை தமருமிலை தமிழையனைப்
 பேயினுட னின்றாலும் பிரித்தறிய வொண்ணாது
 தீயதென திலம்பாடென் சிந்தையில்வெந் துயர்தீர
 நீயருளா தொழியினுயிர் கீப்பேன்மற் றென்செய்கேன். (27)

இன்றெனக் குறுதியாகி யானிடும் பிட்டு வாங்கி
 வன்றிறற் கூலியாளாய் வன்கரை யடைப்பா ரில்லை
 யுன்றனக் கபயம் யானென் றுரைப்பவ டன்மே லன்பு
 சென்றவட் காளா மாறு துணிந்தனர் தேவ தேவர். (28)

ஆடையுந் துணிந்த சீரை யாகியே கூலி யாளாய்க்
 கூடையுந் தலைமேற் கொண்டு கொட்டுடைத் தோள ராகிப்
 பீடைகொண் டயர்வாள் காணப் பெரும்பசி யுடையார் போல
 வேடைகொண் டொல்லை வந்தார் வேண்டிய வடிவங் கொள்வார்

வந்தனை யேவல் கொள்வா ருளர்கொலோ மற்றிங் கென்று
 புந்தியின் மகிழ்ந்து கோயில் வாயிலிற் புகன்ற போதில்
 அந்தநன் மொழியைக் கேளா வன்னைதன் னயர்ச்சி கூருஞ்
 சிந்தனை யொழிந்து கூலி யாளரைச் சென்று சேர்ந்தாள். (30)

புடையின்மே லுலகோ ரின்றிப் புனைந்துள புலித்தோ லாடை
 யுடையின்மே லசைக்குங் கச்சா யோங்குநச் சரக மின்றிச்
 சடையின்மேன் மதிய மின்றித் தாங்கிய மழுமா னின்றி
 வீடையின்மே லின்றி நின்ற வெளியனை வெளியிற் கண்டாள்.

மைந்தரீ யெனக்கிங் காளாய் வருகென முன்னர்க் கூலி
 தந்தியேல் வருவ னென்று சாற்றலு நுகர விப்போ
 திந்தவா ரமுதம் போலு மினியபிட் டளிப்பே னல்லால்
 அந்திவா விதனை விற்றே யளிப்பனின் கூலி யென்றாள். (32)

இரும்பசி யுடையே னன்னே யினியபிட் டளிப்பை யாகிற்
 குரம்புகொண் டடைப்பன் யானே கோலறை முழுது மென்னக்

கரும்புறத் துகின்மே விட்ட பிட்டினைக் கரத்தா லள்ளி
விரும்பியிங் கிதனைக் கொள்வா யென்றனள் விருப்ப மிக்காள்.

கூற்றடுங் கபல பாதர் குறுந்துணிக் கரிய சீரை
யேற்றிடும் பிட்டு வாங்கி யின்புற வழது செய்து
மாற்றரும் பசியை யன்னே மாற்றினை யினிப்போய் வைகை
யாற்றினின் கூற்றி லுண்டா மருங்கரை யடைப்ப னென்றார். ()

நன்றுநன் றின்னு மன்னே நயந்துபிட்ட ளித்தல் வேண்டு
மென்றுதந் துணீந்த சீரை யேற்றது நிறைய வாங்கித்
தின்றுதின் றலைநீர் வைகைச் செழுங்கரை யதனிற் சென்று
குன்றெனுந் தவத்தா யுன்றன் கோலறை காட்டு கென்றார். (35)

மெய்த்தவம் புரிவார் தம்மின் விழுப்பமிக் குடைய வன்னை
யித்தடங் கரையை வல்லே யெர்பிரீ யடைப்பா யென்னப்
பைத்தவெம் பகுவாய் நாகம் பனிமதிப் பாது கொன்றைக்
கொத்துடன் முடிக்க வல்லார் கோலறை யடைக்க லுற்றார். ()

பேர்ப்பர்மண் கூடை பெய்வர் பிறைமுடி மேற்சம் மாடு
சேர்ப்பர்பின் சுமந்து சென்றச் செய்கரை சிந்தி மீள்வர்
வேர்ப்பர்மெய் யினைப்பார் போல மென்றுபிட்ட டிரத நாவிற்
பார்ப்பரவ் வன்னை தன்மேற் பரிந்தருட் பார்வை செய்வார். ()

பிட்டுநன் றென்று கூறிப் பிறைமுடி யசைப்பார் வேட
னிட்டமென் றசையிற் சால வீசனுக் காமி தென்பார்
கொட்டுடன் கவிழ்த்த கூடை கொண்டுநின் றூடல் செய்வார்
வெட்டிமண் குவிப்பா ரோடி விரைந்தடிப் பாய்ந்து மீள்வார்.

பரிவுடை மனத்தி னானும் பரமர்தஞ் செய்தி கண்டு
கரையினை அடைத்தல் வேண்டு மென்றுதன் கருமங் கூறாள்
உரனுடை வழி தூதர் காண்பரே லுறுகண் செய்வார்
இருவினை யுடையேன் மற்றிங் சென் செய்வே னென நினைந்தாள்.

மற்றவ ணிலைமை வெள்ளி மன்றுணின் றூடு கின்ற
கொற்றவ ரறிந்து பின்னுங் கூடையண் கரைமேற் கொட்டி
யுற்றவிக் கரையை பன்னே யொல்லையி லடைப்ப னின்னை
சற்றிதந் கிரங்கா தேகுன் றகவுடை மணையி லென்றார். (40)

நீறணி புனித மேனி நின்மலன் விடுப்ப வேகித்
தோறிரை முகத்தி னூடன் றென்மனை புகுது மெல்லைக்
கூறநுந் தவத்தின் மிக்காள் கோலறை யடைப்ப வஞ்சி
மாறிடு திரக்கை தன்னுற் றெழுதனள் வைகை மங்கை. (41)

சிறந்தமண் கூடை வேணித் திருமுடிக் கொட்டை யாக
நிறந்திகழ் கொன்றை நீழ னிறைறண லணைய தாக
வுறுந்தொழின் முயற்சி யாலே யுயங்கிமெய் யிளைத்தார் போல
மறைந்துல கெங்கு மான வள்ளலார் பள்ளி கொண்டார். (42)

ஆங்கவர் துயிலு மெல்லை யருட்பெரு வாழ்வின் மிக்கா
ரோங்கிய கருமஞ் செய்வா ராகியொண் பிரம்பு தாங்கிப்
பாங்குநின் றவரைநாடிப் பகிர்ந்தகோ லறையி லுள்ள
திங்குநன் குணர்வீ ரென்னச் சென்றகன் கரையிற் சேர்ந்தார். ()

நன்குற வடைத்தல் செய்தா ரியாவரு மென நயந்து
சங்கர னடைக்கு நீடு தடங்கரை யவர்க ளெய்தி
யெங்கனு முயர்ந்து தாழ்ந்த திவ்வீடம் யார்க்கு நேர்ந்த
பங்கிது மொழிமி னென்ன நின்றவ ரிவை பகர்ந்தார் (44)

பெருவள நீடு கூடற் பிட்டுவிற் றுணவு கொள்வாள்
ஒருமுது மடந்தைக் காளா யொருவன்வந் திங்ங னெய்தி
யிருநில மகழ்ந்து கூடை யுட்சொரிந் திரங்கி நிற்பன்
சிரமிசை யெடுப்பன் மீள்வன் சிந்துவ னகுதல் செய்வான். (45)

பாடுவ னூடல் செய்வன் பையவோர் கூடை மண்ணை
நீடுதிண் கரையி லேறச் சொரிகுவ னெடிது நிற்பன்
ஒடுவ னோடி மீள்வ னொரு கைமண் கரையி லேறப்
போடுவன் போக வென்னில் வருவன்வா வென்னிற் போவான்.

பிட்டினை நுகர்வ னையா பெரிதுநன் றென்று கையைக்
கொட்டுவன் செய்கை காணி லரசிளங் குமர னொப்பான்
நெட்டலர்க் கொன்றைநீழ னெடுத்துயில் கொள்கின் றுனங்
கட்டுரை சிறிதுங் கேளா னவன்றனைக் காண்மி னென்றார். ()

என்றலு மவனை யிங்கே கொணர்மினென் றவரு ணின்ற
வன்றிற லொருவன் கூற வாரியன் வல்லை யோடிச்

சென்றலு ஞான யோகச் செழுந்துயி லொழிந்து மூன்று
தன்றிய புரங்கள் செற்றூர் துண்ணென விழித்தெ முந்தார். (48)

விழித்தலும் கடிது சென்ற வாரியன் வெருவ நோக்கி
மொழிக்கனல் சிந்தி யந்த மன்னவன் றன்னை யெய்த
வழைத்தலும் வருதல் செய்யா தஞ்சினின் றிரங்கல் கண்டு
பழித்தவர் செங்கை பற்றி யீர்த்தனன் பரிவி லாதான். (49)

ஆங்கவன் கடிதிற் றள்ளி யண்ணலை யெண்ணி லாத
தீங்கினன் முன்னர்க் கொண்டு சேறலும் வெகுட்சி யெய்திப்
பாங்குநின் றவரு ணின்ற பாவி யைப் பாவி நோக்கி
யீந்தவெங் குருதி சோர வடித்திடிங் கிவளை யென்றான் (50)

கடுத்தசொல் வன்க ணுளன் கதத்துடன் மாறு கையில்
லெடுத்தனன் முனிவர் விண்ணோ ரெடுத்தனர் தொழுது செங்கை
யடித்தன னடித்த போதி லன்புடை யரிவை பாகங்
கொடுத்திலர் துணுக்க மெய்த மறைந்தனர் குறைவி லாதார்.

வேறு

தார்மேனின் றிலங்குபுய வழுதி மேலுந்
தன்மனைமங் கையர்மேலு மமைச்சர் மேலும்
ஆர்மேலுஞ் சென்றுபொருஞ் சேனை மேலும்
அயன்மேலு மான்மேலு மறவோர் மேலுந்
தேர்மேல்வெம் பகன்மேலு மதியின் மேலுஞ்
சிறந்துளவிந் திரன்மேலுந் தேவர் மேலும்
பார்மேலுங் கடன்மேலு மரங்கண் மேலும்
பட்ட தரன் மெய்யிலடி பட்ட போதே. (52)

தந்தமுரு வொழிந்துபிறி துருவ யாகிச்
சதுர்முகனுஞ் சங்காழி தரித்த மாலும்
அந்தமுத றெரிவரிதாய் வெளியே நின்ற
வண்ணலார் வடிவிலடி பட்ட போதில்
எந்தவுல கங்களினு மிருந்து னோர்கள்
எம்முடலி லடியுறைத்த தென்று கூற
முந்தியெழும் பன்மொழிக ஞகாந்த வெல்லை
மோகரிக்கு மெழுகடலின் முழக்கம் போன்ற. (53)

மாயையெனுங் கரும்பெரிய புனன்மேன் மொக்குள்
 வண்ணமெனு மெண்ணிலா வண்டத் துள்ளும்
 ஏயவகை யெண்பத்து நான்கு நூறு
 யீரமான பலயோனி யெவற்றி னுள்ளும்
 ஆயவுயிர்க் குயிராகி நிற்பந் தன்மை
 யவனிதலத் தஞ்ஞான ரறிந்து பாதச்
 சேயமலர் வழத்ததற்கோ கூலி யாளாய்ச்
 சென்றுமுடி மண்கமந்தார் தில்லை நாதர். (54)

அரும்பத விளக்கம்

1. கடவுள் வழிபாடு

துதித்தல் - தோத்திரம்பண்ணுதல்; வலம்வந்து - சுற்றிவந்து; ஆக்கை - தேகம்; பூ கையால் அட்டி - பூவைக் கையினால் அள்ளி; வாலறிவன் - ஞானஒளியுடைய இறைவன்; பனைக்கை - பனைபோன்ற நீண்ட தம்பிக்கை; மும்மதம் - கன்னமதம், கபோலமதம், கோசமதம், வேழம் - யானை (இங்கே யானையின் வடிவமுடைய கயன் என்னும் ஒரு அசுரனைக் குறித்து நின்றது); அம்பலங்கூத்தன், அம்பலந்தாடி - சிதம்பரத்திலுள்ள பொன்னம்பலத்தின்கண்ணே ஆகந்தத்தாண்டவன் செய்தருளும் நடராசமூர்த்தி; நினைத்துணைப்பொழுதும் - அற்பநேரமும், பாதிரிப்புலியூர் - தென்னிந்தியாவிலேயுள்ள பாடல்பெற்ற பழைய ஒரு சிவஸ்தலம்; மால், நாரணன் - விஷ்ணுமூர்த்தி; நான்முகன் - பிரமதேவர்; தேவன் - (இங்கே) சிவபெருமான்; நீ வா - நீ கேள்; புலர்வதன்முன் - விடிதற்குமுன்; அலகிட்டு - விளக்குமாறுகொண்டு பெருக்கிச் சுத்தஞ் செய்து. அலபுன்ல் - (இங்கே) கங்கை; ஆரூரா - திருவாரூரின் கோயில் கொண்ட பெருமானே.

2. கும்பகர்ணன்

செய்யுள் : “வாரணம் பொருத மார்பும்.....”

இ—ள் : வாரணம் பொருத மார்பும் - திக்கு யானைகளிலொன்று தன் மருப்பாலே குற்றப்பெற்ற மார்பும், வரையினை எடுத்த தோளும் - கைலை மலையை யெடுத்த புயங்களும், நாரத முனிவற்கு ஏற்ப நயம்பட உரைத்த நாவும் - நாரத முனிவருக்கு இயைய நன்மை பொருந்தச் சொன்ன நாத்கும், தார் அணி மவுலி பத்தும் - மாலை பொருந்திய கிரீடங்கள் பத்தும், சங்கரன் கொடுத்த வாரணம் - சிவபெருமான் கொடுத்தருளிய வாரணம், வீரமும் - வலிமையும் (ஆகிய இவைகளை), களத்தே போட்டு - யுத்தகளத்திலே இழந்து. வெறுங் கையோடு - வெறுமையான கைகளுடன், இலங்கை புக்கான் - இலங்கைமாநகரையடைந்தான் (இராவணன்) எ—று.

திக்குயானை தன் மருப்பாற் குற்ற, அம்மருப்புகள் மார்பில் ஏறிய பொழுது தளர்வின்றி அவற்றை அரத்தால் அராவித் தனக்கோர் அணியாகக் கொண்ட இராவணன், முதலன் யுத்தத்தில் அனுமார் தன் புயங்களிற் குத்த, சிறிது தளர்வுற்றானாலால் வாரணம் பொருத மார்புமேன்றும், கைலைமலையை யெடுத்த திண்ணிய புயங்கள் இலக்குமணனை, சீதையிடங் கொடுபோய்க் காட்டும்படி தூக்கமுயன்ற சமயத்திற் சலித்தனவாதலின் வரையினை யெடுத்த தோளும் என்றும், முன்னர் நாரத

முனிவற்குத் தன் வென்றிப் பிரவாகத்தைக் கூறி யமன் முதலியோரை வென்று சொன்னபடி செய்தமையற் பெருமையுற்ற நாவால், சிதைக்கு இராமலக்குமணரைக் கட்டிக்கொடு வருவதாகக் கூறி, இப் பொழுது அங்ஙனஞ் செய்யாது தானே தோல்வியுற்று நாத்திரம்பினு னுதலின் நாரத முனிவற்கேற்ப நயம்படவுரைத்த நாவும் என்றும் கூறினார், ஏனைய வெளிப்படை.

இறைவன் - அரசன்; நால்வகைச் சேவை - யானை, தேர், குதிரை, காலாள்; தசக் கிரீடம் - பத்து முடிகள்; நிராயுதனும் - ஆயுதமில்லா கவனும்; பாதசாரியாய் - நடந்து; ஜூர்ஜர் - தூதுவர்; மாவைங்கம் - அவமானம்; உன்னி - நினைதது; சானி - சனகனின் மகன்; சிதை, புறங்கொடுத்து - பின்னிடைந்து; உபாதிந்தது - வருத்தியது; அரக்கன் - இராக்கதன்; (இங்கே) இராவணன், அமளி - படுக்கை; மூநாதை - பாட்டன்; போர்க்குடைந்து - யுத்தத்தில் தோல்வியுற்று; வாட்டிநல் வேந்த - வாள் யுத்தத்தில் வல்ல அரசனே; வாள் + திறல் = வாட்டிநல்; சஞ்சலம் - துன்பம்; திரிலோகம் - முன்று உலகம்; சுவர்க்க மத்திய பாதலம். மானுடர் இருவர் - (இங்கே) இராமர் இலக்குமணர்; காந்த் வீரியன் - கிருதவீரியனின் மகன்; ஒருசமயத்தில் இராவணனை வென்றவன். பாததாளிக்கு மாற்றார் - காலடியிற் பொருந்திய மண்ணுக்கு மொப்பாகார்; தனு உமிழ் - ஸீவ்லினின்றும் புறப்படும்; சரங்கள் அம்புகள். தப்பா - இலக்குத் தவறா; அடுத்து - சமீபித்து; அட - கொல்ல; குரங்கு - அனுமார்; ஊர்தி - வாகனம்; தூயவன் - பரிசுத்தமானவன்; (இங்கே) இராமன், வாளி - அம்பு; ஊழித் தீ - வடவாமுகாக்கிவி; தீக்கும் - சுடும்; நாசம் - அழிவு; உறுதிமொழி - கட்டுரை; நன்மை பயக்கும் வார்த்தை; தெற்றென - விரைவில்; சீக்கிரமாக, முனிர் தகற் றிவை - கோபித்துத் துரத்தினாய்; இதம்பயக்கும் - நன்மையைத் தரும்; இடித்துரைத்தபோதும் - மனத்திற் பதியும்படி சொல்லியபோதும்; ஆரும் பரவும் - எல்லோரும் புகழும்; அநோகதி - கீழான நிலை; மாற் றம் - சொல்; அறழப்பு - மிக்க வயோதிகம்; உறத் தகாதன - கைக் கொள்ளக்கூடாதன; இழுக்கு - குற்றம்; நைபல் - வருந்துதல், இரண்ட க முடையவன் - உன்னொன்று புறம்பொன்றார் ஒருகுபவன்; வஞ்ச கன்; (மகோதரன் இராவணன்மீது உட்பகை யுடையவனென இரா மாயணங் கூறும்); இறுதியே யுறுவதானால் இடையென்றற் றடையு முண்டோ - மரணம் நிகழ்வதானால் அதனை இடையில் உபாயத்தால் விலக்குதல் இயலுமோ? கிங்கர் - ஏவல் செய்வோர்; தூதுவர், நித் திய வரம் - என்றும் அழியாதிருத்தலாகிய வரம்; படி - பூமி; மான - நிகர்க்க; துயிலுணர்ந்துதல் - நித்திரையி லிருந்து மெழும்புதல்; சிற்றம் - கோபம்.

செய்யுள் : ' உறங்குகின்ற கும்பகன்ன.....'

இ—ள் : உறங்குகின்ற கும்பகன்ன - நித்திரை செய்கின்ற கும்ப கன்னனே, உங்கள் மாய வாழ்வு எலாம் - உங்களுடைய மாய

வாழ்க்கை முழுவதும், இன்று இறங்குகின்றது காண் - இன்று (தொடக்கம்) குறையப்போகின்றது கண்டுகொள், எழுந்திராய் எழுந்திராய் - (நீத்திரை செய்தலை விட்டு எழுந்திரு எழுந்திரு, சறங்கு போல வில் பிடித்த காலதூதர் கையிலே - காற்றாடியைப்போல வில்லைப் பிடித்திருக்கும் யமதூதர் கையில், உறங்குவாய் உறங்குவாய் இனிக்கிடந்து உறங்குவாய் - நீ நீத்திரை செய் நீத்திரை செய் இனிக் கிடந்து நீத்திரைசெய் எ—று

செய்யுள் : “என்று மீறிலா வரக்கர்.....”

இ—ர் : என்றும் சறு இலா அரக்கர் இன்பமாய வாழ்வு எலாம் - எந்நாளும் அழிதலைல்லாத இராக்கதருடைய இன்பமான மாய வாழ்க்கை எல்லாம், சென்று தீய - அழிந்து சாம்பராகப்போக, நும் முனை - உங்கள் கமையாகிய இராவணன், தீமை தெரிந்து தேடினான் - பொல்லாங்கை ஆராய்ந்து தேடிக்கொண்டான், இன்று இறத்தல் தண்ணமாக - நீ இன்றைக்குச் சாவது நிச்சயமாக, இன்னமும் உறக்கம் ஏன் - இன்னமும் நீத்திரை எதன்பொருட்டு, என்று-என்று சொல்லி, தங்கள் கைகளால் - தங்களுடைய கைகளினாலே, அலைத்து அலைத்து - அசைத்து அசைத்து, எழுப்பினர் - எழுப்ப முயன்றார்கள்

சுவாச வாயு - மூச்சு; தண்டம் - கதாயுதம்; கதுப்பு - கன்னம்; உம்பி - உன் தம்பி; பரிவீரர் - குதிரை வீரர்; வலசாரி இடசாரியாக - வலப்புறம் இடப்புறமாக; பொன்றினவன் - இறந்தவன்; புடைபெயர்ந்து - பக்கங்களில் அசைந்து; குவை - குவியல்; ஊன் - மாமிசம்; நின்ற குன்றம் சென்ற குன்றம் என்றது முறையே இராவணனையும் கும்பகன்னை யும்; நறவு - கன்றை; போள்ளை - வீரைவில்; வழிந்தோன்றல்கள் - பிறச்சந்தையில் உள்ளவர்கள்; அந் திறம்பி - நீதியை விடுத்து; அந்நகுமா - பொருந்துமா; படுத்தவை - அழித்தாய்; மறந்தை அடுத்தவை - பாவத்தைக் கைக்கொண்டாய் அறநெறி - சருமவழி; மறநெறி - பாவவழி; பரிச்சிந்தும் - நடக்கின்றாய்; அமராற்றவும் - புத்தஞ் செய்யவும்; நடல் - நடந்த குரங்கு - அனுமன்; மறமம் - மாப்பு; போழ்ந்த - துளைத்த; வீரசொர்க்கம் - புத்தத்திற் புறங்கொடாது நின்று மாண்டவர் எய்தும் பதவி; மாந்தி - குடித்து; மிடர் பிடித்து உந்த - பீடரிற் பிடித்துத் தள்ள; தூண்டிவிட. இந்திரசிந்து - இராவணனுடைய மூத்த மகன்; மாயம் வல்லவன். கொற்றவ - அரசனே! கலுழிந்தவை - சிந்தனை. சரேலென - சீக்கிரம்.

3. செல்வம்.

முனிவரு மன்னரு முன்னு வ பொன்னுள் முடியும் - முனிவர்களும் அரசர்களும் விரும்புகின்ற கருமங்க ளெல்லாம் பணத்தினுற் கைகூடும்; வறியா ரிருமை யறியார் - வறியவர்கள் இம்மை மறுமை யின்பங்களை உணரமாட்டார்கள்; சுண்ணோட்டம் - தயவு; நடைப்பிணமாவர் - நடப்ப

தொன்றேயன்றி மற்றும் விஷயங்களிற் பிணம்போற் பயன்படாதவ ராவர்; விசுவாசநாதகம் - நம்பிக்கைத் துரோகம்; பரிதானம் - கைக் கூலி; சுங்கம் - மரக்கலத்திலும் வண்டி முதலியவற்றிலும் வரும் பொருள்கட்கு விதிக்கப்படும் வரி; முதல் - ஒருவரிடத்தில் தொடக்கத் திலே யுள்ள பொருள்; சான்று - சாட்சி; பந்திரம் - சாதனம்; உறுதி. விகாரம் - மாறுபாடு; யாசனம் - யாசகம்; இரப்பு. சுவ தேசம் - சொந்த ஊர்.

4. கும்பகர்ணன் போர்க் கேததல்

பரிய யாக்கையன் - பருத்த சரீரத்தை யுடையவன்; சமர் வேட்டு - யுத்தஞ்செய்ய விரும்பி; குரங்கினம் குரக்கினமென வந்தமை திரிதல். இலங்கேசன் - இலங்கைக் கரசன். (இங்கே) இராவணன்: பள்ளிநொள் ளும் - நித்திரை செய்யும்; அறிதயில் - ஞானநித்திரை; இமையவர் - தேவர்; படுவர் - இறப்பர்; வேதா - பிரமா; ஜராவதம் - இந்திரனுடைய வாகனமாகிய (வெள்ளை) யானை; தேவி யென்றது சிதையை; உன்னி - நினைத்து; சுக்கிரீவன் - குரங்குகட் கரசன்; வாலீயின் தம்பி. கோழல் - கொல்லுதல்; புலத்தீய முனிவர் - ஒரு முனிவர்: இராவணன் முதலானோ ரின் பிதா; அபயங்கொடுக்க - பயப்படவேண்டாம் என்று ஏற்ற; வெய்ய-கொடிய; அமர்ர்களம் - யுத்தபூமி; என்னுந் தண்ணீரு மிறைத்தல் - பிதி ரர் பொருட்டுச் செய்யும் கடன்களி லொன்று: சரணை - அடைக்கல மென்று; துயவை துணிந்தபோது பழிவந்து நோடர்வ துண்டோ - நல்ல கருமங்களைச் செய்யத் துணிந்தபின் பழியான காரியத்திற் பிரவே சிக்கலாமா; தடிதல் - வெட்டுதல்.

பரசுராமர் பெற்ற தாயைத் தடிந்த வரலாறு:—சமதக்கினி முனிவ ருடைய மனைவியாகிய இரேணுகை தன்ருயகன் செய்யும் சிவபூசைபின் பொருட்டுக் கங்கையிற் சலந்திரட்டி வருவது வழக்கம். ஒருநினை அங் னனஞ் சலந்திரட்டும்பொழுது ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்ற அழகிய கந்தருவ னொருவனது சாயை தண்ணீரிலே தோன்ற, அச்சாயையைக் கண்ட அவளது உள்ளம் அவன்பொருட்டுச் சிறிது உருகிபமையால் அவள் வழக்கம்போற் சலந்திரட்டுதல் முடியாதாக, அவள் குடமெடுத்த த் தண்ணீர் அள்ளிக்கொண்டு விரைவாகத் தன் ஆச்சிரமத்திற்குச் செல்லுதலும். தமது மனைவியின் உள்ளம் பேதுற்றமையை உணர்ந்த சமதக்கினி முனிவர் அடங்காக் கோபங்கொண்டு அவளைச் சிரச்சேதஞ் செய்யும்படி தமது மகனாகிய பரசுராமரிடம் பணிக்க, அவர் தந்தை சொற்படி தாயைக் கொடுபோய்ச் சிரச்சேதஞ்செய்து மீண்டார். மீண்ட மைந்தனை முனிவர் மெச்சி, வேண்டிய வரக் கேள் எனக் கூற, அவர் தமது தாயைப் பழையபடி எழுப்பித் தரல்வேண்டுமென்று கேட்க, அங்நனஞ் செய்தனர்.

கண்ணுதல் பம்பொருள் - சிவபெருமான்; கண்ணுதல், நுதற்கண் - நெற்றிக்கண்; இரணம் - புண்; பரிசரிப்பர் - வைத்தியம் செய்வர்; சந்திர வைத்தியர் - இரண வைத்தியர்; சத்திரம் - கத்தி; புண்ணைக் கத்தி முத

லியவற்றால் வெட்டிப் பரிகரிப்போர் என்பது கருத்து. கனிவருங் காலத்துப் பூக்கொம்பக் கருகலாமா - நன்மையை யடையக்கூடிய சமயத்திலே அதனை விடுத்தது தீமையை நாடலாமா? வேண்டுமோள் - விண்ணப்பம்; கைலையங்கிரியைப் பேர்த்தெடுக்க முயன்ற - தன் அன்னையின்பொருட்டு இராவணன் கைலைமையைப் பெயர்த்து எடுக்க முயன்றபோது, சிவ பிரான் தமது பெருவிரலால் ஊன்றி அவனைத் தண்டித்துப் பின்னர் அவன் செய்த சாமவேத காலத்தைக் கேட்டு அவனுக்கு அருள்புரிந்தாரென்பது சரித்திரம்; தீண்ணிய - வலிய; அனுமன்-வாயுவின் புத்திரன்; சுக்கிரீவனுடைய மந்திரி; இராமர் தூதன். அங்கநன் - வாலியின் மகன்; நீலன் - குரங்குகளின் சேனாபதி; சாம்புவன் - கரடிகட்கரசன்; நதிரவன்-சூரியன்; சீரஞ்சிவி - மேலாக வாழ்பவன்; தசரத குமாரர் - (இங்கே) இராமர் இலக்குமணர்; இம்மியின்றுவணையும் - அற்பமேனும்; இம்மி - மந்தக்காய்ப் புல்லரிசி; மிக நுண்ணியது. கவிக் குலம் - குரங்குக் கூட்டம்.

5. சின்னத்தம்பிப் புலவர்

வரகவி - தெய்வத்தின் அருள்கொண்டு கவி பாடுபவன்.

செய்யுள்: “பொன்பூச் சொரியும்”

இ—ள்: மின்னல் போன்ற பிரகாசம் வீசுகின்ற கிரீத்தியையுடைய நல்லூர் வாசராகிய வில்லவராயரின் பொன்மயமான தலைவாசலில் நிற்கும் கொன்றைமரமானது பொன்னிறமுள்ள பூக்களைச் சொரியும், பொலிவான செவ்விய மகரந்தப் பொடியைச் சிந்தும், நல்ல பூமியின் கண்ணிருப்பவர்க்கு (உலகத்தவர்க்கு) இனிய நிழலை யுதவும் எ—று.

ஐதீகம் - ஓர் அளவை; அது தொன்றுதொட்டு வருங் கேள்வியை நம்புவது. சேய் - பிள்ளை; கம்பகூத்திரம்-கம்பர் பாடிய அரும்பொருட்கவிகள்; ஆசங்கை - சந்தேகம்.

செய்யுள்: “முத்தம் பொதியும் பவளந் திறந்து”

இ—ள்: தெரிவையரே! நும் பெயர் சொல்லும் என முடிக்க. முத்தம் பொதியும் பவளந் திறந்து என்பது உருவகவுயர்வு நவீற்சியணி; வாயைத் திறந்து எனப் பொருள்படும்; முத்தம் என்றது பற்களை; பவளம் என்றது வாயினை; துத்தம் பயில் மொழி - பாவினை யொத்த சொல், சூல் பெருகும் நத்தம் - கரு முதிர்ந்த சங்கு, சித்தம் பயில் பதி - மனம் பயின்ற ஊர் எ—று.

6. தீமை செய்தார்க்கு நன்மை செயல்

செய்யுள்: “வன்மைச் சுயோதனற்கும்”

இ—ள்: வன்மைச் சுயோதனற்கும் - வன்கண்ணனாகிய துரியோதனனுக்கும், வானோர் சிறை மீட்டான் - (கந்தர்வர்களாகிய) தேவர்க

ளால் வந்த சிறையை நீக்கிவிட்டான், தொன்மை நெறித் தருமன் - பழைய (நீதியான) மார்க்கத்தைக் கைக்கொண்ட தருமபுத்திரன். சோமேசா - சோமேசரே, பன்முறையும் - பலமுறையும், இன்னு செய்தார்க்கும் - தீமையைச் செய்தவர்கட்கும், இனியவே செய்யாக்கால் - (அத்திமைக்குப் பதிலாக) நன்மைகளைச் செய்யாதொழிந்தால், சால்பு - (ஒருவனுடைய) பெருந்தன்மை, என்ன பயத்தது - என்ன பயனைத் தருவது? ஒ - அசை. எ - று.

தீமை செய்தார்க்கும் நன்மையைச் செய்தலே பெரியோர் இயல் பென்பதாம். இச்சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா, இறுதி இரண்டடியும் திருக்குறளாகவும், முத லீரண்டடியும் அதற்குத் திருஷ்டாந்தமாகவும் சிவஞான சுவாமிகளாற் பாடப்பெற்ற ஒரு நீதிநூலாகும்.

அஸ்திநுபரி - குருதலத்தாரின் தலைநகரம்; பஞ்சபாண்டவர் - பாண்டுவின் பிள்ளைகளாகிய தருமன் முதலிய ஐவர். திருநாட்டிரன் - துரியோதனனுடைய தகப்பன், பாண்டுவின் தமையன், குருடன். புதல்வராகிய என்றது: (இங்கே) புத்திரமுறை பூண்டுள்ளவர்களாகிய பாண்டவரை, அனலிடைப் பிறந்தாள் - யாகாக்கினியிலே தோன்றினவளாகிய திரௌபதி, பரிபவம் - துன்பம், விருத்த வேந்தன் - வயோதிகனாகிய திருநாட்டிரன்; பாங்கர் - பக்கம்; இந்திரபோகம் - இந்திரச் செல்வம்; இந்திரன் - தேவர்கட்கரசன்; துய்த்து - அனுபவித்தது; அலமந்து - அலைந்து; காண்டபன் - அர்ச்சுனன்; காண்டபம் என்றும் வில்லையுடையவன். பாசுபதம் - சிவப் படைக்கலம்; மூத்தோனாகும் அனுமன் என்றது அனுமனும் வாயுவின் மகன் ஆதலினால். குபோன் - கின்னரர்கட்குத் தலைவன்; அட்டபாலகர்களு ளொருவன், சருளி - துரியோதனனின் மாமன்; காந்தாரியின் சகோதரன். கன்னன் - குந்தி கன்னிகையா யிருக்குங் காலத்திற் குரியனைக் கூடிப்பெற்ற பிள்ளை; வீட்டுமர் - துரியோதனதுதியரின் பாட்டனார்; சுங்கையின் மைந்தன். துரோணசாரியர் - துரியோதனது யார்க்கும் பாண்டவர்க்கும் வில்வித்தை முதலியன பயிற்றிய குரு; அசுவத்தாமா - துரோணரின் மகன்; நண்டம் - கதாயுதம்; பரித்து - பிடித்து; சமரேற்பனைல் - போரேற்று நிற்பேனாயின்; நேரல் - பகைவர்; அகக் கண் - அறிவு; நாகக்கொடியோன் - பாம்புக் கொடியையுடையவனாகிய துரியோதனன்; பேதித்தான் - மாறுபடுத்தினான்; இயம்புரின் - சொல்லுதிர்; வெற்றிடமந்தை - வீரலக்குமி; சின்சார்பாயினர் - உனது பக்கமானார்கள்; மாற்றவர் - பகைவர்; (இங்கே பாண்டவர்). மன்னவர் நிலதமே - இராசாக்களுள் விசேஷமானவனே; அறைகுதி - சொல்லு; பைந்தொடி - பெண்; (இங்கே திரௌபதி) பசிய வகையலை யணிந்தவ ளென்பது கருத்தது. வகுப்பன் - சொல்லுவேன்; கரி பரி தேர் வர - யானை குதிரை தேர் ஆகிய சேனைகள் வரவும்; காலினோர் - காலாட்படை; அரி படர் விழியுடை அரிவைமாரோடும் - செவ்வரி படர்ந்த கண்களையுடைய (தோழி) பெண்களுடன்; தெரியலார் கூந்தல் சின் தேவீரார் வர - பூமாலை பொருந்திய கூந்தலையுடைய உனது மனைவியர் வர

வும்; அவனிபர் - அரசர்; பவனி செல்லுதல் - ஒருவன் தனக்குரிய சகல வரிசைகளோடும் ஆடம்பரத்தோடும் செல்லுதல்; உதிஷ்டிரன் - தரும புத்திரன்; அகம் மிக நைவர் - மனம் மிகவும் வருந்துவர்; ஆவி அன்ன - உயிர்பேர்ன்ற, அரிய; எழிலை - அழகை; காவி அம் கண் இணை - கருங் குவளை மலர்போன்ற அழகிய இரு கண்களையுடைய; பூவை - (பேச்சில்) நாகணவாய் போன்றவள்; பாஞ்சாலி - பாஞ்சாலநாட்டு அரசன் புத்திரி; பஞ்ச + ஆலம் = பாஞ்சாலம் என்றாயிற்று; ஆலம் - நீர்; (இந்தநதிரியின் கிளைநதிகளாகிய ஜீலம், ஜனாப், ரூவி, பீயஸ், சட்லஜ் என்னும்) ஐந்து நதிகளால் நீர் பாய்ச்சப்படும் நாடு என்றபடி. இது 'பஞ்சாப்' எனவும் சொல்லப்படும்; பஞ்ச + அப்பு. இம்மொழியிலும் அப்பு என்றது நீர், உளம் வேர்த்து - மனம் புழுங்கி; மாழ்குவள் - தன்பமடைவள்; ஐதிய செய்குதி - சொன்னவற்றைச் செய்வாய்; கவற்சி - கவலை; அங்குப்பூதி - அங்கநாட்டிற்கு அரசன்; கன்னல். ஆரணியம் - காடு; சேறல் - போதல்; வாசஸ்தானம் - இருப்பிடம்; பூபாலா - பூமியைக் காக்கின்றவனே; அரசனே. கோபாலன் - இடையன்; பசுக்காப்பவன். ஆவிரைகள் - பசுக்கூட்டங்கள்; ஆன் + றிரை, அதஞ் செய்கின்றன - கொல்லுகின்றன. நின்றதை - உன் தகப்பன்; வேட்டையாடுவான் - வேட்டையாடும்படி; 'வான்' சுற்று வளையெச்சம்; முற்றுவித்தல் - நிறைவேற்றல்; முடித்தல். ஐண்கதிர் - சூரியன்; கடலிற் புக்கான் - அஸ்தமித்தான்.

சங்கேதப்படி - முன் செய்த ஒழுங்கின்படி; கோவினம் - பசுக் கூட்டம்; கோவலர் - இடையர்; சிருர் - சிறு பிள்ளைகள்; வேட்டம் - வேட்டை; முற்றி - முடித்தது; நானாவாத்தியம் - பல வாத்தியங்கள்; திருவினும் எழிலுறு - இலக்குமியிலும் அழகு மிகுந்த; அணங்கரை - தேவ மகளிரை ஓத்தவர்; பணி - பாம்பு; புனலாடல், சலக்கீர்டைசெய்தல், புனல்குடைதல் - நீரிலே ஸ்நானஞ் செய்வதன் விளையாடுதல்; வணங்காமுடியன் - மற்றைய அரசர்கட்கு அஞ்சாதவன்; நிந்தலாசம் - நிந்தை காரணமாக எழுஞ் சிரிப்பு; தைவிகம் வாய்ந்த - தெய்வத்தன்மை பொருந்திய; கந்தருவர் - தேவரு ளொருசாரார்; கடிந்துரைக்க - கோபித்துச் சொல்ல; விற்கோட்டி - வில்லை வளைத்து; நாண்காட்டி - நாணைசை செய்து, வான், கவண், சரம், அஸ்திரம், பகழி - அம்பு; வெந்தீட்டமை - முதுகு காட்டியமை; புறங்கொடுத்தமை, வடிக்கவண - கூரிய அம்பு; சேமத்தேர் - யுத்தவீரர் தாலாந்த தேர் அழிந்த சமயத்து ஏறிக்கொள்ளும்படி துணையாகக் கொண்டுவரும் தேர்; தெய்வப் படைந்கலம் - தெய்வங்களால் உதவப்பட்ட அஸ்திரங்கள்; மாற்றி நின்றான் - விலக்கி நின்றான்; துண்டங் கண்டான் - துண்டுகளாக வெட்டினான்; கவசகுண்டலன் - கன்னன்; தரித்தால் அழியாத சட்டையையும் காதணியையும் உடையவனென்பது கருத்து; வீரபட்டம் - வெற்றிக்கு அறிகுறியாக நெற்றியிலே அணிகின்ற ஒரு ஆபரணம். இறுத்தனன் - வெட்டினான்; வீட்டி - அழித்து, கொன்று; சூரியன் மைந்தன் - கன்னன்; பொன்னடி - அழகிய பாதம்; இண்ணையர் - தம்பிமார்; தரும நிதியே

தருமமாகிய செல்வத்தை யுடையவனே : மாருதி - வாயுவின் மைந்தன். வீமன்; கோமான் - அரசன்; அரக்கு மாளிகை மெழுகினுற் செய்த வீடு, இறுதி சூழ்ந்தான் - முடிவு தேடினான்; வேந்தவை - வேந்து + அவை அரசசபை; மாண்பங்கம் மரியாதைக்கேடு, (இங்கே துகிலுரிந்தமை); அமையாது - திருப்தியடையாது: தனஞ்சயன் - அர்ச்சுனன்; உரைதலானும் - அடங்குதலானும்; சிரமேற்கொண்டு - தலைமீது கொண்டு, விசேஷமென வெண்ணி; மதிசூல மன்னவன்-சந்திரசூலத்தரசனை, துரியோதனனை. நுமக்கடாது - உமக்கு நீதியாகாது; பரிபலமுறவேண்டாம் - துன்பப்படவேண்டாம்; சாத்தியமாயின் - முடியுமானால், நும்மவரும் - உங்கள் இனத்தவரும்; வென்றிப் பிரபாவம் - வெற்றிக்காகிய கீர்த்தி: பண்ணாவர் - (இங்கே) கந்தருவர்; தூரந்தான் - ஷீனான், கூடஞ்செய்து - அறைகளுண்டாக்கி; போரழிந்து - யுத்தத்திலே தோல்வியுற்று; பச்சாந்தாபம் - செய்தபின் இரங்கல்; போர்முயற்சி துறந்து-யுத்தஞ் செய்தலையொழிந்து; தேவர்கோன், பண்ணவர்கோல் - இந்திரன்; பன்னரும் - சொல்லுதற்கரிய; வாய்மை வாய்மையே - வார்த்தை உண்மையே.

செய்யுள் : “ அரிவைய ரு ன்.....”

இ—ள் : எனது அநுசர் அரிவையருடன் செய் பிழை - எனது தம்பிமார் பெண்களுடன் செய்த பிழையை. கருகிடாது - மனத்திற் கொள்ளாது, அவர் சிறை விடுத்தியேல் - அவர்களுடைய சிறையை நீக்குவையாகில், மரு கமழ் தரு மாலையாய் - வாசனை வீசுகின்ற மாலையை யுடையவனே, தரணியேழும் - ஏழு உலகங்களையும், என் தெருளுறு கைவடந் செய்ததாகும் - அறிவுள்ள எனது கையில் ஒப்பித்ததாகும் என்று.

பிழை யென்றது, கந்தருவர்க்குரிய தடாகத்தின் கண்ணே துரியோதனன் தேவிமாரோடும் புனலாடப் புகுந்தமை முதலியன வென்க ஆல் - அசை.

செய்யுள் : “ அறப்பெருங் கடவுள்.....”

இ—ள் : அறப்பெருங் கடவுள் நீ - தரும தெய்வம் நீயேயாவை, அன்றி - அங்கப் பெயரல்லாமல், வேறொரு திறத்துள் பேர் - வேறு வகையான ஒரு நாமத்தை, உனக்கு உரைத்தல் நீமையே - உனக்குச் சொல்லுதல் பிழையாகும், மறத்தொடு புகல்வது என் - மாறுபட்டுச் சொல்வதென்ன. உன் வாசக முறைப்படி - உன் சொற்படி, துணை வரை விடுப்பன் - (துரியோதனன் முதலிய) சகோதரரை (ச் சிறையினின்றும்) நீக்குவேன், மொய்ம்பினேய் - வலிமையை யுடையவனே; ஏ அசை என்று.

முரசுகேதனன் - தருமன்; முரசுக் கொடியையுடையவன், பிணிப்பு-பாசம், கட்டு. தயருழத்தல் - துன்பமனுபவித்தல்.

7. பூர்வ இந்திய மகனிசுக் கற்றவர்களே.

பூர்வீக சம்பிரதாயம் - முற்காலத்திற் கோண்ட கொள்கை. தூர்வாதம் - குதர்க்கம்; மனுநீதி - மனு என்பவரால் வகுக்கப்பட்ட நீதி; உபேகை - வெறுப்பு; ஆக்ரமித்து - வசுத்து, கைக்கொண்டு; சட்டபாராயணம் - நியாயப் பிரமாணங்களைப் பயின்று நியாயவாதிகளாக நீதிஸ்தலங்களில் வாதித்தல்; வைதிக ஜீவனம் - வேத சம்பந்தமான வாழ்க்கை; லௌகிக ஜீவனம் - உலக சம்பந்தமான வாழ்க்கை; சிருஷித் தொழில் - பயிரிடுந்தொழில்; அபத்தம் - பொய்; யதார்த்தம் - உண்மை; பிரபந்தங்கள் - நூல்கள்; பிரஸ்தாபித்தல் - புகழ்ந்து கூறுதல்; பாண்டியன் மலணி - குலத்துக்க பாண்டியன் தேவி; ஜகப்பிரசித்தம் - உலகமறிந்த விஷயம்; காரிகை - யாப்பிலக்கணத்தைக் கூறும் நூல், அமிர்தசாகரர் இயற்றியது; மகடுஉ முன்னிலை - பெண்களை முன்னிலைப்படுத்தி (விளித்து)ப் பாடுவது; "—பொற்கொடியே, பன்றி பல குட்டி பயந்ததனாலே துபயன், ஒன்றமையாதோ கரிக்கன்றோது," "பொற்கொடியே," என்றது மகடுஉ முன்னிலை, காசிகண்டம் - காசி கேஷத்திரத்தின் மாஸியத்தையும் பிறவற்றையுக் கூறும் ஒரு நூல், அதிவீரராம பாண்டிய நியற்றியது; திருஷ்டாந்தம் - உதாரணம்; கிரந்த கர்த்தர்கள் - நூலாசிரியர்கள்; சித்தாந்தம் - துணிபு, நிச்சயிக்கப்பட்டது; லிகிதபூர்வ சாட்சி - எழுத்துமூலமாகவுள்ள சாட்சியம்

செய்யுள்: "பெருந்தடங்கட் பிறைநுதலார்க் கெலாம்... .."

இ—ள்: "பெருந்தடங்கட் பிறைநுதலார்க்கு எலாம் - மிகவும் விசாலமான கண்களையும் பிறைபோன்ற நெற்றியையும்முடைய பெண்களெல்லாரிடத்தும். பெருந்து செல்வமும் கல்வியும் பூத்தலால் - பெருந்திய செல்வமும் கல்வியும் பொலிந்கிருப்பதால், வருந்தி வந்தவர்க்கு - பசி முதலியவற்றால் துன்புற்றுத் தங்க ளில்லங்கட்கு வந்த ஆதலருக்கு, வைகலும் - நாள்தோறும் சதலும் - தாளஞ் செய்தலும், விருந்தும் அன்றி - அதிதியரை உபசரித்தலு மல்லாது, வினைவன யாவை - அங்கே நிகழ்வன (வேறு) எவை, ஜிவையிரண்டுமே அயோத்தி நகரத்திலே செல்வத்தோடுங் கல்வியோடுங்கூடிய மாத ரெல்லாராலும் வளர்க்கப்படுவன என்றபடி.

செய்யுள்: "வண்டுமொய்த் தரற்றும்... .."

இ—ள்: வண்டு மொய்த்து அரற்றும் பிண்டி வாமனால் வடித்த - வண்டுகள் கூட்டமாகச் சூழ்ந்து படிந்து ஒலிசெய்கின்ற அசோகமர நீழலில் வீற்றிருக்கும் அருக்கடவுளினால் (மாசினறி) வளர்க்கப்பட்ட (கூறப்பட்ட), நுண் நூல் உண்டுவைத்து அணைய நியும் - நுண்ணிய நூலாகிய தேனை (செவிவாயாக நெஞ்சு களாக) உண்ட படித்துள்ள) நியும், உணர்விலா நிரையாகி - அறிவில்லாத இயல்பினை யுடையளாகி, விண்டு-

மனமுடைந்து; கண் அருவி சோர - கண்ணீ ராறாகச் சேரிய, விம் முயிர்த்து - புலம்பி நெட்டுயிர்த்து, இனையை யாதல் - இத்துன்பமான நிலையை யுடைய யாதல். ஒன் தொடி - ஒள்ளிய வளையலை யணிந்த பெண்ணே, தகுவது அன்றல் - (உனக்குத்) தக்கதன்முதலினால், நின் கவலை ஒழிக என்றுன் - உன் மனத்திற் கொண்ட துன்பத்தை நீக்குதி என்று சொன்னார். அருகக் கடவுளால் அருளப்பட்ட அறநூலைச் சந்தேக விபரிதமறக் கற்றவளாகிய நீயும் சமாளிய பெண்களைப் போல் இங்ஙனம் துயருறுதல் தகுதியன்று, ஆதலால் நீ கொண்ட கவலையை ஒழிகுதி யெனக் கூறினாரென்பதாம் எ—று.

செய்யுள்: குஞ்சி யழகும்”

இ—ள்: குஞ்சி யழகும் - குடுமியின் அழகும், கொடும் தாணக் கோட்டு அழகும் - மடிப்புள்ள வஸ்திரத்திலுள்ள கோடுகளின் அழகும், மஞ்சள் அழகும் - முகத்திற் பூசப்படும் மஞ்சள் முதலிய சுகந்தங்களின் அழகும், அழகல்ல - உண்மையான அழகுகளாகா, நெஞ்சத்த - மன சிலை, யாம் நல்லம் என்னும் நடுவு நிலைமையால் - யாம் நற்குண முடையோமென உணர்கின்ற நீதியினால், கல்வி யழகே யழகு - படிப்பினு லுண்டான அழகே உண்மையான அழகாம். ‘எண்ணுமெழு..... தகும்.’ - கணிதமும் இலக்கணமும் (மனிதருக்குக்) கண்களென்று சொல்லத்தக்கனவாம் எ—று.

செய்யுள்: “எண்ணென்ப”

இ—ள்: எண்ணென்ப - கணித நூலென்று சொல்லப்படுபவைகளும், ஏனை எழுத்தென்ப - மற்றைய இலக்கண நூல்களென்று சொல்லப்படுபவைகளும், இவ்விரண்டும் - ஆகிய இவையிரண்டும், வாழும் உயிர்க்கு கண் என்ப - வாழ்தற்குரிய மனிதருக்குக் கண்களென்று சொல்லர் (அறிவுடையோர்). சம்ரக்ஷண - பாதுகாப்பு எ—று.

செய்யுள்: “கண்ணுடைய ரென்பர்”

இ—ள்: கற்றோர் கண்ணுடைய ரென்பர் - படித்தவர்களே கண்களை யுடையவர்களென்று புகழ்ந்து சொல்லப்படுவர், கல்லாதவர் முகத்து இரண்டு புண் உடையர் - படியாதவர் முகத்திலே இரண்டு புண்களை யுடையவர். அட்டதரித்திரம் - எண்வகைச் செல்வமு மில்லாமையுடன், மிக்க வறுமை; எண்வகைச் செல்வமாவன: நற்குணம், சம்பத்து, தனம், நற்குலம், அழகு, கல்வி, நுண்ணறிவு. நீடிய ஆயுள். அன்னபூரணி - சோற்றை மிகுதியும் உடையவன்; செல்வி. அசக சாந்திரம் - அசம் + கசம் + அந்திரம், ஆட்டிற்கும் யானைக்கு மிடையே யுள்ள பேதம். ஓளவுதப் பிரயோகஞ் செய்து - மருந்தாட்டி, கற்பு - கல்வியென்னும் பொருளில் வருதல், “கற்பிலா, மூர்க்கரை மூர்க்கர் மூகப்பர்” என்னும் மூதாட்டி வாக்காணுணர், பாரிசவாயு - தேகத்திற்

சில பாகத்தைச் செயலறச்செய்யும் ஒருவகை நோய், பாரிசுவாத மெனவும் வழங்கும், காரியஸ்தர் - கருமம் பார்ப்போர். சிருசகிருத்தியம் - வீட்டுக்கருமம். வீட்டுவேலை; சம்ரக்ஷித்தல் - பாதுகாத்தல், பேணுதல், சுயம்பாசி - சமையற்காரன், இக்கிதம் - இனிமை, அவிவேகம் - புத்தியில்லாமை, மூடத்தனம்; சிரோபணி - தலையிற் சூடிக்கொள்ளத்தக்க மாணிக்கம் (இங்கே வஞ்சுப்புக் கழ்ச்சி) சாத்தியமாகும் - ஏலத்தக்கதாகும், நிரக்ஷரகூழி - எழுத்தறியாதவன், கல்லாத மூடன்; நாஸ்தி - இல்லாமை. கரதலாலகம்: கரதல + ஆமலகம் - உள்ளங்கையிலுள்ள நெல்லிக்கனி. சிருஷ்டிக்கிரமம் - (கடவுளால்) உண்டாக்கப்பட்ட ஒழுங்கு, சிரேஷ்டன் - மேலானவன், நிஸ்ஸந்தேகம் - ஐயமில்லாமை, தீக்ஷணியம் - நூட்பம், கூர்மை; துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனம் - தீயவர்களை யகற்றி நல்லோரைப் பாதுகாத்தல், கரம்பு - பாழ்நிலம், தேசாந்தரம்-பிறதேசம், அசமந்தர் - செய்ய முடியாதவர், சகசம் - இயற்கை, வழக்கம்; தூர்ப்பலம் - அடையமுடியாமை, பிரசவம் - பிள்ளைப் பெறுதல், அசக்தர் - வலிமையற்றவர், கிர்ஷிவாதமாக - விவாதமின்றி, ஆட்சேபமில்லாமல்.

8. லப்தஹானி.

லப்தஹானி: லப்தம் - கிடைத்தது; ஹானி - அழிவு; எனவே, கையிற் கிடைத்த பொருளை அழித்தல் என்பது கருத்து. சோமசன்மா என்னும் பிராமணனே பாடலிபுரத்து அரசனது பிள்ளைகட்கு விவேக முண்டாகும்படி பஞ்சதந்திரக் கதையைச் சொன்னவன், அரசுகுமாரரை என்றது, பாடலிபுரத்து அரசனது பிள்ளைகளை. இடருற்ற காலையில் - துன்பம் நேர்ந்த சமயத்தில்; அரிவு குன்றுதவன் - மனந் தைரியவீனப் படாதவன், அக்தியநக - முடிவில்லாத, அதிகமான; நானு - பல; அந்நியோந்தியம் - ஒருவர்மீதொருவர் கொண்ட நட்பு; தீங்கனி - இனிய பழம்; சுசித்திருப்பேன் - இன்பம் அதுபவித்துக் கொண்டிருப்பேன்; முசலி - ஆண் முதலை, நட்டோன் - சிநேகன்; அகத்தியம் - அவசியம்; அதிகமாதலால் - விசேஷமாதலால்; அடம்பண்ண வேண்டாம் - அநியாயஞ் செய்யவேண்டாம்; கரா - முதலை; இருநலைக் கொள்ளியெறும்பு - நுனி யிரண்டினும் எரிவின்ற கொள்ளியின் துவாரத்துள் அகப்பட்ட எறும்பு; அது ஒரு மார்க்கத்தாலும் வெளியே வரமுடியாது நெருப்பில் அகப்பட்டு இறந்துவிடுதல்போல, இம் முதலையும் மனைவியையும் நன்பணுகிய குரங்கையும் வெறுக்கமுடியாது பரம சங்கடமுற்ற தென்பதாம்.

விசனம் - துக்கம்; பதார்த்தங்கள் - (இங்கே) உணவுப் பொருள்கள்; சுவாதீனத்தில் - (சொந்தப்) பொறுப்பில்; "உரலி லகப்பட்டது உலக்கைக்குத் தப்புமா" அதுபோல நீயுந் தப்பிப்போதல் முடியாதென்றபடி. இஷ்டநேஷதை - குலதெய்வம்; நறுங்கனி - இனிய பழம்; கேவலம் - தனியே; (இங்கே) முற்றும். இருதயம் - இரத்தாசயம்;

அண்ணி - அண்ணன் மனைவி, மைத்துனி; யீட்சிக்கலாமென்று - சோதிக்கலாமென்று, இலேசமும் - அற்பமேனும், கொஞ்சமும்; கண்பூத்துப் போக - கண் (எதிர்பார்த்துக்) களைப்படைய.

இராட்டினம் - கிணற்றிலே தண்ணீர் இறைத்தற்பொட்டுத் துலாவிற்குப் பதிலாக உபயோகிக்கப்படும் சில்லாகிருதியான கருவி. கப்பி; தோண்டி - தண்ணீர் மொன்றும் பாத்திரம்; இக்காலத்தில் 'வாளி' என வழங்கும், நாயாதிகள் - பங்காளிகள்; கூவ - கூப்பிட; வலி - புற்று; பொந்து. மாந்தீர்கள் - மந்திரத்தில் வல்லவன்; மண்டுகம் - தவளை; நெருப்புத் துரும்புகளின் சேர்க்கை நில்லாத்துபோல - நெருப்பையும் துரும்பையும் ஒங்குவைப்பின் நெருப்பு துரும்பிற்பற்றி எரித்து விடுதல்போல, பரம சத்துந - பெரும் பகைவன்; விபீத பாஷாணம் - வேறுபாடான பேச்சு; ஜம்ம சத்துந - குலப்பகைவன்; வைரிகள் - பகைவர்; அடிக்க வேண்டும் - தோல்வியுறச் செய்தல்வேண்டும்; வெல்ல வேண்டும். என் வரவு அங்கு அப்படிக்கிடைக்கும் - நான் அங்கே என்ன மார்க்கமாக வருவது; அநாயாசமாய் - ஆயாசமில்லாமல்; களைப்பில்லாமல். ஆலசியம் - அலட்சியம்; வலிய வந்த சீநேவியை.....தள்ளலாமா - தானே வந்த நன்மையை வேண்டாமென வெறுக்கலாமா. பிலம் - துவாரம்; பொந்து, சமுதாயம் - கூட்டம்; உந்தரவு - கட்டளை; இரும்பை புற்று - துன்பமடைத்து; சூழ்ச்சி - உபாயம்; ஆராய்ச்சி - யோசனை; அன்ன நாதா - உணவு கொடுப்பவன்; குணமில்லாமல் - சுகமில்லாமல்; பிரதானியே - மந்திரியே; கண்டகன் - கொடியவன்; புல்லுச்செத்தை - உலர்ந்த புல்லு; புஷ்டி - கொழுப்பு; ஒன்றியாய் - தனியே; விஸ்தாரமாய் - தன்னிஷ்டமாய்; கர்த்தபம் - கழுதை; கண்டரவம் - சிங்கம்; நலையிறக்கமாய் - தலைகுனிந்து; வச்சிரம் - வைரம்; மிதமற்ற - அளவில்லாத; களிப்பு - சந்தோஷம்; அண்டை - சமீபம்; நட்சணமே - உடனே, சம்புகம் - நரி. மகரம் - முதலை.

குப்பம் - பெரிய திடர்; தூட்டாங்குச்சு - கலவோடு; கபாலம் - கெற்றி; கருப்பு - பஞ்சம், சூன் - துணிவுள்ளவன்; ஏகாந்தமாக - தனியே சூனடிருக்கையில்; குலாலன் - குயவன்; ரணாங்கம் - புத்தகளம்; ஹஸ்தலாவகம் - கையின் கெட்டித்தளம்.

வினா - (இங்கே) புத்தி, அடியாமல் - கொல்லாமல்; சௌரியம் - வலிமை; பராக்கிரமம் - வல்லமை; கொட்டினால் - கடித்தால்; கிருத்திரமம் - வஞ்சனை; அனுசித வார்த்தை - வீண் வார்த்தை; நகுமதை - வட இந்தியாவிலுள்ள ஓர் ஆறு; பெரு வாயன் - கழுதை; ஜலசரம் - நீரில் வசிப்பது; மனைக்கிழந்தி - மனைவி; தார்க்குணி - துஷ்ட குணமுள்ளவன்; பதி - புருஷன்.

சதமென்றெண்ணி - தஞ்சமென்று நினைத்து; அபகரித்துக்கொண்டு - கவர்ந்துகொண்டு; துணிக்கை - துண்டு; குரோதம் - கோபம்; சோரன் -

அந்நிய புருஷன்; துஷ்டை - துன்மார்க்கி; சோகருமல் - துன்பப் படாமல்; சரமம் - சமாதானம்; பேதம் - பீரித்தல்; நானம் - பொருள் கொடுத்தல்; தண்டை - போர்செய்து தண்டித்தல்; பட்டகாலே படும் - காயப்பட்ட காலே பின்னருந் தட்டுண்டு துன்பமடையும்; அபாக்கியம் - அதிர்ஷ்டமில்லாமை; பிடுங்குதல் - அபகரித்தல்.

நவிரிபித்து - துன்பமடைத்து; உத்தமன் - மேலானவன், காரிய காரன் - தான் செய்யும் கருமத்தில் வல்லவன்; ஈடானவன் - சமமானவன்; ஒத்தவன்.

தண்டனிட - வணங்க; கிருஹஸ்தன் - இல்வாழ்வான்; ஆநரித்தல் - உணவு கொடுத்துக் காப்பாற்றல்; உதிர மாமிசங்கவன - இரத்தம், இறைச்சி என்னுமிவைகளை, சுவயதேசம் - சொந்த ஊர், தயாகாலிகள் - கொடுக்கும் குணமுடையவர்கள், சுசாதி - சொந்தச் சாதி, மித்தீரந்து வம் - சினேகம்.

9. ஆணிய காண்பம் 1.

சுவர்ணம் - பொன் விநயம் - பணிவு.

ப—ரை: இளங்குமரா - இளமையுடைய தம்பி! நேர்மையினால் - ஒழுங்கான அறிவினால், வல்லாரும் - (பலவற்றையும் அறிய) வல்லவர்களும், நீல்லா உலகின் நிலை - ஒரு நிலையில்லாத உலகத்தின் நிலைமையை, உணர்ந்திலர் - முற்றும் அறிந்தபரில்லை, மன் உயிர் தாம் - (உலகத்தில்) நிலைபெற்ற பிராணிகள் தாம்; பல் ஆயிரகோடி பரந்துள - ஆநேக ஆயிர கோடி வகையாசப் பரையுள்ளன, ஆல் - ஆதலால், இல்லாதன இல்லை - (உலகத்தில்) இல்லாத பொருள்கள் இல்லை. எ—று.

ப—ரை. வரி சிலை மறை வலோனே கட்டமைந்த வில்லின் வேதத்தில் வல்லவனே! மான் இதன் வடிவை உற்ற - இந்த மானின் வடிவழகை உற்றுப் பார்த்த, அரிவையர் மைந்தர் - மகளிரிலும் ஆடவரிலும், ஆதரம் கூர்கிலாதார் யாரே - (இதனிடத்து) ஆசை மிகாதவர் எவர்தாம்! [எவருமில்லை யென்றபடி]; ஊர்வன - ஊர்ந்து செல்வனவும், பறப்ப - பறந்து செல்வனவுமாகிய, யாவும் - எல்லாப் பிராணிகளும், (இதனைக் கண்டு) உருகிய மனத்த ஆகி - (ஆசையால்) உருகிய மனத்தை உடையவையாய், விரி சுடர் விளக்கம் கண்ட விட்டில் போல் - பரவிய ஒளியையுடைய விளக்கைப் பார்த்த விட்டிற் பறவை (அவ்விளக்கில் விழுந்தன்மை) போல, விழவு - (இதன்மேல்) வந்து விழவன, காணாய் - (இதனை நீ) பாராய் எ—று.

ப—ரை: சிகரம் செவ்வி சுந்தரம் தோளிணன் - மலைச் சிகரம் போன்ற இயல்பையுடைய அழகிய தோள்களையுடைய இராமன்; மந்திரத்து இனையோன் சொன்ன வாய்மொழி மனத்து கொள்ளான் -

ஆலோசனையுள்ள தம்பியான லக்ஷ்மணன் சொன்ன உண்மையான வார்த்தைகளை மனத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளாதவனாய், சந்திரற்கு உவமை சான்ற வதனத்தாள் சலத்தை நோக்கி - பூண சந்திரனுக்கு உபமான மாதற்கு அமைந்த திருமுக மண்டலத்தைபுடைய சீதையினது புலனியைக் கருதி, சிந்திரம் பவளம் செம் வாய் முறுவலன் - சிந்திரமும் பவளமும் போலச் சிவந்த வாயிற் கொண்ட புன்சீரிப்புடையவனாய், அம்மனைனை கொடரல் உற்றான் - அந்த மானைத் தொடர்ந்து சென்றான் - ஈ - று.

சேய்மை - தூரம்; செலவு - போக்கு; செல்கை; சிட்டம் - பிற்புறம், அபயம் - அடைக்கலம், அபலை - பெலமில்லாதவன், உற்பாதம் - அறிகுறி

10. ஆரணிய காண்டம் ||

அசலம் - சலன மில்லாதது; மலை; அண்டகடாகம் - அண்டகோளச் சுவர். கம்பிதம் - நடுக்கம்; வாஸ்தவம் - உண்மை; தீரிதண்டு - முக்கோல்; இது துறவிகள் கையிற் கொள்வது. ஆரம் - பதக்கம்; ருகப் பர் - விரும்புவர்; பிரசண்டமாருதம் - பெருங்காற்று, கீடம் - புழு; அம் லாஸ்தீரீகன் - தேவமகளிர்; படிற்றெழுங்கம் - தீயநெறி.

11. அன்பு.

இரந்திதேவர், சிபிச்சக்கரவர்த்தி. இவர்கள் சரித்திரத்தைச் சைவ போதம் முதலாம் புத்தகத்திற் கரண்க. அமலன் - இயல்பிலேயே மல மற்றவன்; சிவபெருமான்.

செய்யுட் பாகம்

12. நீதிக் கவித்திரட்டு.

[இக் கவிகள் கந்தபுராணத்திலிருந்து தொகுத்தன.]

கடவுள் வணக்கம்.

ப—ரை: ஊர் இலான் - தனக்கென ஓர் ஊரில்லாதவரும், குணம் குறியிலான் - குணமும் உருவமு மில்லாதவரும், செயல் இலான் - தொழிலில்லாதவரும், உரைக்கும் பேர் இலான் - வழங்கும் நாம மில்லாதவரும், ஒரு முன் இலான் - வேறொரு முற்பொரு ளில்லாதவரும், பின் இலான் - பிற்பொரு ளில்லாதவரும், 19 றிது ஓர் சார் இலான் - பரதந்திர மில்லாதவரும், வரல் போக்கு இலான் - பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவரும், மேல் இலான் - மிக்கா ரில்லாதவரும், தனக்கு நேர் இலான் - தமக்கு ஒப்பா ரில்லாதவருமாகிய இறையவர், உயிர்க் கடவளாய் - ஆன்மநாயகராய், என் உளே நின்றான் - என் சித்தத்தின்கண் வியாபகமாயினர். ஈ - று.

இறைவன் சர்வவியாபகராய்த் தமக்கு வேறான இடம் கிஞ்சித்து மின்றி நின்றவின் ஊரிலான் எனவும். குணாதிராதலின் குணமிலான் எனவும், தியான ரூபங்க ளெல்லாம் பாவனா ரூபங்களாதலின் குறியிலான் எனவும், பரிதிமுற் பங்கயம் அவர்தல் போலத் தாம் வாளா விருப்பத் தஞ் சந்திதி மாத்திரையானே பஞ்சகிருத்தியங்களும் நிகழ்தலின் செயலிலான் எனவும், அன்பர் பாவனாரூபங்கட்கேற்றி வழங்கும் பெயர்களெல்லாம் அவ் வடிவங்கள் போலவே பாவனையாமாதலின் உரைக்கும் பேரிலான் எனவும், ஆதிமத்தியாந்த ரகிராதலின் ஒரு முன்னிலான் பின்னிலான் எனவும், நிராதாரனும் அனைத்தையும் தம் வயமாக்கி நிற்பவராதலின் பிறிதோர் சாரிலான் எனவும், ஞான சொரூபியாதலின் வரல் போக்கிலான் எனவும், வரம்பிலாற்ற லுடையாராதலின் மேலிலான் நனக்கு நேரிலான் எனவும், அத்தகைய இறைவன் சீவான்மாவுட் கலந்து நின்றவின் உயிர்க்கடவுளாய் எனவும், அங்ஙனம் நிற்குமவர் மெய்யன்பின் வயத்தராய் ஈகவுக்கிரங்கும் தாய்போலிரங்கி விரைந்துவந்து உண்ணிற்பரென்று துணிந்தனராதலின் என்னுளை நின்றவர் எனவும் கூறினார்.

ப—ரை: தருமம் என்று ஒரு பொருள் உளது - தருமமென்று சொல்லப்படும ஒரு பொருளுண்டு. தாவிலா - குறைவில்லாத, இருமையின் இன்பமும் - இம்மை மறுமைக்குரிய இன்பங்களையும், எளிதில் ஆக்கும் - எளிதில் ஈட்டும், அருமையில் வரும் பொருளாகும் - அரிதிற்கிடைக்கும் பொருளாகும், அன்னது - அத்தருமமானது. ஒருமையினோக்கு அலால் - மனசை ஒருவழிப்படுத்தும் பெரியோர்களுக்கன்றி, உணர்தற்கு ஒண்ணுமோ - அறியத்தக்கதோ (தகாது என்றபடி).

ப—ரை: துறந்தவர்கள் வேண்டியது ஓர் துப்பரவு நல்கி - துறவிகள் விரும்பிய ஒப்பற்ற பொருள்களை உதவி, இறந்தவர்கள் காமுறும் இருங்கடன் இயற்றி - இறந்தவர்கள் விரும்பத்தக்க பெரிய கடன்களைச் செய்து, பல அறமும் ஆற்றி - பல தருமங்களையுஞ் செய்து, விருந்து ஒப்பும் முறை அல்லால் - விருந்தினரை உபசரிக்கும் முறையே யன்றி, பிறந்த நெறியால் உளது ஓர் போர் உதவியாதோ - மனிதனைப் பிறந்தமையினால் எய்தக்கூடிய பேருபகாரம் என்ன? (ஒன்றுமில்லை என்றபடி) எ—று.

துறந்தவர்களென்றது வாஸப்பிரஸ்தன் சந்தியாசி என்னு மிவர்களை, இறந்தவர்கள் காமுறும் இருங்கடன் என்றது பின்டம், திலோதகம் (என்றும் நீர்) என்னு மிவை, (2)

ப—ரை: காண் தகைய தம் கணவரை - காணத்தகுந்த தங்கள் நாயகரை, கடவுளார் போல் - தெய்வத்தைப் போல, வேண்டலுறு கற்பினர் தம் மெய்யுரையில் - வழிபடுகின்ற பதிவிரதைகளின் வாய்மை

யில், ஈண்டையுள் தெய்வதமும் - இவ்வுலகிலுள்ள தெய்வங்களும், மா முகிலும் - மிக்க மழையும், நிற்கும் என்றால் - அடங்கி நிற்குமாயின், ஆண் தகைமையோர்களும் - ஆடவர்களும், அவர்க்கு நிகர் அன்று - அப் பதிவிரதைகட்கு ஒப்பல்லர் எ-று

உம்மை உயர்வு சிறப்பு ஏ அசை. கற்புடை மகளிர் சொற்படி கடவுளும் மழையும் அமைந்து நிற்கு மென்றபடி. (3)

ப-ரை: மேன இயல்பால் வரையும் மெல்லியலை மேவில் - மேற்கூறிய சிறப்புடன் மணஞ்செய்த பெண்ணை மனையாளாகப் பெற்றான், தானம் உளது ஆகும் - தானஞ் சித்திக்கும், அரிதான தவம் ஆகும் - அரிதான தவங் கைகடும், வானம் உளதாகும் - மழைவளம் உண்டாகும், இவண் மண்ணும் உளதாகும் - இங்குள்ள பூமிப்பேறும் உண்டாம், ஊனம் இலதாகும் - குறைவு இல்லாதொழியும், அரிது ஒன்றும் இலை - அரியது ஒன்று மில்லையாம் எ-று.

மேன, மேல என்பதன் விகாரம், அன்று, ஏ அசை. (4)

ப-ரை: தேவி ஆகிய பதுமகோமலை எனுந் திரு மங்கை - (குரபன்பனது) மனைவியாகிய பதுமகோமலை யென்று சொல்லப்படும் அழகிய பெண்ணைவள், காவல் மன்னவன் திறந்தனன் எனும் உரை - காததற்குரிய தன்னையகன் இறந்தான் என்னும் வார்த்தை, கன்னத்துள் மேவும் எல்லையில் - காதிற்பட்டமாத் திரத்தில், அசனியேறுண்ட வெம் பணியேபோல் - இடியேறு கேட்ட நாகபாம்பைப்போல, ஆவி நீங்கினள் - தன்னுயிர் நீக்கப் பெற்றான், தலை அளி யாகியது அதுவன்றோ - தலையன்பான கற்பெனப்படுவது அதுவல்லவா எ-று.

பதுமகோமலை - குரபன்மன் மனைவி, இவள் தன்னையகன், அறு முகக் கடவுள் திருவருட்சத்தியாகிய வேற்படையால் மாண்டான் என்னும் மாற்றக்கேட்டவுடனே உயிர் நீங்கினளாதலின் இவளது கற்புத் தலையாய அன்பின்பாற்படும் என்பது கருத்து. (5)

ப-ரை: மைந்தனைப் பெறுகின்றதம் - புத்திரனைப் பெறுவதம், மாசு இல்லாப் புத்தி அன்பொடு போற்றி வளர்ப்பதம் - களங்கமற்ற மன அன்புடன் பாதுகாத்து வளர்ப்பதம் (எதன் பொருட்டெனில்), தந்தை மாண்டழி - பிதா இறந்தவிடத்து. தம்புறைக்கு ஏற்றிட - தம் முடைய வருண தருமத்திற்கேற்ப, அந்தம் இல் கடன் ஆற்றுதற்கே அன்றோ - அளவற்ற கடன்களைச் செய்வதற்கல்லவா? எ-று.

கடன் என்றது ஈமக்கடன் முதலியவற்றை யென்க. (6)

ப-ரை: ஒன்று ஒரு பயன்தனை உதவினோர் மனம் கன்றிட - ஒப்பற்ற ஒரு நன்மையைச் சொந்தவர்களுடைய மனம் நோரும்படி, ஒரு வினை கருதிச் செய்வரேல் - ஒரு தீமையை நினைத்துச் செய்வாராயின்,

புன்தொழில் அவர்க்கு - தீய தொழிலையுடைய அவர்க்கு, முன் புரிந்த நன்றியே கொன்றிடும் - தீமை செய்யப்படுபவர் அத் தீமை செய்வார்க்கு) முன்பு செய்த நன்மையே அவரைக் கொல்லும், அல்லது கூற்றும் வேண்டுமோ - அதுவன்றி வேறு யமனும் வேண்டுமோ (வேண்டாமென்றபடி) எ—று.

கருதிச் செய்வரேல் - புத்திபூர்வமாகச் செய்வராயின், முன் தமக்கு நன்மை செய்தார்க்குத் தாம் பின்வர்த் தீமை செய்வாராயின், முன் அவர் செய்த நன்மையே இவருக்குக் கேட்டைப் பயக்குமென்பதாம். (7)

ப—ரை: தந்தை சொல் மறுப்பவர்கள் - தகப்பனுடைய சொல்லைத் தட்டுபவர்களும், தாயுரை தகிப்போர் - தாயின் சொல்லைத் தட்டுபவர்களும், அந்தம் அறு தேசிகர் தம்ஆணையை இகந்தோர் - அழிவற்ற ஆசிரியர் வாக்கைத் தட்டினவர்களும், வந்தனை செய்வேதநெறி மாற்றினர்கள் - வணங்கப்படும் வேத மார்க்கத்தை நீக்கினவர்களும் ஆகிய இவர்கள், மாறாச் செந்தழல ஆய நீரயத்தினிடை சேர்வார் - நீங்காத சிவந்த அக்கினி நரகத்திலே கிடப்பர் எ—று. (8)

ப—ரை: மெய்மை நீங்கியே - உண்மை நெறியினின்றும் விலகி, கொலை களவு இப்பன்று - கொலை களவுகளைச் செய்து, மேல் உள்ள செம்மை யாளரைச் சீறியே அணங்குசெய்தீயோர் - தமக்கு மேலாக வுள்ள பெரியோர்களைச் சினந்து அவர்க்குத் தீமை விளைக்கின்ற தீயவர்கள், தம்மில் ஆற்ற அரும்பழி சுமந்து - தம்மாற் சகிக்கமுடியாத வசையைச் சுமந்து, ஒல்லையில் - விரைவாக, தமரோடு - சுற்றத்தவர்களுடன், இம்மை வீடுவர் - இப்பிறப்பில் அழிவர், எழுமையும் துயரினாடு இருப்பார் - எழுபிறப்பும் துன்பத்தினிடையே கிடப்பார்கள். (9)

ப—ரை: பிறர் தமக்கு அல்லல் செய்திடுவோர் - பிறருக்குத் துன்பம் விளைக்கின்ற தீயவர், இங்ஙனம் திருநீங்கியே துயர் உழந்து இறப்பார் - இம்மையில் செல்வம் நீங்கப்பெற்றுத் துன்பமுற்று இறப்பார்கள், அங்ஙனம் பெரித ஆர் இருள் மூழ்குவர் - (நரகமாகிய) அவ் விடத்தில் நெடுங்காலம் நிறைந்த இருளுட்கிடப்பார், அதற்பின்-அதன்பின்பு, உங்ஙனம் பிறந்து அயருவர் - மறுமையிற் பிறவி யெடுத்து உழலுவர், என்றும்மீது உலவார் - ஒரு காலத்தம் ஈடேறமாட்டார்கள், எங்ஙனம் உய்வார் - எங்ஙனம் கடைத்தேறுவார் எ—று. (10)

ப—ரை: குரவரை-ஐங்குரவர்களையும், சிறுபாலரை - சிறுபிள்ளைகளையும், மாதரை-பெண்களையும், குறைநீர் வீரத நல்தொழில் புண்டு உளோர் தம்மை - குற்றமற்ற தவமாகிய நல்ல தொழிலைக் கைக் கொண்டவர்களையும், மேலவரை - பெரியோரையும், அருமறைத் தொழில் ஆளரை - அரிய வைதிக அநுஷ்டானத்தைக் கைக்கொண்ட பிராமணர்களையும், ஒறுத்தனர் அன்றோ - துன்பப்படுத்தியவர்க ளல்

லவா, கிரயம் முற்றவும் சென்று சென்று அலமரும் நெறியோர்-
நரகங்கள் முழுவதும் போய்ப் போய்த் துன்பத்தை யடையும் மார்க்க
கத்தை யுடையர் எ—று.

ஐங்குரவர்: அரசன், உபாந்தியாயன், தாய், தந்தை, தம்முன்
(தமையன்). சென்று சென்று என்னும் அடுக்கு ஒருதொழில் பல்கால்
நிகழ்வதை யுணர்த்திற்று. (11)

ப—ரை: பெற்றிடு திருவினில் பிறந்த வெய்கினம்—(இடையிலே)
பெற்ற செல்வம் காரணமாக உண்டான கொடிய சினமானது, கற்ற
வர் உணர்வையும் கடக்கும்—படித்தவர்களது அறிவையும் கடந்து
செல்லும், அன்னது முற்றுறுகின்றதன் முன்னம்—அக்கோபம்
விருத்தியாகுமுன், அன்பினோர்—நண்பர்கள்; உற்றன கூறியே—அக்
கோபக் காரணமாக முன்னர்ப் பிறர்க்கு நேர்ந்த தீமைகளைச் சொல்லி,
உணர்த்தல் வேண்டும்—(செல்வம் பெற்றிரிடத்து அவ்வாறான கோபம்
நிகழாதபடி) அறிவுறுத்தல் வேண்டும் எ—று.

ஆல்—அசை, செல்வம் பெரியாருள்ளத்தையும் மாறுபடுத்து
மென்பது. 'அறநிரம்பிய வருளுடை யருந்தவர்க்கேனும், பெறலருந்
திருப்பெற்றபின் சிந்தனை பிறிதாம். மறநனைந்து னாவல்கிலவராயினு
மனத்தால், இறலுறும்படி யியற்றுவரிடையரு வின்னல்' என்னுள்
கம்பர் வாக்கானு முணர்க. (12)

ப—ரை: யாதொருவன்—எவனாயினுமொருவன், யார்க்கு எனினும்—
எத்தகையினர்க்காயினும், என்னாலும் ஓர் உதவி—யாதாயினுமொரு
உதவி, தன்னால் முடிவது எனில்—தன்னால் நிறைவேற்றத்தக்காயின்,
தானே முடித்தல் தலை—(அவர் கேட்டுமுன் அதனைக்) தானாகவே
செய்துமுடிப்பது உத்தமமாகும், சொன்னால் முடித்தல் இடை ஆகும்—
கேட்டபின் செய்து முடிப்பது மத்திமமாகும், சொல்லுகினும் பல்
நான் மறுத்துப் புரிதல் கடைப்பான்மையதே—கேட்ட வழியும் பல
நாளாக மறுத்துச் (பின் அவரது பலாத்காரத்தினுற்) செய்வது
அதமமேயாம் எ—று.

ப—ரை: ஏவர் எனினும்—எத்தகையினராயினும், இடர் உற்றனர்
ஆகி—துன்பமுற்றவர்களாய், ஓ இல் குறை ஒன்று உளரேல்—தீர்த
லில்லாத ஒரு குறையை உடையவர்களானால், அது முடித்தற்கு ஆவி
விடினும் அறனே—(அறிந்தோர்) அக்குறையைத் தீர்த்தற்கு (க்தம்)
உயிரைவிட்டாலும் புண்ணியமேயாம், மறுத்தளரேல்—(தமக்கு இடர்
வருமென்றஞ்சி அதனைச் செய்ய) மறுத்தார்களேபாயின், பாவம் அலது
பழியும் ஒழியாதே—பாவமேயன்றி நிர்த்தையும் (ஒருகாலும்) நீங்காது
குழும் எ—று. (14)

ப—ரை: இந்திரன் காடுபோந்தன்னன்—இந்திரன் காட்டுக்குச்
சென்றான், பொன்னகர் கரிந்து பாடு சேர்ந்தது—சுவர்க்கலோகம்

எரிந்து அழிந்தது, சயந்தனும் சிறையிடைப்பட்டான் - சயந்தனும் சிறையில் வைக்கப்பட்டான், விண்பதச் செய்கை ஈது - சுவர்க்கலோக மாசிய பதவியின் செய்தி இதுவாம், நாடில்-ஆராயில், எம்பிரான் நல்கும் வீடு அதே அலால் - எமது சிவபெருமான் உதவியருளுகின்ற மோட்சமே யல்லாமல். துன்பு அறும் ஆக்கம் வேறு உண்டோ - துன்பமற்ற செல்வம் வேறு உளதோ (இல்லை யென்றபடி) எ - று.

இந்திரன் குரபன்மனுக்குத் தோல்வியுற்ற காலத்திலே இவை நிகழ்ந்தனவென வறிக. சயந்தன்-இந்திரன் மகன். (15)

ப-ரை: முதிர்ந்தரு தவம் உடை முனிவர் ஆயினும் - முற்றிய தவந்தையுடைய முனிவர்களாயினும், பொது அறு திருவொடு போலீவர் ஆயினும் - பொதமையற்ற (சிறப்பான) செல்வத்துடன் விளங்குபவர்களானாலும், மதியினர் ஆயினும்-விவேகிகளானாலும், வலியர் ஆயினும் - வலிமையுடையவர்களானாலும், விதியினை யாவரே வெல்லும் நீர்மையார் - விதியை எவர் வெல்லத் தக்கவர் (ஒருவருமில்லை என்றபடி) எ - று.

ப-ரை. வறியவர் செல்வர் ஆவர் - வறியவர்கள் செல்வர்களாக மாறுவார்கள், செல்வர் பின் வறியர் ஆவர் - செல்வர்களாயிருப்பவர்கள் பின்பு வறியவர்களாவார்கள், சிறியவர் உயர்ந்தோர் ஆவர் - அற்பர்கள் பெரியோர்களாவர், உயர்ந்து உளோர் சிறியர் ஆவர் - பெரியோராயுள்ளவர்கள் சிறியோர்களாவர், முறைமுறை நிகழும் - (இங்ஙனம்) முறைமுறையாக மாறிலரும், ஈது முன்னை ஊழ்வினையே கண்டாய் - இது பழவினை (யின் காரியமாகும்) என அறிந்துகொள், எறிகதிர் வழங்கும் ஞாலத்து இயற்கையும் இனையது - ஒளி செய்கின்ற சூரியன் சஞ்சரிக்கும் உலகத்தின் இயல்பும் இத்தன்மையது, எ - று.

ப-ரை: ஆவது விதி எனில் அனைத்தும் ஆயினும் - ஆகழாயின் எல்லாங் கைகூடும் போரவது விதியெனில் - போகழாயின், எவையும் போகும் - எல்லாம் நீங்கும், ஏவரும் அறியொணு ஈசற்கு அல்லது - எவருக்கும் அஃதமான ஈசவரனுக்கன்றி. தேவருக்கு ஆயினும் நீர்க்கத் தக்கதோ - தேவர்களாலும் (விதி) விலக்கத்தக்கதாகுமா (ஆகாது) எ - று.

ஈசன் - சிவபிரான், ஏகாரம் எதிர்மறை. ஏ - அசை. (18)

ப-ரை: முழுவதும் உணர்ந்த நீரார் - எல்லா முணர்ந்த பெரியோர், இன்பமது அடைந்த கால - தமக்கு இன்பம் வந்த சமயத்து, இனிது என மகிழ்ச்சி யெய்தார் - இனியதாயிற்றே என்று அதிக மகிழ்ச்சி கொள்ளார், துன்பமது உற்றபோதும் - துன்பம் வந்தவிடத்தும், துண்ணெனத் துளங்கிச் சோரார் - விரைவிலே கலங்கிச் சோர்வடையமாட்டார், இன்பமும் துன்பந்தானும் இவ்வுடற்கு இயைந்த

என்று - இன்பமும் துன்பமும் இவ்வுடம்போடு கூடியன வென்று முன்பு உறு தொடர்பை ஓர்வார் - பழவினையின் தொடர்பைச் சிந்திப்பார்கள் என்று. (19)

ப—ரை: கூன் ஓடு வெதிர் பங்கு குருடு பேருமையானோர் - கூன் செனிடு முடம் குருடு பெரிய ஊமை என்னும் இக்குறைவுகளுள்ளவர்கள், ஊனமதடைந்த புன்மை - குறித்த அங்கவினங்களை அடைந்தமையினாலே வந்த வசை, யாக்கையோடு ஒழியும் (அந்த ஈனங்கள் இருப்பதற்கிடமாயுள்ள) யாக்கை அழியவே அதுவும் நீங்கிவிடும், மானமதழிந்து - மானங்கெட்டு, தொல்ல வலியிழந்து - பழைய வலிமைகெட்டு. உலகில் வைகும் ஏனையர் வசையின் மாற்றம் - பின்னரும் உயிரோடு உலகத்தில் வாழும் மற்றையர்களுக்குரிய பழிபொழி, எழுமையும் அகல்வதுண்டோ - ஏழுபிறப்பிலும் நீங்குமா (நீங்காது) என்று அம்மா - அசை. (20)

ப—ரை: இங்கு - இந்த உலகத்தில், ஒருவரால் ஆக்கம் அணுக வேண்டுமேல் - ஒருவரால் செல்வம் அடையப்பட வேண்டுமாயின், ஊக்கம் உண்டாவரேல் உறுவர் - முயற்சி யுடையாராயின் அதனைப் பெறுவர், அன்னதும் நீக்கம் இல் கொள்கையில் நிற்பிர எனில் - அம் முயற்சியிலும் இடையறாத கொள்கையில் (இடைவிடா முயற்சியுடைய ராக) நிற்பாராயின், மேக்குறு பெருந்திறு - உயர்ச்சி பொருந்திய மிக்க செல்வம், விரைவின் மேவும் - சீர்கிரந்தி லடையும் என்று. (21)

ப—ரை: அளப்பு அரும் கல்வியும் - அளவிடுதற்கரிய கல்வியையும், ஆக்கம் யாவையும் - மற்றைய செல்வங்களனைத்தையும், கொளப்படு தன்மையில் - கொள்ளுதற்கேற்ற இடல்புடைமையாலும், குறைவு உரு வகை வளர்த்தலின் - குறை வடையாமல் அவைகளை விருத்தி செய்த லாலும், மேதக வளப்புச் செய்தலின் - மேன்மை பொருந்த அழகைச் செய்தலினாலும், கிளத்தலின் - சொல்லுமிடத்து, மேவது - மேம்பா டடையது, கேடு இல் செல்வமே - கெடுதலில்லாத செல்வமேயாம் என்று.

கல்வி முதலிய அரும்பேறுகட்கு இன்றியமையாத் துணையாக சிற்றலின் செல்வஞ் சிறந்ததென்பது கருத்து. (22)

ப—ரை: திருமை கொள் வளனோடு தீது இல் கல்வி ஆம் இருமையின் - திருத்தக்க செல்வமும் குற்றமற்ற கல்வியுமாகிய இரண்டினுள், ஒன்றினை எய்திடாது எனில் - ஒன்றை பெற்றுக் கொள்ளாதாயின், அருமைகொள் அ உயிர் அதனின் - அருமையான அந்த ஆன்மாவிலும் பார்க்க, பேயின் தோற்றம் - பேயினுடைய பிறப்பு. ஆற்றவும் பெருமையது உடையது - மிகவும் மகிமைமையுடைத்தாம் என்று. (23)

ப—ரை: விள்ளுறு நாணினர் - நீங்கிய வெட்கத்தையுடையவர்களாயும், விரகத்தியினர் - காமாக்கிணியை யுடையவர்களாயும், உள்

உறும் உயிர்ப்பிணர் - உள்ளடங்கிய மூச்சையுடையவர்களாயும், உலையும் நெஞ்சினர் - நிலைகெட்ட மனத்தை யுடையவர்களாயும். தன்னுறும் உணர்வு இன்றி சாம்பினர் - தள்ளாடுகின்ற தங்கள் இயற்கையறிவு இல்லாமற் சேர்ந்தார்கள். (கன்னுண்டவர்கள்; ஆதலால்). கருத்தழிப்பது கள்ளினும் உளது கொல் - அறிவைக் கெடுக்கும் பொருள் கள்ளினின்றும் (மேலாக வேண்டுண்டு) உண்டா (இல்லையே) எ—று. (24)

ப—ரை: பளிங்கு அறை அன்னது ஓர் படுகர்ப்பாங்கினும் - பளிங்கினாலாய பாதையோன்ற தடாகங்களின் பக்கங்களினும், தளிர்ப்பு உறு செறுகினும் தவற்று ஏகுவார் - (பயிர்கள்) செழிக்கப்பெற்ற வயல்களினும் வழிதவறிப் போவார்கள், தெளிப்பவர் இன்மையில் நெறியில் சென்றிலர் - மயக்கத்தைத் தெளிவிப்பா ரில்லாமையால் நல்வழியில் நடந்திலர், களிப்பவர் தமக்கும் ஓர் கதி உண்டாகுமோ - கன்னுண்டு களிப்பார்க்கும் ஓர் நல்வழி உளதாகுமா (ஆகாதே) எ—று.

13. ஆசாக்கோவை

பொழிப்புரை:—தமக்குப் பிறர் செய்த நன்றியறிதலும், பொறையும், இன்சொல்லும், எல்லா உயிர்க்கும் துன்பமானவைகளைச் செய்யாமையும், கல்வியும், ஒப்புரவை மிகவறிதலும், அறிவுடையையும் நல்வினத்தாரோடு நட்புடனும் என இவ்வெட்டு வகையும், நல்லாரால் செய்யப்பட்ட ஆசாரங்கட்குக் காரணம். (1)

பொ—ரை: நற்குடிப்பிறப்பு, நெடியவாணள், செல்வம், அழகுடைமை, சிலத்துக்குரிமை, சொற்செலவு, கல்வி நோயின்மை என்று சொல்லப்பட்ட இவ்வெட்டினையும் அததற்குரிய இலக்கணத்தோடு நிரப்பப்பெறுவர், என்றும் ஆசாரம் தப்பாமல் ஒழுகுவார். (2)

ப—ரை: வைகறை யாமம் தயிலெழுந்து - வைகறையாகிய பின்யாமத்திலே தயிலெழுந்து. தான் செய்யும் நல்லறமும் ஒன்பொருளும் சிந்தித்து - தான் அற்றைநாளிற் செய்யும் நல்லறத்தையும் ஒள்ளிய பொருட்கு வருவாயாகிய காரியத்தையும் ஆராய்ந்து சிந்தித்து, வாய்வதில் தந்தையும் தாயும் தொழுதெழுக என்பது பின்னைக் கங்குல் புலர்ந்தால் பழுதின்றித் தந்தையையும் தாயையும் தொழுதெழுந்து ஒரு காரியத்தைச் செய்ததொடங்குக என்று சொல்லப்படும் ஒழுக்கம், முந்தையோர் கண்டமுறை - அறிவுடைய பழையோர் சொல்லிய முறைமை. (ஏ - அரை) (3)

ப—ரை: அரசன் உவாத்தியான் தாய் தந்தை தம்முன் இவர் - அரசனும் உவாத்தியாரும் தாயும் தந்தையும் தனக்கு மூத்தோனும் என இவர்கள், நிகர் இல் குரவர் - தமக்கு நிகரில்லாத குரவராவர், இவரை - இவர்களை, தேவரைப்போலத் தொழுது எழுக - தேவரைப்

போலத் தொழுதெழுக, என்பது - என்று சொல்லப்படுவது, யாவரும் கண்டநெறி-எல்லா நல்லாரும் சொல்லியநெறி. (ஏ அசை)

ப-ரை: பிறர்மனை கள் களவு குது கொலையோடு இவ்வைந்து - பிறர்மனை நயத்தல் கள்ளுண்டல் களவு குது கொலை என்ற இவ்வைந்தினையும், அறனறிந்தார் நோக்கார் - அறனறிந்தார் செய்வே மென்று கருதார், திறன் இவர் என்று எள்ளப்படுவதும் அன்றி - திறப்பாடிவரென்று பலரால் இகழ்ப்படுவதமன்றியே, நீரயத்த செல்வழி உய்த்திடுதலால் - நரகத்தின்கண் செல்லும் நெறியில் இவை செலுத்துதலால். (5)

பொ-ரை: பொய்யும், குறையும், பிறர் பொருளைத் தாம் வவ்வேண்டுங் காதுலும். பிறராக்கத்தின்கண் பொறாமையும் என இவை நான்கினையும், ஐயந்தீர்ந்த அறிவினையுடையார் கீனையார்; கினைப்பாராயின், பிச்சை புகுவித்து, அரு நரகத்தின்கண்ணையும் புகுவிக்கும். தெய்வமும் கெடுத்துவிடும். (6)

பொ-ரை: அதிகாலையே துயிலெழுந்து இல்லத்துள்ள துராலீக் களைந்து, கருங்கலங்களைக் கழுவி. தம்மனை எங்கும் சாணகீராலே தெளித்து, நீர்ச்சாலையும் சரகத்தையும் கிறைய மலரணிந்து இல்லத்துப் பொலியும்படி அடுப்பினுள் தீயுண்டாக்குக, நல்ல செல்வத்தை அடைய வேண்டுவார். துரால்-குப்பை. (7)

பொ-ரை: உடையும் நடையும் சொற்றோர்வும் கடிதலும் என இந்நான்கும். தாம் அரசனாற் சிறப்புப் பெற்றமைக்கும், தம் கல்விக்கும் தத்தம் ஆண்மைக்கும் தம் குடிப்பிறப்பிற்கும் தக்க தகுதியாகச் சொர்க,

பொ ரை: முறுவலோடு கூடிய இனிதரையும், கால்கழுவ நீரும், இருக்கமனையும், கிடக்கப்பாயும், கிடக்கும் இடமும் என இவ்வைந்தும், என்று சொல்லுப, தம்மிடத்துச் சென்றார்க்கு உணவுடனே செய்யுஞ் சிறப்புக்கள். (9)

பொ-ரை: அறியாத தேசத்தான், வறியோன், மூத்தோன், சிறுவன், உயிரிழந்தவன், பயமுற்றவன், உண்பவன், அரசர்தொழிவிலே தலைவைத்தவன், மணமகன் என்னும் இவ்வொன்பதினமரும் உண்மையாய் உரைக்குமிடத்து ஆசாரயிலீகளாவர். கண்டார் - முன்னிலையசை. வீடு(-விடுதல்). முன்னிலைத் தொழிற்பெயர். (10)

14. வில்லி--பாதம் (பழம்பொருந்து சருக்கவுரை)

அருச்சுனனால் திரௌபதியின் பொருட்டுக் கொய்யப்பெற்ற நெல்லிப்பழந் தொன்மைபோற் கொம்பரிற் பொருத்திய சரித்திரத் தைக் கூறுஞ் சருக்கமென்பது விரிவு.

பதவுரை: அந்நெடு வனத்தில் - அந்தப் பெரிய காமிகவனத்தில், சின்னூள் அகன்றபின் - சில நாட்கள் சென்ற பின்பு, அமித்திரன் என்னும் பேர் மாமுனிவர்க்கு என்றே - அமித்திரன் என்னும் பெயரையுடைய பெரிய முனிவனுக்குரியதென்று, யாவரும் அருகு செல்லா - எவரும் (அஞ்சி) சமீபத்திற் செல்லப்பெறாத, நல் நலம் மிகுத்த நறும் நெல்லிக்கனி - மீக்க நன்மையினையுடைய இனிய நெல்லிப்பழமொன்றை, கன்னலும் புளிக்கும் இன்சொல் - சுருப்பஞ்சாறும் புளிப்புடைத்தென்று சொல்லத்தக்க (அத்துணை) இனிய சொல்லையும், கயீரவம் கருகும் வாயாள் - செவ்வல்லி மலரும் (உவரைக்காற்றாத) கருகுவின்ற அதரங்கனையு முடைய திரௌபதி, கண்டாள் - கண்டனள் என்றவாறு.

(பாண்டவர் குதாடி நாடுகரிமந்து வனவாசஞ் செய்தகாலத்தில் இது நிகழ்ந்தது) இதுமுதல் 13 செய்யுள் அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம். (1)

ப—ரை: வீசு தென்றல் - விசுவின்ற தென்றற் காற்றினால், முக்கனி கமழும் சோலை - (வாழைப்பழம் மாம்பழம் பலாப்பழம் என்னும்) மூலகைப் பழங்களின் மணங் கமழப்பெற்ற சோலைகளில், முகில்தவழ் - மேங்கள் தவழுகின்ற, நாடன் பாவை - (பாஞ்சால) நாட்டுக் கரசனான யாகசேனனது புதல்வியாகிய திரௌபதி, வில் இறுத்துக் கொண்ட - வில் வளைத்துத் தன்னை மணஞ்செய்துகொண்ட, மைக்கனிகளவு மாணும் வடிவு உடை விசயனோடு - கரிய களம்பழத்தை யொக்கும் வடிவினையுடைய அருச்சுனனுக்கு, நீ இக்கனி எனக்கு நல்க என்று - நீர் இந்த நெல்லிப்பழத்தைப் பறித்து) எனக்குத் தருக என்று, மெய்க்கனிவு உடைமை தோன்ற விளம்பினான் - (அதன்கண்ணே) நிலைபெற்ற ஆதரம்பெருகச் சொல்லினான் என்று.

விசயனோடு நான்கள் பொருளில்வந்த வேற்றுமை மயக்கம். அழியாது நிலைபெறும் பொருளை மெய்ப்பொருள் என்பவாதலின், மெய்க்கனிவு என்றதற்கு அவ்வாறு உரைக்கப்பட்டது. பாவை - பாவை போன்றவள் [உவமையாகுபெயர்]. (2)

ப—ரை: சோமகர்க்கு அரசன் பாவை சொல்லுமுன் - பாஞ்சால நாட்டினர்க்கு அரசனான யாகசேனன் மகளாகிய திரௌபதி சொன்ன வுடனே, மாமுனிக்கு உணவாய் நின்ற - மேலான முனிவருக்கு உணவாகவுள்ள, மதுர ஆமலகந்தன்னை - இனிய நெல்லிக்கனியை, வில்லுவாங்கி ஏழுறை தொடுத்து - வில்லை வளைத்து அம்பை முறைப்படி அநுசந்தித்து (எய்து), வீழ்த்தி ஈதலும் - வீழ்ச்செய்து (பாஞ்சாலிக்குக்) கொடுத்தலும், ஆங்கண் கண்டோர் - அவ்விடத்தில் அச்செயலைக்கண்ட முனிவர்கள், ஏழறந் காணில் - அமித்திரமுனிவன் கலக்கமுண்டாக இச்செயலைக் கண்டால், இப்போது இறுத்தோன் என்படும் என்றார் - இப்பொழுது எய்து வீழ்த்தியவன் என்னபாடுபடுவான் என்றார்கள்.

சொல்லுமுன்; இறந்தகால வினையெச்சம்; முன் வினையெச்ச விகுதி; எவன் என்னும் வினைக்குறிப்புப்பெயர் என்ன மரீஇயிற்று.

ப—ரை: கடவுள் கோமான் மைந்தன் - தேவேந்திரன் புதல்வனும், திண்திறல் தேவர்க்கு ஆகத் திதிமைந்தர் ஆவி கொண்டான் - திண்ணிய வலியையுடைய தேவர்கள் பொருட்டுத் திதி யென்பாளின் குமாரர்களாகிய நிவாதகவசர் காலகேடர் என்னும் அசுரர்களது உயிரைக் கவர்ந்தவனுமாகிய அருச்சுனன், கண்ட அம்முனிவர் சொல்ல - தன் செயலைக்கண்ட அந்த முனிவர்கள் (இப்படிச்) சொல்லுதலும், கொண்ட அக்கனியை - தான் கவர்ந்த அந்நெல்லிக்கனியை, மூத்தகொற்றவன் திருமுன் வைத்து - தமயனாகிய தருமராசனது முன்னிலையில் வைத்து, மண்டு அழற்பாவை சொல்லால் - சுவாலித்தெரியும் யாகாக்கினியிற் பிறந்த பாஞ்சாலியின் வேண்டுகோளால், மதியிலேன் எய்தேன் என்றான் - புத்தியற்ற யான் எய்து வீழ்த்தினேன் என்று சொன்னான் எ—று.

திண்ணிய வலியையுடைய தேவர்களைச் செய்து நிவாதகவசர் காலகேயரையுங் கொன்ற வன்மையுடைய விசயன் இம்முனிவன் கோபத்திற்கஞ்சி இங்ஙனஞ் செய்தானென்பதைக் குறிப்பாலுணர்த்துவார், திண்டிறற் றேவர்க்காகத் திதிமைந்த ராவிக்கொண்டானென்றார், தவத்தினர் சினம் அஞ்சற்பாலதென்பது “குணமென்னுங் குன்றேறி சின்னார் வெருளி, கணமேயுங் காத்தலரிது” என்பதனால் விளங்கும்.

ப—ரை: காடு உறை வாழ்க்கை எய்தி - காட்டில் வசித்தலாகிய வாழ்க்கையை அடைந்து, காய் கனிமூலம் தின்று - காய் பழம் கிழங்கு என்னுமவைகளை உண்டு, நீடு உறு காலம் போக்கி - நெடுங் காலங்கழித்து, நீங்கலாது இருக்கும் நம்மை - (துன்பத்தை) நீங்காமல் இருக்கின்ற எங்களை, நான்தொறும் - ஒவ்வொருநாளும், இடையூறு அன்றி நண்ணுவது இல்லையாயின் - னிமைபல்லாமல் (நன்மை) அடைவதில்லையானால், ஏடு உறு தாராய் - இதழ்பொருந்திய பூமலையைத் தரித்த தம்பீ, என்செய்வது என்று இயம்பினான் - (இதற்கு) என்ன செய்வது (சொல்லுமின்) என்று தருமபுத்திரன் கூறினான் எ—று. (5)

ப—ரை: ஆங்கு - அப்பொழுது, அவ்வுரை வீமன்கேட்டு - (தருமன் சொன்ன) அந்தவார்த்தையை வீமன்கேட்டு, அமித்திரன் வந்தபோது - அமித்திரமுனிவன் வந்தகாலத்து, இவ்வுரை கேட்கின் - இந்தச் செய்தியைக் கேட்டால், எரி எழ நம்மைச் சபித்தல் திண்ணம் - கோபாக்கினி மூள எங்களைச் சபிப்பது கிச்சயம், வெவ்வுரை உரையா முன்னம் - சாபம் இடுதற்குமுன்பு, மெய்முனி தன்னைப்போற்றி - உண்மையான (அந்த) முனிவனைத் துதித்து, செவ்வுரை கூறின் - நிகழ்ந்த உண்மையைப் பணிவுடன் சொன்னால், நம்மைச் சிறுமோ - எங்களைக் கோபிப்பானே, சிறல் செய்யான் - கோபிக்கமாட்டான் எ—று. (6)

ப—ரை: ஐய - ஐயனே, மேலிடா ஐம்புலத்தினன் ஆதலாலே பொறுத்திடும் - ஐம்பொறிகளை யடக்கி யாள்பவராதலினாலே (நாள் செய்த பிழையைப்) பொறுத்துக்கொள்வர், நின்றன் மாசு இலா வாய்மை மறுத்திடான் - உமது வஞ்சனையற்ற சொல்லைத் தட்ட மாட்டார், என்று - என்று, நிறுத்திடும் துலையோடு ஒப்பான்-(பொருள் களை) நிறுக்கின்ற தராசுக்கோல் போன்ற (நீதியையுடைய) தருமராச னது, கிளைவினுக்கு இயைய - எண்ணத்திற்குப் பொருந்திக் கூற, தெவ்வைச் செறுத்திடும் விசயன் - பகைவர்களைக் கொல்லுகின்ற அர்ச்சுனன், செப்பமாக மீளச் செப்பினன் - செவ்வனே பின்னருந் சொல்வானாயினன் எ—று.

இயைய என்பதை வீமன் வினையாக்குக. இனி இயையச் செறுத் திடு என இயைத்து அருச்சுனன்மே லேற்றி யுரைப்பினு மமையும், புலன்: ஆகுபெயர், மேலிடா ஐம்புலத்தினன் . பஞ்சப்பொறிகளையும் தத்தம்வழிச் செல்லவிடாது அடக்கியாரும் ஆற்றலையுடையவன், ஐதேந்திரியன் என்றபடி, மீள என்பதில் உம்மை தொக்கது, (7)

ப—ரை: செய்தவன் இனிது மாந்த - தவத்தைச்செய்யும் அமித் திரமுனிவன் விருப்பத்துடன் உண்ணும்படி, தேவர் நாள் ஒன்றுக்கு ஒன்றும் - தேவர்களுக்கு ஒருநாளாகிய ஒரு வருஷத்திற்கு ஒன்றாக உள்ளதாகும், கைதவம் இல்லா நெல்லிக் கனியினை - குற்றயில்லாத நெல்லிப்பழத்தை, கருதுறாமல் எய்தவன் தன்னை யன்றி - எண்ணாமல் எய்தவனாகிய என்னையன்றி, யாரையும் வெம் சாபம் இடான் - எங்கள் எல்லாரையும் கொடுஞ் சாபத்துக் காளாக்கார், மெய் தவறாத சொல் லாய் வெருவுதல் என் என்றான் - (ஆதலால்) உண்மையினின்றுந் தவறாத வாக்கையுடைய அண்ணு இதற்கு (நீவிர்) அஞ்சுவானேன் [அஞ்சவேண்டா என்றபடி] எனக் கூறினான் எ—று.

எய்தவன்றன்னை - இடவழுவமைதி. (8)

ப ரை: பிதாவினும் கருணைமிக்கான் வேந்தன் - பிதாவைக் காட்டிலும் அன்புமிகுந்த தருமராசன், அம்மாற்றங்கேட்டு - (அருச் சுனன் சொல்லிய) அந்த உத்தரத்தைக் கேட்டு, வில்வலான் தன்னை நோக்கி - வில்யுத்தத்தில் வல்ல அருச்சுனனைப் பார்த்து, ஏந்திழை சொல்ல - ஆபரணங்களை யணிந்த பாஞ்சாலி (கொய்துதா என்று) சொல்ல, ஓராது - எண்ணாமல், இளிய இக்கனி - இனிமையுடைய இந்நெல்லிப்பழத்தை, இன்று ஈர்ந்தாய் - இத்தினத்தில் எய்து வீழ்த தினை, மாந்தரின் மடங்கல் ஒப்பாய் - ஆடவருட் சிங்கவேறு போன்ற தம்பி, நீ வருத்தம் உழக்க - (முனிவன் சாபத்திற் காளாகி) நீ துன்ப முற, யாம் பேர்ந்துபோய்ப் பிழைப்போமோ என்றான் - நாங்கள் தப் பிப் போய்ப் பிழைப்போமோ என்று சொன்னான். [பிழைக்க மாட்டோ மென்றபடி] எ—று.

அருச்சுனன் செய்த பிழையும், கூறியமாற்றமும் உதிஷ்டிரன் உள்ளத்தைத் துன்புறச் செய்தனவென்பது இச்செய்யுளிற் குறிப்பா லுணர்தற்பாலதா மென்க. (9)

ப—ரை: நகுலன் தானும் - நகுலனும், அம்முனி வந்த ஆபத்து அதனினும் - அத்துருவாசமுனிவனால் வந்த அவ்வாபத்தினும், இக் கானத்து இம்முனி உணவுகொண்டது கொடிது என வெரீஇ - இக் காட்டில் இந்த அமித்திரமுனிவனுக்குரிய உணவைக் கவர்ந்தமை கொடியதென அஞ்சி, வெம்முனிவு அகற்றி நாம் மேம்படவும் வேண்டின் - (முனிவனது) கொடிய கோபத்தை விலக்கி நாங்கள் கடைத் தேறவும் வேண்டுமானால், தெம்முனி திகிரியானை - பகைவரைக் கடியுஞ் சக்கரப்படையை யுடைய கண்ணபிரானை, இன்னம் - இப் பொழுதும், சிந்தனை செய்தி என்றான் - (வரும்படி) தியானஞ் செய்குதிர் என்று தருமனுக்குச் சொன்னான் எ—று.

அம்முனி என்றதில் அ பண்டறி சுட்டு துருவாசமுனியால் வந்த ஆபத்து: அவர் துரியோதனன் தூண்ட வேறுசிலமுனிவருடன் பாண்ட வரை யனுசி, “உச்சிப்போதிற் சாலவும் பசியுற்றே” மென்ன, தருமர் அவர்களை நீராடிவரும்படி சொல்லிவிட்டு, முனிவர்க்கு ஊட்ட அமதின்றி வருந்திப் பின்னர்ச் சகதேவன் சொற்படி கண்ணனை யழைக்கக் கண்ணபிரான் பாண்டவர்க்கு ஆகவனுதவிய கண்ணத்தில் ஓரவிழ் இருப்ப அதனைத் தாமே உண்டு துருவாசமுனிவர் முதலியோர் பசியைத் தீர்த்தமை, இதன் விரிவைத் துருவாசமுனிச் சருக்கத்திற் காண்க. துரியோதனன் மூலமாகப் பாண்டவர்க்கு வந்த இடர்களை யெல்லாம் நீக்கியவர் கண்ணபிரானுதலின் இப்பேராபத்தினின்றும் நீக்கியருளுபவரும் அவரே யென்பது தோன்ற. இன்னந் தெம்முனி திகிரியானைச் சிந்தனைசெய்தி எனக் கூறினன். உம்மை யிரண்டும் எச்சவும்மை. நாமுமென்புழி யும்மை மாற்றிக் கூட்டப்பட்டது. (10)

ப—ரை: இளை தவமுனிவன் கண்டு வெகுளுமுன் - முற்றிய தவத்தையுடைய அமித்திரமுனிவன் கண்டு கோபஞ்செய்யுமுன்னே, அவன்தான் போற்றி - அவருடைய பாதங்களைத் துதித்து, கிளைபடு நெல்லி - கிளைகள் பொருந்திய நெல்லிமரத் திருந்த, வாசகேழ் உறு கனி - வாசனையுள்ள அழகிய பழத்தை, முன்வைத்தால் - முன்பு வைத்து விண்ணப்பஞ் செய்தால், நம்மை உளைவு உறமுனியான் - எங்களை வருந்தும்படி கோபிக்கமாட்டார், இதுவே உறுதி என்னு - இதுவே நல்லதாகுமென்று, இளையவன் தானும் - இளையவனுடைய சக தேவனும், தம்முன் நினைவினுக்கு ஏற்பச் சொன்னான் - தங்கள் தம யனுடைய தருமனது எண்ணத்திற்கு இணங்கக் கூறினான் எ—று.

கிளைபடு என்பதற்குக் கிளையிற் பொருந்திய எனினுமாம். முனி வரது கனி யாதோருறுமின்றி அவர்பாற் சேர்க்கப்பட்டின், அதன்மேலு

மதனை அவர் தமக்குணவாக்குதற்கண் வரும் நட்டமின்றாதலின் அவர் முனிதற் கிடமின்றென்னுங் கருத்தால், வருங்கால் வுணர்ச்சியுள்ள சுகதேவன் இவ்வாறு கூறினான். இவ்வாறு செய்யின் தங்களது அந் தரங்க அபிப்பிராயங்களையும் வெளியிடாமலே முனிவர் கோபத்தைத் தடுக்கலாம் என்பது பற்றிப்போலும் “இது உறுதி” என்றான். (11)

ப—ரை: பெரியவர் என்றும் பெண்மதி கேளார் என - அறிவுடையோர் எந்தக் காலத்திலும் பெண்டிர் சொல்லும் புத்தியைக் கைக்கொள்ளமாட்டாரென்று. இந்த மண்கொண்டு மொழிவார்த்தை பொய்யோ - இந்த உலகத்திலுள்ளவர்கள் விசேஷமாக எடுத்துச் சொல்லும் பழமொழி பொய்யாமோ, முன்னர் நீர் உற்ற வருத்தம் எல்லாம் - (இதுவேயன்றி) முன்னரும் நீங்கள் அடைந்த துன்பம் எல்லாம், எண் மிக எண்ணின் - பலமுறையும் ஆராயில், என்பொருட்டு அன்றே - என்னுல்லலவோ, என்று கண்மலர் அருவி சோர - என்று கண்களாகிய குவளைப்பூக்களினின்றும் நீர் சொரிய (அழுதபடியே), கனற் பிறந்தானும் சொன்னான் - யாகாக்கினியிற்றேன்றிய பாஞ்சாலியும் சொல்லினள் எ—று.

“பெண்மதி.....பொய்யோ” என்றது இன்று இத்துன்பம் என் மொழியாலன்றே உங்கட் குண்டாயது என்னுங் கருத்தை விளக்கி நின்றது. என்றும் பெரியவர் பெண் மதி கேளாரெனக் கொண்டிந்த மண்மொழி வார்த்தை யென்றது ‘தையல்சொற் கேளேல்’ ‘பெண்புத்தி கேட்டிடும் பேதையும் பதரே’ என்னும் இவைபோன்றவற்றையென்க, முன்னமுமென்னு மெச்சவும்மை தொக்கது. என் பொருட்டென்றது சடாகரனும், சைந்தவனும் தன்னைக் கவர்ந்தபோதும், தனக்கு மந்தார மலர் கொணர வீமணிமுறை சென்றபோதும் உண்டாய வருத்த முதலியவற்றை. (12)

ப—ரை: தம்பியர் தாமும் - தம்பிமாரும், வேள்வித் தையலும் - யாகாக் கினியிற் பிறந்தவளாகிய பாஞ்சாலியும், உரைத்த மாற்றம் - சொன்ன உத்தரங்களை, கிம்புரி நெடுங் கோட்டு அம்பொன் கிரிவல்லோன் கேட்ட பின்னர் - பூண்டிப்பட்ட நெடிய கொம்புகளையுடைய மிக்க அழகு பொருந்திய பெரிய யானைப்போரில் வல்ல தருமபுத்திரன் கேட்டபின்பு, வெம்பரி நகுலன் சொல்லே விதி எனக் கருதி - வேக முடைய குதிரைப் போரில் வல்ல நகுலன் கூறிய வார்த்தையே (அவற்றுள்) செய்யத்தக்கதென சினைத்து, அப்போது எம்பெருமானை உன்ன - அப்பொழுது எம்பெருமானாகிய கண்ணபிரானைத் தியானிக்க, இவன் எதிர் - இத்தருமன் முன்பு, அவனும் வந்தான் - அக் கண்ணபிரானும் வந்தருளினார் எ—று.

நன்மை பயக்குங் காரியமே வேதங்களில் விதிக்கப்பட்டு விதி எனப்படுதலின், விதி அப்பொருட்டாயது. கிரி உவமையாகுபெயர்,

சொல்லேயென்பதில் ஏகாரம் தேற்றத்துடன் பிரிநிலையுமாம். கண்ணன் வரின் ஒரு தலையாக உய்தலுண்டாமென்பது அநுபவ சித்தமாதலின், நகுலன் சொல்லே விதி என்றான். (13)

ப—ரை: கட்செவிப் பேரணை மறந்து - சேஷசயனத்தை மறந்து, வண்துவரையின் வாழ் - வளமையாகிய துவாரகாபுரியில் வசிக்கும், தண் துழாய் மாலை மாதவன் வருதலும் - குளிர்ச்சி பொருந்திய துளசி மாலை யைத் தரித்த கண்ணபிரான் வருதலும், திண் திறல் அறத்தின் திரு மகன் - கலங்காத வலிமையினையுடைய தருமபுத்திரன், இரு கண்ணும் இதயமுங் களிப்பக் கண்டு - இரு கண்களும் மனமும் ஆந்த முறக் கண்டு, எதிர்கொண்டு - கண்ணனை எதிர்சென்று வரவேற்று, அண்ட ரும் இறைஞ்சற்கு அரிய தாள் இறைஞ்சி - தேவர்களும் வணங்குதற் கரிய பாதங்களை வணங்கி, ஆங்கு உறும் இடரினை - அப்பொழுது தமக்கு வந்த துன்பத்தை, அவற்கு உரைப்ப - அக் கண்ணபிரானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, திருச்செவி சாத்திணை செப்பும் - அதுகேட்ட கண்ணபிரான் சொல்லுவான் என்று.

கண்ணபிரான் திருமாவின் அவதாரமாதலால் கட்செவிப்பேரணை மறந்து வண்டு வரையின் வாழ்...மாதவன் என்றார். கட்செவி - கண் ணையே காதாகவுமுடையது, பாம்பு; இங்கே சேஷன். கண்டிருகண்ணு மிதயமுங் களிப்ப எதிர்கொண்டு தாளிறைஞ்சியமையைத் தருமருடன் ஏணையோர் ஐவருஞ் செய்தனரெனக் கொள்க. இதுமுதல் 10 செய்யுள் எழுசீர்க் கழிநெடிவடி யாகிரிய விருத்தம். (14)

ப—ரை: வண்மையா லுயர்ந்தீர் - கொடையான் மேம்பட்டவர் களே, திண்மையால் உயர்ந்த நீவிர் ஐவிரும் - மனவுறுதியான் மிக்க நீங்கள் ஐந்துபேரும், தியிடைப் பிறந்த இச்சேயிழையும் - யாகாக்கினி யில் உற்பவித்த அழகிய ஆபரணங்களை யணிந்த இந்தத் திரௌபதியும், நெஞ்சில் நிகழ்ந்த பட்டாங்கு - (உங்களுங்கள்) மனசில் நிகழ்ந்த உண்மைகளை, ஈண்டு உண்மையான் உரைத்திட - இப்பொழுது உள்ள படி சொன்னால், மீண்டு கோட்டில் ஒன்றும் - (இந் நெல்லிக்கனி) கோம்பரில் முன்போலப் பொருந்தும், என்று மாயோன் செம்பவள வாய் மலர்ந்தருளிணை - என்று கண்ணபிரான் சிவந்த பவளம்போன்ற வாயாற் சொல்லியருளிணை, தண்மையார் கருணைத் தராபதி முதலோர் - தண்ணளியால் நிறைந்த அருளையுடைய தருமராசன் முதலாயினோர், தம் மனத்து இயல்பு சாற்றுவார் - தங்கள் உள்ளக்கிடக்கைகளைச் சொல் லுவாராயினர். என்று.

சேயிழை - அன்மொழித்தொகைப் பெயர். உரைத்திட்டாலென் னும் வினையெச்சம் நிரிந்துநின்றது - தண்ணளி - ஈகை, தராபதி - பூமிக்குத் தலைவன், (அரசன்) எனக் காரணப்பெயர். (15)

ப--ரை: முரசம் கோட்டிய கொற்றவெம் கொடியோன் - முரசினை எழுதப்பெற்ற வெற்றிக்கொடியையுடைய தருமபுத்திரன், அலகையாம் அன்னையை முன்னம் கொல்லுதல் புரிந்தோய் - தாயுருக்கொண்டணைந்த பேயை முன்னர்க் கொலை செய்தோனே, அறமும் மெய்ம்மையும் பொறையும் மேகமேனியனும் வெல்லுக - தருமமும் சத்தியமும் பொறுமையும் கண்ணபிரானும் வெற்றியடைக, பாவம் பொய்ம்மொழி கோபம் தைத்தியர்குலம் - பாவமும் பொய்யும் கோபமும் அகரகுலமும், வெல்லாமற் செல்லுக - வெற்றியுறுது அழிந்து போகக்கடவன. எனத் தெளிவுற்று அல்லும் பகலும் என் மனம் நிகழும் என்றனன் - எனத் தெளிந்து இரனிலும் வெவ்விய பகலிலும் என் மனம் எண்ணும் என்று கூறினான் எ--று.

முன்னாலில் வஞ்சனாங் கஞ்சனாகிய மாதலன் பூதனை என்னும் பேயை "கீ மகவிழந்த மாதபோல் வேடம்பூண்டு இடைச்சேரியில் அசோதையில்ததிலிருக்கும் கண்ணாகிய குழந்தைக்கு நச்சுப்பாலருத்திக் கொன்று மீண்டுவா"வெனப் பணிக்க, பூதனை அங்ஙனஞ்சென்று பாலருத்துஞ் சமயத்திற் கண்ணபிரான் அவளது பாடையும் ஆவியையும் ஒருங்குண்டாராதலின் அலகையாமன்னையை முன் கொல்லுதல் புரிந்தோயென்றார். அன்னை ஆம் அலகையை என மாறுக. வெம்பகல் - விருப்பத்தக்க பகலெனினுமாம்.

ப--ரை: பிறர் மனையவரைப் பெற்றதாய் எனவும் - பிறருடைய மனைவியரைப் பெற்ற தாயாக மதித்தலாலும், பிறர் பொருள் எட்டியே எனவும் - பிறருக்குரிய பொருளைக் காஞ்சிரக்கனியாக எண்ணலாலும், பிறர் வசை உரைத்தல் பெருமை அன்று எனவும் - பிறருடைய குற்றத்தையெடுத்துத் தூற்றுதலைப் பெருமையன்றென்று கருதலாலும், பிறர் தயர் எந்துயர் எனவும் - பிறருக்கு நேர்ந்த துன்பத்தை எனக்கு நேர்ந்த துன்பமாக மதித்தலாலும், இறுதியே வரினும் - மரணம் வந்தாலும், எம்பிரான் - எம்பெருமானே, என் மனக்கிடக்கை இவையென - என்னுள்ளக்கருத்து இவைகளே யென்று, மறலியும் மடியுமாறு மல்லியற்கை வலிமைகூர் வாயுவின் மைந்தன் உரைத்தான் - யமனும் இறக்கும்படி மல்புத்தஞ் செய்வதில் இயற்கை வலிமையினையுடைய வனும் வாயுவின் புதல்வனுமாகிய வீமன் கூறினான் எ--று.

காரணப் பொருட்டாகிய செயவென்னும் வாய்பாட்டவாய்வந்த (என) என்னும் வினையெச்ச அடுக்குக்கள் "வரினும்" என்ற வினையைக் கொண்டு முடிந்தன. இவ்வாறன்றிப் பிறவாறுரைப்பின் சொற்கள் நின்றற்கு நிற்ப எளிதின் முடிபெய்தாமை யுணர்க; எம்பிரான் இயல்பு விளி.

(17)

ப--ரை: ஞானமேயான திருவடிவு உடையாய் - ஞானமயமாகிய திருமேனியை உடையோனே, உயிருக்கு சனமே இயற்கை ஆதலினால் -

பிறந்த உயிருக்கு மரணமே இயல்பாதலினாலும், (மானமே) ஞாலம் உள்ள அளவும் நின்றலினால் - மரியாதையே உலகமுள்ள வரையில் நிலை நின்றலினாலும், ஊனமேயான ஊனிடையிருக்கும் - குற்றம் பொருந்திய உடம்போடு கூடியிருக்கும், உயிரினைத் துறந்தும் - உயிரை (விடவேண்டி வரின்) விட்டும்: ஒண் பூணும் மானமே புரப்பது - அழகிய ஆப்ரணமாயுள்ள மானத்தையே காப்பது, அவனிமேல் எவர்க்கும் - பூமியிலுள்ளார் எல்லாருக்கும், வரிசையும் தோற்றமும் மரபும் - சிறப்பும் கீர்த்தியும் குலாசாரமுமாம், என்றனன் வீமனுக்கு இனையோன் - என்று வீமனுக்குப்பின் பிறந்தவனாகிய அருச்சுனன் கூறினான் என்று.

உடம்போடு கூடிய உயிர் அவ்வுடம்பை விட்டு நீங்குதல் தவறாததலாலும், மானம் அழிவற்றதாதலாலும் வேண்டியவிடத்து உயிரை விடுத்தும் மானத்தைக் காக்கவேண்டும் என்பது கருத்தது. (18)

ப—ரை: வலம்பிகு திகிரிச் செம் கையாய் - வெற்றி மிகுந்த சக்கரப் படையைப் பரித்த சிவந்த கரத்தையுடையவரே, சலம் மிகு புலியில் - கடல் குழந்த பூமியில், குலம் மிக உடையர் - குலத்தான் மேம்பட்டவர், எழில்மிக உடையர் - அழகான் மேம்பட்டவர், குறைவு இல் செல்வமும் மிக உடையர் - குறைவற்ற செல்வத்தாலும் மேம்பட்டவர், நலம் மிக உடையர் - பலவகை நன்மைகளான் மேம்பட்டவர், என்னினும் - என்று சொல்லப்பட்டாலும், கல்விஞானம் அற்பமும் இல்லாதவரை - கல்வியறிவு சிறிதும் இல்லாதவரை, முருக்கின் மண்பிலாமலர் என மதிப்பேன் - வாசமற்ற முருக்கம்பூவுக்குச் சமமென மதிப்பேன், என்றனன் வாகைத் தார்புனை தாரை மா வல்லான் - என்று வெற்றிமாலையைச் சூடிய தாரையென்னுங் கதியாகச் செல்லுங் குதிரைப்போரில் வல்லனாகிய நகுலன் கூறினான் என்று.

தாரை - நேரோடல், செல்வமுமென்னு மும்மை எச்சப்பொருட்டு, நலம்; நற்குணம், ஆரோக்கியம், ஆண்மை முதலாயின. (19)

ப—ரை: என்றும் - எக்காலத்திலும், ஒருமொழி அன்னை - சத்தியமே மாதா, வரம்பு இலா ஞானம் உற்பவ காரணம் - எல்லையில்லாத மெய்யறிவே பிதா, தருமமே துணைவன் - தருமமே சகோதரன், கருணையே தோழன் - அருளே சிநேகன், சாந்தமே நலன் உறு தாரம் - சாந்தகுணமே பெண்மைநலம் வாரிந்த மணியான், அரிய திண் பொறையே மைந்தன் - அருமையான திண்ணிய பொறுமையே புத்திரன், இந்த அறுவரும் அல்லது - குறித்த இந்த ஆறுபேருமல்லாது, ஆர் உறவு என்று - வேறு யார் எனக்கு உற்றவர்கள் (ஒருவருமில்லையென்றபடி) என்று, இருவரில் இனையோன் - மத்திரை புத்திரர்க ளிருவருள் இனையவனாகிய சுகதேவன் தன்பேர் இதயமா மலர்க்கிடையெடுத்து மொழிந்தனன் - தன்னுடைய உள்ளக்கிடக்கையை எடுத்துக் கூறினான் என்று.

இதய மாமலர்-இநுதயநமலம். பிரிநிலையேகாரம் முதலீரண்டற்குங் கூட்டுக. ஈற்றேகாரம் அசைநிலை. கருணை - தொடர்புபற்றாது இயல்பாக எல்லா வுயிர்கண்மேலுஞ் செல்வதாகிய தயை, சாந்தம் - சமநிலை எனப்படும். அஃதாவது 'செஞ்சாந்தெறியினுஞ் செத்தினும் போழினும் நெஞ்சோர்ந்தோடா நிலைமை; அது காம வெகுளி மயக்க நீங்கினோர் கண்ணே நிகழ்வது என்பர் பேராசிரியர்.

(20)

ப-ரை: இறைவனே - சுவாமீ, ஐம்புலன்களும்போல் ஐவரும் பதிகளாகவும் - பஞ்சப்புலன்கள்போலப் பஞ்சபாண்டவர்கள் எனக்கு நாயகராக விருப்பவும், இன்னம் வேறொருவன் - இவர்களல்லாத பிறனொருவன், எம்பெருங் கொழுநன் ஆவதற்கு - எனது ஒப்பற்ற நாயகனாதல் வேண்டுமென, எனது பேர் இதயம் உருகும் - எனது பெரிய மனம் உருகுகின்றது, அம்புகிதன்னில் - அழகிய பூமியிலே, பெண்பிறந்தவர் எவர்க்கும் - பெண்களாகப் பிறந்தவர் எல்லார்க்கும், (மனமானது), ஆடவர் இலாமையின் அல்லால் - ஆண்களில்லா தொழிந்தாலன்றி, நம்புதற்கு உளதோ - நம்பப்படத்தக்கதா யிருக்குமோ, என்றனள் வசிட்டன் நல்அற மனைவியே யணையாள் - என்று வசிட்டமுனிவர் பன்னியாகிய அருந்ததியை நிகர்த்த பாஞ்சாலி கூறினாள் எ-று.

வேறொருவன் என்றது மௌற்கல்லிய முனிவனை, முன்னாழ்காரணமாக இம்முனிவன்மீது இவள் இடையறாக் காதல் உடையளாயிருந்தா ளென்பதையும், அவன் சாபத்தினால் ஐவருக்கும் பாரியானு ளென்பதையும் திரௌபதி மாலையிட்ட சருக்கத்திற் காண்க. பழவினை காரணமாக இவள் இங்ஙனங் கூறினாளென்பதை நோக்காது அறிவிற் குறைந்தோர் இவள் கற்பிற் சந்தேகமுறின் அது தக்கதன் நென்பதைக் குறிப்பா லுணர்த்தவான்கருதி ஆசிரியர் வில்லிபுத்தூரர் ஈண்டு "வசிட்டனல்லற மனைவியே யணையாள்" என்றார்; 'எம்பெருங் கொழுநன்' என்றதிற் பன்மை தனித்தன்மைக்கண் வந்தது. இதயமென்பது பின்னுங்கூட்டி யுரைக்கப்பட்டது. இனி. ஆ அதற்கு என வினைத்தொகையாக்கி, கொழுநனாகிய அதனுக்கு என்று மௌற்கலியனைக் குறிப்பிடல் தெள்ளிது.

(21)

ப-ரை: அறுவரும் - பாண்டவரைவரும் திரௌபதியுமாகிய ஆறுபேரும், இவ்வாறு உண்மையே உரைத்தார் ஆதலால் - இங்ஙனம் உண்மையான தம்மனக்கருத்தையே சொன்னார்கள் ஆதலினால், மறு அணி துளபமார்பனும் கேட்டான் - சீதேவியாகிய மறுவைக்கொண்ட மார்பினிடத்தே துளசிமாலையை யணிந்த ஸ்ரீகண்ணபிரானும் அவற்றைக் கேட்டருளினார், மாமுனிக்கு ஓதனமான - தவத்தாற் பெரிய அமித்திரமுனிவனுக்கு உணவாகவிருந்த, சுவை நிறை அமுத நெல்லியின் கனியும் - சுவைநிரம்பிய தேவாமிர்தம்போலும் நெல்லிப்பழமும், நிரை நிரைப்படியே - முறை முறையாக உயர்ந்து, நின்ற கொம்பு அணைந்தது - தான் முன்னரே தங்கிய கொம்பினிடத்தே பொருந்தியது.

ஆல் - ஆதலால், உள்ளவாறு உரைத்தால் - மனக்கிடக்கையை உள்ள படி சொன்னால், பெரியவர் பேசும் வாசகம் - பெரியோர் கூறும் "உற்றது சொன்னால் அற்றது பொருந்தும்" என்னும் பழமொழியானது, பெறுமுறை என்றும் பெறுமே - பயக்கத்தக்கதான தன்பயனை எக்காலத்தும் பயந்தேவிடும் என்று

ஆதலாலென்பது ஆலென இடைக்குறைந்தது. முறை-தன்மை, இலக்கணம்: "முறைமை" பெரியோர் வாசகத்தின் தன்மை பய விறைந்த மொழியாதலேயாதலின், அஃதிண்டுப் பயனையுணர்த்திற்று. இனி, அணைந்தது என்னுஞ் சொல்லைப் பின்னுங்கூட்டி 'உள்ளவாறு உரைத்தால் பெறுமுறை பெறுமே என்று பெரியோர் பேசும் வாசகமும் அணைந்தது' எனக் கொண்டகூட்டி, 'உற்றது சொன்னால் அற்றது பொருந்தும்' என்ற பழமொழியும் உலகில் அணைவதாயிற்று. இந்நிகழ்ச்சி காரணத்தால், என்று உரைப்பதும் ஒன்று. (22)

ப—ரை: முனைத்து எழு கமலத்த அரும்பென அரும்பு - முனைத் தெழாநின்ற தாமரை முகையைப்போல அரும்பிய, முகிழ்முலைப் பொதுவியர் - குவிந்த தனங்கனையுடைய இடையர்மகளிரின், மலர்க்கை வகை தழும்பு அகலா - தாமரை மலர்போலும் செம்மையாகிய கை வளையல்கள் உறுத்திய தழும்பு மாறாத, மரகதமலைபோல் - மரகதரத்தினமலையைப் போன்ற, வடிவு அழகுடைய எம்மாயோன் - திருமேனியழகையுடைய எமது பெருமானாகும் ஸ்ரீகண்ணபிரான், இளைத்தவர் இன்னல் ஒழித்து - துன்பத்தான் மெலிந்த பாண்டவரது வருத்தத்தைத் துடைத்து, உளைத்து எழுதரங்கப் பாற்கடல் மறவாது - முழங்கியெழுந் திரைகளையுடைய பாற்சமுத்திரத்தை மறவாது, உறையும் வண்துவரையை நோக்கி - வசித்தற்கிடமாகிய வளவிய துவாரகா புரியை முன்னிட்டு, மீண்டு அகன்றான் - திரும்பி நடந்தருளிணன், இவரும் ஆங்கு இறைஞ்சி சண்டு இருந்தார் - இப்பஞ்சபாண்டவர்களும் அப்பொழுது அவரை வணக்கஞ்செய்து இக்காட்டி னிடத்தே யிருந்தார்கள் என்று. (23)

15. அடியவர்க்கெவியவர் மண்கமந்தமை

இ—ள்: அங்கணர் தங்கிய அருளின் மிக்கார் படும் இடும்பை உன்னி - அருட்கண்ணையுடைய சிவபெருமானைவர் பொதுத் தருமங்களுளொன்றாகப் பொருந்திய கிருபையினுள் மேம்பட்ட திருவாதவூரடிகள் அனுபவிக்குந் துன்பத்தைத் திருவுளத்தடைத்து,—அவன்பால் உற்ற அரும்புயர் அகற்றுகென்று கங்கையை விடுப்ப - அத்திருவாதவூரனிடத்துப் பொருந்திய சகித்தற்கரிய பெருந்துன்பத்தை நீக்கக் கடவை யென்று பணித்துக் கங்காநதியை யனுப்ப,—ஏகிக் கரும்பெருக்கெடுத்து வைகைப் பொங்கு அலைப் புனலாய் - அதுசென்று மிகப் பெருக்கெடுத்துத் திரைமறிசின்ற நீரையுடைய வேகவதியாய்,—புணரி

போல் எங்கும் புரண்டது - முன்னொருநான்று வருணன் மதுரைமேல் விட்ட. கடலைப்போல எங்கும் புரட்டெடுத்தது எ—று. (1)

இ—ள்: வைகை ஆறு - அவ்வேகவதி நதியானது.—சேர்ந்த வெள் முத்தமூரல் செய்து - தன்கட்சேர்ந்த வெள்ளிய முத்துக்களாகிய பற்க டோன்றச் சிரித்து,—நீர்க்கலைமேல் ஆர்த்து - நீராகிய வஸ்திரத்தை மேலேகட்டி,—காந்தள்அம் செக்கை வீசி - செங்காந்தண் மலராகிய அழகிய சிவந்த கைகளை வீசி,—குரும்பைக் கனதனம் காட்டி - தெங்கின் குரும்பைகளாகிய கனத்த தனங்களை இடையிடையே காட்டி,—மாந்தளிர் பதங்கன்மீது வருகிறை ஞெகிழும் ஆர்ப்ப - மாந்தளிராகிய கால் களிள்மீது ஒன்றன்பி னென்றும் ஒழியாது வயந் திரைகளாகிய சிவம்புகள் சத்திக்க,—போந்துள கணிகை மாதர்ப் போன்றது - ஓய்யாரமாக நடக்கும் பொதுமகளிரை ஒத்தது எ—று. (2)

இ—ள்: நிரைப்பெரு மருப்பினாலே செழும் இருபால் கரைகுத்தி - திரைபாகிய பெரிய கொம்புகளினாலே செழுமையாகிய இருகரை களினுங் குத்தி,—திரள் மரம் முறித்து - கூட்டமாகிய மரங்களை முறித்து,—வயல் சாலி எலாம் அழித்து - வயலின்கணுள்ள நெற்களை யெல்லாம் அழித்து, வாயால் நுரைத்திரள் சிந்தி - வாயினாலே நுரைக்கூட்டங்களைச் சிதறி, மீதே நுண் மணல் இறைத்து - மேலே நுண்ணிய புழுதியைத் துற்றி, வண்டு நிரைத்தலின் - வண்டுகள் வரிசையாக மொய்க்க வருதலின், வைகை ஆறு மதத்த வேழம் நிகர்த்தது - வைகைநதி மதயானையை நிகர்த்தது எ—று. (3)

இ—ள்: மைத் திகழ் குழலாள் அந்த மலைமகள் முலையில் தோய அத்தனை வருத்தம் மேன்மை அனங்க ஆயுதம் என்று - கருமை விளங்குங் கூந்தலையுடைய அப்பார்ப்பதியினது தனங்களிற் புணரும்படி பரமசிதாவாகிய சிவபெருமானை வருத்தம் அம்மகிமையையுடைய மன் மதனது போர்க்கருவிகளென்று கருதி, ஒத்து எழுந்து ஒளிரும் கன்னல் உயங்கு செங்கழுநீர் கஞ்சம் புத்தவை அழிக்கவேண்டி - தம்மு னொன்றை யொன்றொத்து வளர்ந்தொளிரும் கரும்பு காழகரை வருத்தம் அழகிய நீலோற்பலம் தாமரை பலர்களாகிய இப்புதிய வற்றை அழிக்க ஈரும்பி, பழனம் எல்லாம் புரண்டது - வைகைநதி வயல்களி னெல்லாம் புரட்டெடுத்தது எ—று. (4)

இ—ள்: மீது எழு பரிதி கதிர்க் கையால் விடும் வெம்மை திரப் பூதல மடவாள் போர்க்கும் புதிய வெண் துகிலேபோல - மேலாக வெழுஞ் சூரியன் கிரணமாகிய கைகளால்விசம் வெம்மை தன்மீது தாக்காது நீங்கப் பூமிதேவியாகிய பெண் போர்க்கும் வெண்மையாகிய புதிய வஸ்திரத்தையே போல, அலர் பழனம் யாது சோலை யாது எனப் பரந்து - அகன்ற வயல்யாது சோலையாது என்றங்குள்ளார்

வினவித் தடுமாற அவைகளை மூடிப்பரந்து, கஞ்சமாது உறை மதுரை மூது ஊர்சென்று மதிற்புறஞ் சேர்ந்து - செந்தாமரையாசினியாகிய இலக்குமி வசிக்கும் மதுரையாகிய பழைய இராசதானியிற் சென்று மதிலின் பக்கத்தை யடைந்து எ—று (6)

இ—ள்: துவசம் தாங்கிய வாயில் தடமதில் இடியத் தள்ளி ஆங்கு எழில் மதுரை மூதூர் அழிப்பதுபோன்று செல்ல - கொடி களைத் தாங்கிய வாயிலையுடைய பெரிய மதிலடியுமாறு அதனை மோதிச் சாய்த்து அப்பொழுதே அழகிய பழைய மதுரைமாநகரை நாசஞ் செய்வதுபோன்று வைகைநதி குதிக்கொண்டு பெருக, பாங்கு உள இடங்கள் எல்லாம் வைகை நல்லீர் பரந்து இனி ஈங்குச் செய்வது என்னென்று யாவரும் கவற்கிகொண்டார் - நம்பக்கத்துள்ள இடங் களி னெல்லாம் வைகையினது நல்லீர் பரவிற்று நாமிதற்கினி ஈண்டுச் செயற்பால தென்னையோவென்று மதுரைமாநகர வாசிக ளெல்லாம் மனக்கவலை கொண்டார் எ—று. (7)

இ—ள்: மைக் கடும் களிற்றுத்தாளை வழதியும் கடிது நண்ணித் தொக்கநன்மலரும் முத்தும் துகில் மணிப்பணியும் நல்கி - அப்பொழுது கொடுமையாகிய கரிய யானைச் சேனையையுடைய பாண்டியராசனும் விரைவாகச்சென்று தொகுதியாகிய நல்ல மலர்களையும் முத்தக்களையும் வஸ்திரங்களையும் இரத்தினபரணங்களையு மிட்டு, தக்க வண்புவியில் உள்ளோர் தமக்கு உயிர் என்னும் அன்னே மிக்க நின்கோபம் ஆறல் வேண்டும் என்று இறைஞ்சி நின்றான் - தகுதியாகிய வளவிய பாண்டி நாட்டு மக்களுடம்புகட் குயிரென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுந் தாயே மிகுதியாகிய நின்கோபந்தணிதல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து வணங்கினின்றான் எ—று. (8)

இ—ள்: கலை மதிக்குலத்து மன்னன்கூறும் தலைமை மிக்கு உடைய சொல்லால் - சோடசகலைகளையுடைய சந்திரகுலத்தரசனாகிய பாண்டியன் இங்ஙனம் இரந்து பிரார்த்தித்துக் கூறும் மிக்கதலைமைப் பாட்டையுடைய சொற்களினாற்றினும், தன்னினம் தணிதல் இன்றி மலைஎனத் திரைகள் மேல்மேல் வருதல்கண்டு - தன் கோபந்தணியாது மலைப்பிரமாணமாகத் திரைகள் மேலுமேலும் அடர்ந்து வருதலைக் கண்டு, நல்கன்னி நாடன் இது என்னெனா சிந்தை உள்நிலை உற நேடினான் - நல்ல கன்னிநாட்டையுடைய அவ்வரசன் இது அடர் தற்குக் காரண மென்னையோவென்று தன் மனத்தின்கட் பதிய நேடிது சிந்தித்தாராய்ந்தான், நேடிப்பின்னர் - அங்ஙன மாராய்ந்து அதன்பின்னர் எ—று. (9)

இ—ள்: ஆதி ஆம் கடவுள் - முதற்கடவுளும், எந்தை - எம்பரம பிதாவும், ஆலவாய் அமலன் - திருவாலவாயில் வீற்றிருக்கும் மல

வினையும், மங்கை பாதியான் சிறந்தபூசை பண்டையில் குறைந்தது உண்டோ - அர்த்தநாரீசுவரருமாகிய சொக்கநாதசுவாமிக்குச் சைவா கமவிதிப்படி செய்யும் நீத்தியமகாபூசை முன்னிலைமையிற் சுருங்கிய துண்டோ, நீதியும் தவத்தில் மிககார் நெஞ்சகம் புழுங்க மண்மேல் தீது யாம் செய்தது உண்டோ - அல்லது நீதியாகிய தவத்தான் மேம் பட்ட பெரியோர்களது மனம்புழுங்க ஈண்டவர்க்கு நாம் கொடுமை செய்ததுண்டோ, அமைச்சர் செப்புடின் என்னுள் - மந்திரிகளே இவ் வீரன்டனுள் இதற்குக் காரணம்யாது சொல்லுங்களென் றரசன் வினாவினாள் எ—று.

(10)

இ—ள்: விளங்கு இளமதிசேர் சென்வி வித்தகர் பத்தர் ஆன வளம் திகழ்வாதலூர் வருந்திய வளைப்பின் நீக்கி - பிரகாசிக்கின்ற இளம்பிறை பொருந்திய திருமுடியையுடைய அசை சாதூரியாகிய சிவபெருமானாக் கன்பராயுள்ள அருட்செல்வம் விளங்குத் திருவாதலூ ரடிகளை அவர் துன்பமுறுங் கோட்டினின்று நீக்கி, உளம்கொள மகிழ்ச்சி செய்யின் உறுபுனல் ஊர் கொளாது என்று - மனங் கொள்ளுமாறவரை மகிழ்விக்கின் மிககார் நம் மதுரையை அழியா தென்று, அளந்து அறிவு அறிந்துகூறி அமைச்சர் கைதொழுது நின்றார் - காரிய நிகழ்ச்சியாற் காரணத்தை யுள்ளவாறளவை செய் துய்த்துணரு மறிவானறிந்து கூறி அம்மந்திரிகள் அஞ்சலிசெய்து கின்றனர் எ—று.

(11)

இ—ள்: மன்னனும் மகிழ்ந்து அவர்கள் மேல் அருள் பார்வை நல்வி - பாண்டியராசனும் அதகோடு மனமகிழ்ந்து தம் மந்திரிகண்மீது கிருபானோக்கஞ் செய்து, என் உளம் மதித்த ஆறே இங்கு இனிது உரைத்தீர் என்று - என் மன முத்தேதித்த பிரகாரமே நீங்கும் ஈண்டினிதாகக் கூறிவீர்களென்று, கொன் உறு வளைப்பின் ஊடு நிற்கு நல் குணத்திணை முன் உற அழைத்து நட்பால் முகமலர்ந்து இது மொழிந்தான் - அச்சந்தருங் கோட்டின்கணிற்கும் குணக்குன்றாகிய திருவாதலூரடிகளைத் தன்முன் வருவித்துப் பழைய நட்புரிமைகளோடு முகமலர்ச்சி கொண்டினைக் கூறினாள் எ—று.

(12)

இ—ள்: பாப்பு அணி செய்ய வேணிப் பரம் பரன் அடியார் கையில் ஆர் பொருள் நமதே ஆனால் - பாம்பை யணிந்த சிவந்த சடை யுடைய சத்த மாயாதிராகிய சிவபெருமானது உத்தமோத் தம சற்பாத்திரமாகிய அடியார் கையிற் கொடுக்கப்பட்ட திரணியம் நம்முடையதேயானால்; அறம் பிறர்க்கு ஆவது உண்டோ - அக்கொடை யால் வருஞ் சிவபுண்ணியம் அப்பொருட் கந்தியராகிய பிறர்க்காகுமோ ஆகாது. தேம்படும் அலங்கல் மார்பிர் செயல் இதற்கு உமது மேனி அவமே சாம்பியது - வாசனை பொருந்திய தாயரைமலர் மாலையை அணிந்த மார்பையுடையவரே நீதியாகிய இச்சற்கருமத்தின் பொருட்டு உமது திருமேனி இதுகாறும் கொள்ளே வருந்திற்று, யான் செய்த

தண்டமே தகவு இலாமை - அங்ஙனம் வருந்தும்படி பொறியிலியாகிய யானாமக் கிழைத்த இத்தண்டமே அநீதியுடையது எ—று. (13)

இ—ள் : உற்ற இத்தகைமை முன்னே உணரும் இவ் உணர்வு இலாமை குற்றம் இத்துணையும் நம்மேல் கொண்டனம் - நிகழ்ந்த இக் குணகுணங்களை முன்னரே பகுத்தறியும் அறிவின்மை குற்றமே அது முழுவதையும் நம்மேலதாகவே கொண்டனம், குறை கொளாமல் மற்று இனிப்புதலும் ஆறு என் - நீர் மனக்குறை கொள்ளா தொழியும்படி நாமினி அகலப் பேசவேண்டியதென்னை, வைகை நம் ஊர் கொளாது நல் தவத்தலைவர் நீரே அடைப்பியும் என நகின்றான் - வைகை நதி நம் மதுரையை அழியாதபிரகாரம் நல்ல தவமுதல்வர் நீரே அதற்கு இனி அணைகட்டுவியுமென் றரசன் கூறினான் எ—று. (14)

இ—ள் : அருள்பெரு வழி இவ் ஆறு அன்பு உரை பகர்ந்த போதும் - அருளையுடைய நெடுநிலவரசனாகிய பாண்டியன் இந்தப்பிரகாரம் தன்னன்பை வெளிப்படுத்துங் கலப்புரைகளைக் கூறிய தருணத்தும், தரிப்பு அரிது என்ன முன்னம் தழல் என வெகுண்டபோதும் - இது சகித்தற்கரிதரிதென்று கண்டோர்கூற முன்னரே அக்கின்போலக் கோபங்கொண்ட தருணத்தும், விருப்பு ஒரு வெறுப்பு இலாத மெய்மையார் வைகைச் செழும்புனல் ஊர் கொளாமல் தம்மை ஆண்ட திருப்பதம் நினைந்தார் - அவ்வரசன்மாட்டு முறையே விருப்பு வெறுப்புக்களில்லாத இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமுமாகிய உண்மை நிலையை யடைந்த திருவாதலூரடிகள் வைகைநதியினது செழுமைபாகிய நீர் அம் மதுரையைக் கவளிகரியா திருக்கும்பொருட்டுத் தம்மை அடிமைகொண்டருளிய திருவடிகளைத் தியானித்தார் எ—று. (15)

இ—ள் : பரிமேல் வந்த சுந்தரத் தோற்றமே மனத்தில் உன்னி அந்தரத்து இறைஞ்ச - மேற்கூறியபிரகாரம் சோமசுந்தரக் கடவுள் பரிமேலழகராயெழுந்தருளிவந்த திருவுருவத்தையே தியானித்து அவர் அந்தர்த்தானமாகிய ஆகாயத்தை நோக்கி மனத்தால் வணங்க, நல் நீர் அடக்கி உள்வாங்கிச் செல்ல - அப்பொழுது நல்ல வைகைநதிரீர் பிரவாகங் குறைந் துள்வாங்கி வடிந்தடங்க, பிறவி ஆன விடம் கிளர் வெந்துயர் வேலை நீந்தி வந்து அருள் கரையில் சேர்வார் - பிறவியாகிய நஞ்செழும் கொடிய துக்கசாகரத்தைத் திருவடிப்புணையா வீந்திவந்து முத்திக்கரை சேர்பவராகிய திருவாதலூரடிகள், வைகை அம் கரையில் சென்றார் - அழகிய வைகைநதிக் கரையின்கட் சென்றார் எ—று. (16)

இ—ள் : முறை முறை வணங்கி நின்ற ஆரியர் முகத்தை நோக்கி - திருவாதலூரடிகள் தம்மைப் பலமுறை வணங்கி யெழுந்து நிற்கின்ற காரியதரிசிகளது முகத்தைப் பார்த்து, அறை திரை நெடுநீர் வைகை அணை கடிது அடைத்தல் வேண்டும் - கரையோடு மோதுகின்ற திரைகள் மறியு மிக்க நீரையுடைய வைகைநதி அணையை அதி சீக்கிரத்திற் கட்டு

தல் வேண்டும், ஆகலின், உறையும் இம்மாந்தர் எல்லாம் ஒல்லையில் வம் பின் என்று பறை அறைவித்து நம் ஊர்க்கு இவ்வரை பரப்பும் என்றார் - ஈண்டு வசிக்கும் பிரசைகளெல்லாம் அதன்பொருட்டு விரைவாக அந் நதிக்கரையிலே கடுக வருகவென்று பறையறைவித்து நம் மதராபுரிக்கிவ் வார்த்தையைப் பிரசித்தி செய்யுங்களென்று பணித்தருளினார்.

இ—ள்: ஆரியர் கடிதின் ஓடி அம்பொன் தேர் இயல்விதி தோறும் சென்று அகன்பறை அறைவித்து உரை பரப்பு முன்னே - காரியதரிசிகள் வல்விரைந்தோடி அழகிய பொற்கொடி செறிந்த தேரோடும் வீதிக டோறுஞ் சென்று பெரிய பறையறைவித் திவ்வரையைப் பிரசித்தி செய்யுமுன்னரே, மதுரை உள்ளார் கூரிய கொட்டும் மண்சேர் கூடையும் கொண்டு வகைக நீர் இயல் கரை மேல் வந்து நின்றனர் - மதுரைமா நகர வாசிகளெல்லாம் வாய்கூரிய மண்டொடு கருவிகளையும் மண்சமக் குங் கூடைகளையும் கொண்டு வகைநதியினது நீரையுடைய கரையின் கண் வந்து நின்றனர் எ—று,

(18)

இ—ள்: ஆரியர் நீறு கொண்டு இலங்கும் மேனி மறையவர் நியமம் செய்த வீறு கொண்டு இடங்கள் தோறும் விரைவில் சென்று - காரிய தரிசிகள் விபூதியைத் தன்கட்கொண்டு விளங்குந் திருமேனியையுடைய வேதபண்டிதராஈப திருவாதவூரடிகள் தமக்கு நியோகித்த அதி காரத்தை மேற்கொண்டு நதிதீரங்கடோறும் விரைவாகச் சென்று, கோல் அறை அளந்து எவர்க்கும் வேறு கூறு கொண்டு - கோலான் வரையறுத்தளந் தனைவர்க்கும் தனித்தனி பகிர்ந்து கொடுத்து, செங்கை மாறுகொண்டு உறுக்கி வன்வகைக்கரை அடைக்கலுற்றார் - சிவந்த கைகளிற் பிரம்பைக்கொண் டறுக்கி வலிய வகை நதிக்கரைக் கணை கட்டுவிப்பாராயினர் எ—று.

(19)

இ—ள்: கண் பெறு கழையின் முத்தம் - கணுக்களையுடைய மூங் கின் முத்துக்களையும், கடகரி மருப்பின் முத்தம் - மதத்தையுடைய யானைக் கோடுகளின் முத்துக்களையும், வெண் பணிலத்தின் முத்தம் - வெண்மையாகிய சங்கு முத்துக்களையும், மேதகு கரும்பின் முத்தம் - மாதரியச் சுவையான மேன்மை பொருந்திய கரும்பின் முத்துக்களையும், வண் புனல் திரைகள் வீச - அழகிய நீர்த்திரைகள் கொடுவந் தொதுக்க, வரை எனக் குவைகள் செய்து - அவற்றை மலைபோல வாரிக் குவித்து, பண் படப் பொருத்தி நீர் உள் பதித்து உயர் வரம்பு செய்வார் - தம்மு ளியையுபடப் பொருத்தி நீரின் கீழ்ப்படுத்து உயர்ந்த அணை கட்டுவாராயினர் எ—று.

(20)

இ—ள்: மதுரை உள்ளார் - மதுரைமா நகர வாசிகளெல்லாம். பரித்திரள் நீறுக்கும் என்பார் - குதிரைப் பாய்ச்சலாக மரங்களை நிறுத்துமென்பாரும், பாம்புகள் உருட்டும் என்பார் - நீர்த்திரை அணை யைக் கரைக்காதபிரகாரம் வைக்கோற் பழுதைகளை உருட்டு மென் பாரும், திரைப்புனல் மிகுத்தது என்பார் - திரைகளையுடைய நீர் அதி

கரித்ததென்பாரும், தேவர்கட்கு அபயம் என்பார் - நங்குல தெய்வங் கட்கு நாமடைக்கல மென்பாரும், நிரைப்படும் அகிலோடு ஆரம் நெறிப் பட ஒதுக்கி நீடு வரைப்பு இடைக் குவித்து நிற்பார் ஆயினர் - தொகுதியாகிய அகின் மரங்களோடு சந்தன மரங்கள் மேன்மேல் அன் ளுண்டொழுகிவர, அவற்றை ஒருசா ரொதுக்கி நெடிய கரையின்கட் குவித்து நிற்பாருமாயினர் எ—று. (21)

இ—ள் : ஏர் நீர் உடைப் புது வைகை இவ்வகை அடைக்கும் எல்லை - அழகிய நீரையுடைய புதுப் பிரவாகமாகிய வைகைநதிக் கிந் தப்பிரகாரம் அணை கட்டுப்போழுது, நீர் பொலிந்த வேணி உடை நின் மலற்கு அன்பு மிக்காள் - கங்காசலம் பொலிதற் கேதவாகிய சடையை யுடைய மலரகதிராகிய சிவபெருமானிடத்துப் பேரன்புடையவள், சீருடைத் தவத்திம்மீக்காள் - புகழையுடைய தவத்தான் மேம்பட் டவள், செம்மனச்செல்வி என்னும் பேர்உடை நரை மூதாட்டி - செம்மனச்செல்வி யென்னும் காரணப் பெயரையுடைய மயிர் நரைத்த வயோதிகப் பெண்ணொருத்தி, பிட்டு விற்று உணவு கொள்வாள் - பிட்டு விற்றுச் சீவனஞ் செய்வாள் எ—று. (22)

இ—ள் : ஆங்கவட்கு அளந்து நீக்கும் கோல் அறை அடைப்பது இன்றி - அவ் வந்தியென்னும் வயோதிகப் பெண்ணுக்குக் கோலா லளந்து வரையறுத்து விடப்பட்ட பங்கொன்று யாத்திரம் அடைக்கப் படுவதின்றி, ஓங்கு அலைப் புதுநீர் வைகை உடைப்பு எலாம் அடைக் கும் எல்லை - உன்னதமாகிய திரைகளையுடைய புதிய நீர் பிரவாகிக்கும் வைகைநதியின் ஏனையுடை கரைகளெல்லாம் அடைக்கப்படும்பொழுது, நீங்கு உள தறுகணுள் சென்று அவட்கு உறுகண் செய்ய - கொடு மையையுடைய வன்கண்ணர்களாகிய காரியதரிசிகள் சென்று அவ் அம்மைக்குக் துன்பஞ்செய்ய, சங்கு எனக்கு உறுதி ஆவார் யாவரோ என்று இரங்கி - அவ்வம்மை இவ்வாபத்தின்கட்டமியேனுக் குறுதுணை யாவார் யாவரோவென்று சிந்தித்து மனமிரங்கி எ—று. (23)

இ—ள் : பிட்டிணைக் கூலி கொண்டு பெரும் கரை அடைப்பார் இன்றி - சிற்றுணவாகிய பிட்டிணையே கூலியாக ஏற்றுக்கொண்டு பெரிய வைகைநதிக் கரைக்கு அணைகட்டுங் கூலியா ளொருவரு மில்லாமை யான், நெட்டு இலைச்சுலம் ஏந்தும் நின் மலன் கோயில் எய்தி - அவ் வந்தி இலைவடிவாகிய நெடிய குலவேலைத் தாங்கும் நிருமலராகிய சோமசந்தரக் கடவுள் வீற்றிருக்கும் விண்ணிழி விமான டென்னுங் கோயிலை அடைந்து, மட்டு அறத் தளர்ந்த கொங்கை மாப்பிலில் கண் ணீர் வார - அளவிறப்பச் சாய்ந்த தனங்களையுடைய தன் மாப்பிலே கண்ணிரொழுக, எட்டுருத் திரண்ட பாதம் இறைஞ்சி நின்று இதனைக் கூறும் - அட்டமூர்த்தந் திரண்ட அக்கடவுளுடைய திருவடிகளைத் தரி சித்து வணங்கி யெழுந்து நின் நிதனை விண்ணப்பஞ் செய்வாளா யினள் எ—று. (24)

இ—ள்: நெட்டு அரவக் கச்சு உடையாய் - நெடிய சர்ப்பக் கச்சு யுடையவரே, நீல நிறத் திருமாதா இன் வட்ட முலைத் தழும்பு படவந்து அணையும் திருமார்பா - பசிய திருமேனியையுடைய காமாக்ஷியம்மை இனிமையாகிய பர அபர ஞானமாகும் வட்ட வடிவையுடைய ஸ்தனங்களினாலே தழும்புண்டாக வந்தணையர் திருமார்பையுடையவரே, கட்டிய செம்சடையாய் - மதுரீ தியாகக் கட்டப்பட்ட சிவந்த சடையை யுடையவரே, நின் கண் அருள்கொண்டு எப்பொழுதும் பிட்டினை விற்று உண்பேற்கும் - தேவரீரது கிருபா நோக்கத்தைக்கொண்டு அன்றன்று பிட்டினைவிற் றுாதியங்கொண்டு சிவிக்குந் தரித்திர சிரோமணியாகிய தமிழேனுக்கும், பேர் இடும்மை உளது ஆமோ - அரசனாற் பெருந்தன் பம் நேரலாகுமோ எ—று. (25)

இ—ள்: என் உடையாய் நான் இனி யார் உடன் புகல்வேன் - என்னை யடிமையாக வுடையவரே தேவரீரோடல்லது தமிழேன் வேறினி ஆரோடு முறையிடுவேன், வைகையின் நல் நீர் உடையாது அடைக்கும் வகை சிறிது இன்று அருளாயேல் - வைகைநதியின் நல்லநீர் உடையா தடைக்கப்படும் வண்ணந் தேவரீர் சிறிதிப்பொழுது அடியேற் கறுக்கிரகஞ் செய்யாதொழிவிராயின், சீருடையாய் - சுத்தசாட்டுண் ணியமாகிய சிறப்பியல்பை யுடையவரே, உளக்கு அடிமைசெய்யும் அவர்க்கு எளியை எனும் பேர் உடையாய் எனப் பலரும் பேசும் மொழி பழுதுஆமே. தேவரீருக் காட்செய்யுந் திருத்தொண்டர்களுக் கெல்லாம் தேவரீ ரெளிவந்தருள் செய்வீரென்னும் புகழுடையீரென்று நம்மவர் பலரும் பேசுமுலோக வதந்தி இன்று என்னளவிற் பிழை பட்டுவிடுமன்றே எ—று. (26)

இ—ள்: தாயும் இலை தந்தை இலை தமரும் இலை - எனக்கு மாதாவு மில்லை, பிதாவுமில்லை ஞாதிகளுமில்லை, தமயேனைப் பேயினுடன் நின்றாலும் பிரித்து அறிய ஒண்ணைது - இவ்வாறு தனித்தவளாகிய யான் பேயோ டொருக்கு நிற்பினும் பேய் இது, வந்தி இவள் என்று என்னை வேற்றுமை தெரித்துணர ஒருவர்க்குக் கூடாது, எனது இலம்பாடு நீயது - என் வறுமை இங்ஙன மிகக்கொடியது, என் சிந்தையில் வெம்தயாந்திர நீ அருளாது ஒழியின் உயிர்நீப்பேன் - இவ் வியல்புடைய நிராதாரசுகிதையாகிய என் மிக்க மனத்தயர் என்னை விட்டகலக் கருணாநிதியாகிய தேவரீர் சிறிதறுக்கிரகஞ் செய்யாதொழி யிற் பிரணத்தியாகஞ் செய்வேன், மற்று என்செய்கேன் - அஃ தொழிந்து வேறியாது செய்வேன் எ—று. (27)

இ—ள்: இன்று எனக்கு உறுதி ஆகி யான் இடும் பிட்டுவாங்கி- இத்தினமெனக் குறுதுணையாகி யான் கொடுக்கும் பிட்டினையே கூலி யாகப் பெற்று, வன் திறல் கூலி ஆளாய் வன்கரை அடைப்பார் இல்லை. மிக்க வலியையுடைய கூலியாளாகிப் பெரிய அணை கட்டுவார் ஒருவருமில்லை ஆதலான், யான் உன்றளக்கு அபயம் என்று உரைப் பவன்மேல் அன்புசென்று - தமிழேன் இனித் தேவரீருக் கடைக்கவ

மென்று பிரார்த்திக்கும் வந்தியினிடத்துத் திருவருண்மிக்குச் சேறலான், தேவதேவர் அவட்கு ஆளாமாறு துணிந்தனர் - மகாதேவராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் அவ்வந்திக்குத் தாங் கூலியாளாகும்படி திருவுளங் கொண்டருளினார் எ—று. (28)

இ—ள்: வேண்டிய வடிவம் கொள்வார் - ஆங்காக்குத் தமக்கு வேண்டிய திருவுருவங் கொண்டருளுஞ் சிவபெருமானாவார். கூலி ஆளாய் - ஈண்டுக் கூலிக்காரராகி, ஆடையுந் துணிந்த சீரைஆகி - வஸ்திரமும் கந்தை வஸ்திரமாகப் பெற்று, கூடையுந் தலைமேல்கொண்டு - மண்கமக்குங் கூடையையுந் சிரமேற்கொண்டு, கொட்டு உடைதோளர் ஆகி - மண்வெட்டி தங்குந் தோளையுடையவராகி, பெரும் பசி உடையார்போல வேடைகொண்டு - மிக்க பசியுடையார்போல உணவின்றமேல் வேணவாக்கொண்டு, பீடைகொண்டு அயர்வாள் காண ஒல்லை வந்தார் - மேற்கூறிய பிரகாரந் துன்பங்கொண்டயரும் வந்தி காண விரைவாக வீதியின்கண் வந்தருளினார் எ—று. (29)

இ—ள்: வந்து எனைப் புந்தியின் மகிழ்ந்து ஏவல் கொள்வார் இங்கு உளர் கொலோ என்று கோயில் வாயிலின் புகன்றபோதில் - கூலியாளர் அங்ஙனம்வந்து என்னை மனமகிழ்ந்து வேலைகொள்வார் ரிங்குளரோவென்று கோயில்வாய்தலினின்று விளித்ததருணத்து, அன்னை அந்த நல்மொழியைக் கேளா அயர்ச்சி கூறும் தன்சிந்தனை ஒழிந்து - அவ்வம்மை தன் செவிக்கிரிய அவ்வசனத்தைக் கேட்டு மயக்கமிகும் பல தலையாய வெண்ணங்களை யெல்லாம்விட்டு, கூலியாளரைச் சென்று சேர்ந்தாள் - அக்கூலியாளரை விரைந்துசென்று சமீபித்தனள் எ—று.

இ—ள்: புடையின் மேல் உலகோர் இன்றி - இருமருங்கினும் முறையேசீன்று சேவிக்கு மேலுகவாசிகளாகிய அரிபிரமேந்திராதி தேவர்களென்றும் பரிசுசனங்களின்றியும், புனைந்தள புலித்தோல் ஆடை உடையின்மேல் அசைக்கும் நச்சு உரகமாய் ஓங்குகச்சு இன்றி - திருவரையிலே புனையப்பெற்ற புலித்தோலாகிய வஸ்திரவுடையின் மீதே இறுகப்பிணிக்கு நஞ்சையுடைய பாம்பாய் விளங்கும் உதரபந்தனமின்றியும், சடையின் மேல்மதியம் இன்றி - திருச்சடையின்மீதே பாலசந்திரனாகிய தலைக்கோலமின்றியும், தாங்கிய மழு மாள் இன்றி - திருக்கரங்களிலே தாங்கியருளிய மழுவு மாணாகிய படைக்கலமும் புற்கலவாத்நியமூமின்றியும், விடையின்மேல் இன்றிநின்ற வெளியனை - அறக்கடவுளாகிய இடபவாகனத்தின்மேல் இவர்தலின்றியும் வறிதே நிற்கின்ற சிதாகாச வடிவையுடைய சிவபெருமானாகிய கூலியாளரை, வெளியில் கண்டாள் - வந்தி வாய்தலின் வெளியே நிற்பக்கண்டாள்.

இ—ள்: மைந்த நீ எனக்கு இங்கு ஆளாய் வருகென - மகனே நீ யெனக் கிப்பொழுது கூலியாளாய் வரக்கடவை யென்று வந்தி கேட்ப, முன்னர்க் கூலி தந்தியேல் வருவன் என்று சாற்றலும் - அதற்கவர் முற்கூலி தருவாய்யின் வருவேனென்று கூறுதலும், நுகர ஆர் அமுதம்போலும் இனிய இந்தந்த்பிட்டு அளிப்பேன் - அதற்கல்

வம்மை நீ உண்ணும்பொருட்டு அரிய அமிர்தம்போலு மினியபிட்டுடையானக்கு முற்கூலியாகத் தருவேன், அல்லால் இதனை விற்று அந்திவாய் நின்கூலி அளிப்பன் என்றான் - அது நினக்குக் கருத்தன்றாயின் இப்பிட்டை விற்று அஸ்தமயன காலத்தில் நின்கூலியைக் கைப்பொருளாகத் தருவேனென்று கூறினான் என்று. (32)

இ—ள்: அன்னே இரும்பசி உடையேன் இனிய பிட்டு அளிப்பை ஆகில் - தாயே நான் இப்பொழுது பெரும் பசியுடையேன் ஆகலின் இனியபிட்டினைத் தருவாயானால் அதனையுண்டு பசிதீர்ந்து, கோல் அறை முழுதும் யானே குரம்புகொண்டு அடைப்பன் என்ன-கோலால் வரையறுக்கப்பட்ட சின்பாக முழுவதையுமீ யானே வரம்புயர்த்துக் கட்டுவேன் என்று கூற, விருப்ப மிகுபவன் வீரும்பி - ஆதரவுமிக்க வந்தகேட்டு முன்னையிலும் மிகவரும்பி, கரும்புறத் துகில்மேல் இட்ட பிட்டினைக் கரத்தால் அள்ளி இங்கு இதனைக் கொள்வாய் என்றான் - கறுத்த புறத்தையுடைய வஸ்திரத்தை மேலே இட்டுமுடிய பிட்டைக் கைகளாலள்ளி மகனே நீ இதனை வாங்கிக்கொள்ளென்று கூறினான்.

இ—ள்: கூற்று அடும் கமல பாதர் - யமனைக் கொன்றருளுந் திருவடித் தாமரையினையுடைய சிவபெருமானாகிய கூலியாளர், குறுங்கரிய துணிச்சிரை ஏற்று - குறுத்த கரிய கந்தை வஸ்திரத்தை விரித்தேந்தி, இடும் பிட்டு வாங்கி இன்புற அமுதுசெய்து - வந்தி இடும் பிட்டை வாங்கி இன்பமிகத் திருவமுது செய்தருளி, மாற்று அரும் பசியை அன்னே மாற்றினை - தன்னையுடையாரது மானமுதலிய பத்தையு மொருசேர மாற்றுகின்ற பொறுத்தற்கரிய பசியைத் தாயே நீ மாற்றினாய், இனி வைகை ஆற்றிற்போய் நின்கூற்றில் உண்டாம் அரும்பரை அடைப்பன் என்றான் - இனி நான் வைகைநதிக் கரையிற் சென்று நின்பங்குக்குளதாகிய பெரிய அணையைக் கட்டுவேன் என்று கூறியருளினார் என்று. (34)

இ—ள்: அன்னே பிட்டு நன்று நன்று நயந்து இன்னும் அளித்தல் வேண்டும் என்று தம்துணிந்த சிரை ஏற்று அதநிறைய வாங்கி-தாயே இப்பிட்டு மிகவு நன்று ஆகலின் என்மேல் விருப்பங்கொண்டினுந் தரல்வேண்டு மென்று தமது கந்தை வஸ்திரத்தை விரித்தேந்தி அது நிறைய வாங்கி, தின்று தின்று அலைநீர் வைகைச் செழும்கரை அதனில்சென்று - அதனைத் தின்றுதின்று அலைநீரின் நீரையுடைய வைகைநதியின் அழகிய கரையின்கட் போய், குன்று எனுந் தவத்தாய் உன்றன் கோலறை காட்டுகென்றார் - மலையென்று சொல்லத்தகுந் தவத்தையுடைய தாயே இனி உன்பங்கைக் காட்டுக என்று கூறியருளினார் என்று. (35)

இ—ள்: மெய்த்தவம் புரிவார் தம்மின் விழுப்பம் மிக்குடைய அன்னை - மெய்மையாகிய தவத்தைச் செய்பவர்களுள் மிகவும் மகிமையையுடைய நம் மாதாவாகிய வந்தியானவள், இத்தடம் கரையை வல்லே எம்பி நீ அடைப்பாய் என்ன - இவ்விசாலமாகிய கரையினை விரைவாக என்றம்பி நீ யடைப்பாயாக வென்று கூற, பைத்த வெம்

பகுவாய் நாகம் பனிமதிப் பாதி கொன்றைக் கொத்து உடன்முடிக்க வல்லார் - படத்தையும் நஞ்சுக்குங் கொடிய பகுவாயையுமுடைய பாம்பையும் குளிர்ச்சி பொருந்திய பாலசந்திரனையும் பகைதீர்த்துக் கொன்றைப்பூங்கொத்தோ டொருதன்மையவாகச் சூட்டவல்ல சிவ பெருமானாகிய கூலியாளர், கோலறை அடைக்கலுற்றார் - அவ்வம்மை யின் பங்கை அடைத்தல் செய்வாராயினர் எ—று. (36)

இ—ள்: மண்பேர்ப்பர் - மண்ணை வெட்டுவர். கூடை பெய்வர் - அதனைக் கூடையின்கணிடுவர், பிறை முடிமேல் சுர்மாநி சேர்ப்பர் - பிறையையுடைய திருமுடியின்மேற் சுமையடைகோலி வைப்பர், பின் சுமந்துசென்று அச்செய்கரை சிந்தி மீள்வர் - பின்னர் அதனைச் சுமந்து சென்று சுட்டப்படும் அவ்வுடைகரையிற் கொட்டித் திரும்புவர், மெய் இளைப்பார்போல வேர்ப்பர் - அவ்விடாமுயற்சியினுற் சரீரம் வருந்தி இளைப்பார்போலக் குறு வெயர்வைகொள்வர், பிட்டுமென்று இரதம் நாவிற்பார்ப்பர் - அவ்விளைப்பு நீங்கும் வண்ணங் கந்தையிலுள்ள பிட்டை அள்ளி வாயிலிட்டு மென்று தின்று அதன்சுவையை நாவினு லுணர்வர், அ அன்னைமேல் பரிந்து அருள் பார்வை செய்வார் - அப் பிட்டமுதைத் தமக்குக் கொடுத்த அவ்வம்மைமீது முன்னையினு மிக அன்புகூர்ந்து சிறுபானோக்கஞ் செய்வார் எ—று. (37)

இ—ள்: பிட்டு நன்று என்று கூறிப் பிறைமுடி அசைப்பார் - இப்பிட்டு வரவர மிகநன்றாக விருக்கிறதென்று சற்காரம் கூறிப் பிறையையுடைய சிரசை மகிழ்ச்சியினால் அசைப்பர், வேடன் இட்ட மென்தசையின் ஈசனுக்கு இதுசால ஆம் என்பார் - கண்ணப்ப நாயனா ராகிய வேடுவர் திருக்காளக்தியீசருக்குப் படைத்த மென்றசை யமு தினும் இலீதும் மதுரைச் சோமசுந்தரக் கடவுட்குப் பூரணபிரீதியாகு மென்பர், கொட்டு உடன்கவிழ்த்த கூடைகொண்டு நின்று ஆடல் செய்வார் - தோளின்கணிட்ட மண்தொடு கருவ்யுடன் சிரசிற் கவிழ்த்த கூடையையுங்கொண்டு நின்று ஆனந்தக்கூத்தாடுவர், மண்வெட்டிக் குவிப்பார் - மண்ணைவெட்டிக் குவித்து, ஓடி விரைந்து அடிப்பாய்ந்து மீள்வார் - அடியளந்தெல்லை குறித்துவிட்டுப் பின்னுக்கோடிச் சென்று மீள முன்னுக்கு விரைந்தோடி வந்து அம்மணற்குன்றைக் கடந்த அவ்வெல்லைக்கப்பாற் குறித்தத் திரும்புவார் எ—று. (38)

இ—ள்: பரிவு உடை மனத்தினாலும் பரமர் தம்செய்தி கண்டு- சிவகாருண்ணியம் பொருந்திய மனத்தையுடைய வந்தியுஞ் சோமசுந் தரக் கடவுளினது திருவிளையாடலைக்கண்டு, கரையினை அடைத்தல் வேண்டும் என்று தன்கருமம் கூறாள் - அனைகட்டுதல் செய்யவேண்டு மென்று தன்காரியத்தைக் குறித்தொன்றும் பேசாதவளாய், உரன் உடை வழி தூதர் காண்பரேல் உறுகண் செய்வார் - வலியையுடைய பாண்டியனது தூதுவர் காண்பாராயின் எமக்குத் துன்பஞ்செய்வார், இருவினை உடையேன் மற்றிற்கு என்செய்வேன் என நினைந்தாள் - இருவினையையுடைய பாகியாகிய தமிழேன் இதற்கு யாது செய்வே னென்று பலவற்றையு மெண்ணினாள் எ—று. (39)

இ—ள்: அவள் நிலைமை வெள்ளி மன்றுள் நின்று ஆடுகின்ற கோற்றவர் அறிந்து - அவ்வந்தியினது அந்நிலைமையை வெள்ளியம் பலத்தின்கணின்று திருநடைஞ்செய்தருளும் பசுபதியாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளென்னுங் கூலியாளர் திருவுளத் தடைத்து, பின்னுங் கூடைமண் கரைமேல் கொட்டி - பின்னரும் ஓங்குடை மண்ணைக் கரையிலே கொட்டிவிட்டு, உற்ற இக்கரையை அன்னே யான் ஒல்லையில் அடைப்பன் - உனக்காக விடப்பட்ட இக்கரையை மாதாவே நான் விரைவாக அடைப்பேன், நீ சற்று இதற்கு இரங்காது உன் தகவுஉடை மணையில் இன்னே ஏகுஎன்றார் - நீ சிறிதுமிகள் பொருட்டு மனமிரங்காது உன் தகுதியையுடைய விட்டிற் கு இப்பொழுதே செல்வாயென்று கூறியருளினார் எ—று.

(40)

இ—ள்: நீறு அணி புனிதமேனி சின்மலன் வீடுப்ப - விழுதியை யணிந்த நிஷ்களங்கமாகிய திருமேனியையுடைய சோமசுந்தரக்கடவுள் அனுப்ப, தோல்திரை முகத்தினுள் ஏகித் தன் தோல்மனை புகுதும் எல்லை - தோல்திரைந்த முகத்தையுடைய வந்தி சென்று தன் பழைய வீட்டிற் புதுப்பொழுது, கூறும் அரும்தவத்தின் மிக்காள் சோல்அறை அடைப்ப - விதந்த கூறுதற்கரிய தவத்தான் மேம்பட்ட வந்தியினது பாகமாகிய செய்காரையைச் சிவபெருமான் அடைக்கும்பொழுது, வைகைமங்கை மாறிடு திரைக்கைஆல் தொழுதனள் - வைகைநதியாகியபெண் வேகந்தணிகின்ற திரைகளாகிய கைகளினாலே சுவாமியை அஞ்சலி செய்தனள் எ—று.

(41)

இ—ள்: மண் கூடை வேணித் திருமுடிச் சிறந்த கொட்டை ஆக - மண்குமக்குங் கூடை சடையையுடைய திருமுடிக்கழகிய தலை யணையாகவும், நிறம் திகழ் கொன்றை நீழல் நிறை மணல் அணை ஆக - பொள்ளிறம் விளங்கும் பூவையுடைய கொன்றைமரநீழலிலே நிறைந்த மணல் சயானமாகவும், உறும் தொழில் முயற்சியால் உயங்கி மெய் இளைத்தார் போல - மிகுந் தொழின் முயற்சியாலே அறவருந்திச் சரீர மிளைத்தார் போன்று, உலகு எங்கும் மறைந்து ஆன வள்ளலார் பள்ளிகொண்டார் - உலகெங்கும் விறகிற் றியைப்போல வியாபித்து மறைந்துநிற்கும் வள்ளலாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள் பள்ளிகொண்டருளினார் எ—று.

(42)

இ—ள்: ஆங்கு அவர் துயிலும் எல்லை - அந்நன்மவர் ஆனந்த நித் திரை செய்தருளுஞ் சமயத்து, அருள் பெரு வாழ்வின் மிக்கார் - திரு வருளானாய் பேராசைந்தப் பெருவாழ்வின் மிக மகிழ்பவராகிய திருவாத லூரடிகள், ஓங்கிய கருமம் செய்வார் ஆகி ஓண் பிரர்பு தாங்கிப் பாங்கு கின்றவரைநாடி - உயர்வாகிய இராச காரியங்களைத் தங்கீழ் நின்று நடத்து பவராகிக் கையில் அழகிய பிரம்மைக்கொண்டு பக்கத்தே நிற்குங் காரிய தரிசிகளைப் பார்த்து, பசிந்த கோலறையில் உள்ள நன்கு திங்கு உணர்வீர் என்ன - அவரவர்க்கு வகுத்துக் கொடுக்கப்பட்ட உடைகரைப்பாகங்களினுள்ள குணுகுணங்களைப் பார்த்தறிமினென்று

பணிக்க, சென்று அகன் கரையில் சேர்ந்தார் - அவர் சென்று விசாலமாகிய அச்செய்கரையை யடைந்தார் எ—று. (43)

இ—ள் : அவர்கள் யாவரும் நன்கு உற அடைத்தல் செய்தார் என நயந்து - அக்காரியதரிசிகள் பக்காளரனைவரும் உடைகரையைச் செவ்வீதாகக் கட்டினார்க ளென்று மனமகிழ்ந்து, சங்கரன் அடைக்கும் நீடுதடம்கரை எய்தி - சுந்தரேசராகிய கூலியாளர் சின்றடைக்கும் நெடிய விசாலமாகிய கரையை யடைந்து, எங்கனும் உயர்ந்து - இவ்விடம் தாழ்ந்தது - இவ்வணை மற்றெவ்விடங்களு முயர்ந் திவ்விடமாத் திரந்தாழ்ந்திருக்கின்றது, இது யார்க்கு நேர்ந்த பங்கு மொழியின் என்ன - இஃதி யார்க்கு வகுத்து விடப்பட்ட பங் து சொல்லுங்க ளென்று வினவ, சின்றவர் இவை பகர்ந்தார் - அங்கே சிற்றினவர்கள் இவைகளைக் கூறினார்கள் எ—று. (44)

இ—ள் : பெரு வளம் நீடு கூடல் பிட்டு விற்று உணவு கொள்வான் ஒரு முது மடந்தைக்கு ஆளாய் ஒருவன் வந்து இங்ஙன் எய்தி - பெருஞ் செல்வம் அபிவிருத்தியடையும் இம் மதுரைமா நகரத்திலே பிட்டு விற்றுண்பவளாகிய வந்தி யென்னுமொரு வயோதிகப் பெண்ணுக்குக் கூலியாளாய் ஒரு காளைவந் திவ்விடத்தை யடைந்து, இரு நிலம் அகழ்ந்து கூடையுள் சேரிந்து இரங்கி சிற்பன் - பெருமை பொருந்திய மண்ணை வெட்டிக் கூடையின்கணிட்டு இதனைத் தனித் தெடுப்ப தெங்ஙனமென்று மனமிரங்கிச் சிறிது வாளா சிற்பன், சிரமிகை எடுத்து மீள்வன் - பின்பு தலைமீதேறித்துவைத்து மண் கொட்டப்படுமிடத்திற் கெதிர்ப்பாக்கஞ் செல்வான், சிந்துவன் - அப்பக்கத் தனை காணப்படாமையினால் இஃது மிகு பாரமாயிருக்கின்ற தென்று அம்மண்ணைச் சிதறுவான். நகுதல் செய்வான் - இஃதென்னை திசை மயக்கமாயிற்றென்று சிரிப்பான் எ—று. (45)

இ—ள் : பாடுவன் ஆடல் செய்வன் - பொழுது போக்குதற் பொருட்டுக் கொள்ளே சின்று பாடுவான் கூத்தாடுவான், பைய ஓர் கூடை மண்ணை நீடு திண் கரையில் ஏறச் சொரிசுவன் - பின்பு மெல்ல நடந்து ஒரு கூடை மண்ணை நெடிய திண்ணிய கரையில் விழக் கொட்டுவான், நெடிது சிற்பன் - அதனால் மிக மெலிந்தவன்போன்று நெடுநேரம் அசையாது சிற்பான், ஓடுவன் ஓடி மீள்வன் - பின்னர் விரைந்தோடுவான் ஓடிக் கடிது திரும்புவான், ஒருகை மண் கரையில் ஏறப் போடுவன் - ஒரு கைப்பிடி மண்ணை மறித்துக் கரையில் விழப் போடுவான், போக என்னில் வருவன் - நீ போவென்றால் வருவான், வா என்னில் போவன் - நீ வரவென்றாற் போவான் எ—று. (46)

இ—ள் : ிட்டினை நுகர்வன் - பின்னர் வந்தியாகிய எசமாட்டி கொடுத்த பிட்டு யள்ளி உண்பான், ஐயா பெரிதும் நன்று என்று கையைக் கொட்டுவன் - ஐயா இப்பிட்டு மிக நன்றென்று கூறிக் கையோடு கையைக் கொட்டுவான், செய்கை காணில் அரசு இளம் குமரன் ஓப்பான் - அவனது இன்னோரென்ன செல்வச் செயல்களை நாடிற்று நோக்கு

மிடத்து அரசினங்குமரணையே ஒக்கின்றான், நெட்டு அவர்க் கொன்றை நீழல் நெடுந்தயில் கொள்கின்றான் - அவன் லெடிய பூங்கொத்துக்களை யுடைய கொன்றைமர கிழலிலே நெடுநேரம் நித்திரை செய்கின்றான், நம் கட்டுரை சிறிதும் கேளான் - கூலியாளாகிய உனக்கு இவை நன்மையவல்லவென்று நாக்கூறு முறுதிமொழிகளு ளொன்றையுமொரு சிறிதும் பொருட்படுத்துகின்றிலன், அவனைக் காண்மின் என்றார் - அவனை அதோ பாருங்களென்று சுட்டிக்காட்டிக் கூறினார் எ--று. (47)

இ-ள்: என்றலும் - என்றிவ்வாறவர்கள் கூறுதலும், அவருள் நின்ற வந்திறல் ஒருவன் அவனை இங்கே கொணர்மின் என்றுகூற - அக்காரியதரிசிகளுள் நிற்கின்ற மிக்க வலிமையுடைய ஒரு அதிகாரி அக்கூலியாளனை இங்கே எம்முன் கொடுவருகவென்று பணிக்க, ஆரியன் வல்லை ஓடிச்சேன்றலும் - அதுகேட்ட காரியதரிசிகளு ளொருவன் விரைந்தோடிச் சென்று சார்பித்தலும், முன்று துன்றிய புரர்கள் செற்றார் ஞானயோகச் செழும்தயில் ஒழிந்து துண்ணென விழித்து எழுந்தார் - நெருங்கிய முப்புரங்களை எரித்த சிவபெருமானாகிய கூலியாளர் ஞானயோகமாகிய ஆனந்த நித்திரை செய்தலை நீக்கித் திடுக்கெனக் கண்டனை விழித்தெழுந்தார் எ-று. (48)

இ-ள்: விழித்தலும் - மேற்கூறிய பிரகாரம் அவர் நித்திரைவிட்டு முழதலும், கடிதுசென்ற ஆரியன் வெருவநேரக்கி - விரைந்து சென்ற அக்காரியதரிசி அவர் அஞ்சும்படி வெகுண்டு பார்த்து, மொழிக்கனல் சிந்தி - கொண்டுசொற்களாகிய அக்கினியைச் சிதறி, அந்த முன்னவன் றன்னை எய்த அழைத்தலும் - அவ்வதிகாரியிடத்து வரும்படி அழைத்தலும், வருதல் செய்யாது அஞ்சிநின்று இரங்கல்கண்டு - அவரங்கனம் வாராது பயந்துநின் றமுதலைகண்டு, பரிவு இலாதான் பழித்து அவர் செம்மை பற்றி சர்த்தனன் - சிவருகாருண்ய மில்லாத அக்காரிய தரிசி இவ்வளவுநானு நின்குறும்பென்று இழிமொழிகளால் வைது அவருடைய சிவந்த கையைப் பிடித்திழுத்தான் எ-று. (49)

இ-ள்: ஆங்கவன் அண்ணலை எண்ணிலாத தீங்கினன் முன்வர்க் கடிது தள்ளிக்கொண்டு சேறலும் - அக்காரியதரிசி கூலியாளாக எழுந்தருளிவந்த சோமசுந்தரக்கடவுளை முடிவற்ற தீமையையுடைய அவ்வதிகாரிக்கு முன் விரைவாகப் பிடர்பிடித் தந்திக் கொடுசெல்லுதலும், பாவி வெகுட்சி எய்தி - பாவியாகிய அவ்வதிகாரிகண்டு கோபங் கொண்டு, பாங்குநின்றவருள் நின்ற பாவியைநேரக்கி - தன் பக்கத்து நிற்பவர்களுள் ஒரு பெரும்பாவியைப் பார்த்து, ஈங்கு வெங்குருதி சோர இங்கு இவனை அடித்திடு என்றான் - இங்கே கொடிய இரத்த மொழுகும்படி நீ இவனுக்குத் தப்பாது அடிபென்றான் எ-று.

இ-ள்: கடுத்தசொல் வன்கணுள்ள கதத்துடன் மாறுகையில் எடுத்தனன் - கடுஞ்சொல்லைப் பேசும் அத்தறுகண்ணன் அடிக்கும்படி கோபத்துடன் கையிற் பிரம்பை எடுத்தான், முனிவர் விண்ணோர் செம்மை எடுத்துத் தொழுதனர் - அத்தூராகிருத்ததைக் கண்ட இருடி

களுந் தேவர்களுந் தமது சிவந்த கைகளை உயர்த்திக் கூப்பிச் சிரசில் வைத்துக் கும்பிட்டனர், அடித்தனன் - அப்பொழுது அத்தூரான்மா கிஞ்சித்தும் கிருதகிருத்திய பரியாலோசனை யில்லாதவனுய் அடித்தான், அடித்தபோதில் - அவ்வாறவனடித்த தருணத்தில், குறைவு இலாதார் அன்பு உடை அரிவை பாகங்கொடுத்திலர் - அதனாற் றமக்கொரு குறைவுமில்லாத சிவபெருமானாவர் தம்மாட்டபரிமித அன்பையுடைய சத்தி பாகமாகிய வாமபாகத்தை அவ்வடிபடும்படி கொடுத்தாரல்லர், துணுக்கம் எய்த மறைந்தனர் - அங்குள்ளவ ரெல்லாந் திடுக்கிட அந்தர்த்தானமாயினார் எ—று. (51)

இ—ள்: அரன் மெய்யில் அடிபட்டபோது - சங்காரகருத்தா வாகிய சிவபெருமானது திருமேனியில் அடிபட்டதருணத்து அவ்வடி தார்மேல் நின்று இலங்கு புயவழுதிமேலும் - மாகியானது மேனின்று விளங்குதற்குக் காரணமாகிப் புரங்கையுடைய பாண்டியராசன் மீதும், தன்மனை மங்கையர்மேலும் - அவ்வரசனது இவ்வாழ்க்கைத் தருமபத்தினிகண்மீதும், அமைச்சர் மேலும் - அவனது மந்திரிகண்மீதும், ஆர் மேலும் சென்று பொருஞ்சேனை மேலும் - எத்தனை வலிமையுடைய பகைவர்மாட்டு மஞ்சாதுசென்று யுத்தஞ்செய்யு மவனுடைய சேனை களின்மீதும், அயன்மேலும் - பிரமாவின்மீதும், பால்மேலும் - விஷ்ணு வின்மீதும், அறவோர் மேலும் - சனகர்முதலிய துறவிகண்மீதும், தேர் மேல் வெம்பகல் மேலும் - ஒருருளையினையுடைய தேரின்சு ணிவர்ந்து செல்லும் உஷ்ணத்தையுடைய சூரியன்மீதும், மதியின்பேலும் - சந்திரன்மீதும், சிறந்தள இந்திரன்மேலும் - (முப்பத்துமூக்கோடி தேவர்களுக்கும் நாயகமாகிய) சிறப்பையுடைய இந்திரன்மீதும், தேவர் மேலும் - ஒழிந்த அத்தேவர்கண்மீதும், பார்மேலும் - பூமியின்மீதும், கடல்மேலும் - சமுத்திரத்தின்மீதும், மரங்கள்மேலும் பட்டது - மரங்களின்மீதும் ஒருங்கேபட்டது எ—று. (52)

இ—ள்: சதுர்முகனும் சங்கு ஆழி தரித்த மாலும் தத்தம் உற ஒழிந்து பிற உருவம் ஆகி - நான்கு முகங்களையுடைய பிரமாவஞ் சங்கு சக்கரங்களைத் தாங்கும் விஷ்ணுவர் தத்தம் நிசருபங்களைவிட்டு முறையே அன்னமும் பன்றியமாகிய வேற்றுருக்கொண்டு தேடி, அந்தம் முதல் அறிவு அரிதுஆய் வெளியேநின்ற அண்ணலார் வடிவில் அடிபட்டபோது - முடிவு முதலு மறிதற்கரிதாகி பறைந்து நிற் பினும் தம்மெய்யடியார்க் கிங்ஙனம் வெளிப்பட்டு நின்றருளு மெப்பொருட்கு மிறைவராகிய சோமசந்தரக்கடவளினது திருமேனியில் அவ்வடிபட்டதருணத்து, எந்த உலகங்களிலும் இருந்துளோர்கள் எம் உடலில் அடி உறைத்தது என்றுகூற முந்திஎழும் பல்மொழிகள் - எல்லாவுலகங்களினும் வசிப்பவர்களும் எங்கள் சரீரத்தில் அடிபட்ட என்று தனித்தனி ஒருங்கு கூறுதலான் முற்பட்டெழும் பலதிறச் சொற்களினொலிகள், உக அந்த எல்லை மோகரிக்கும் எழுகடலின் முழக்கம்போன்ற - உகமுடிவின்கட் கொந்தளிக்குஞ் சத்த சமுத்திரங்களின் பேரொலி போன்றன எ—று. (53)

பால்பாடம்
எட்டாம் டித்தகம் முற்றிற்று.

அன்பளிப்பு
மில்லாத சேய் தெய்வம்
யாழ்ப்பாணம்